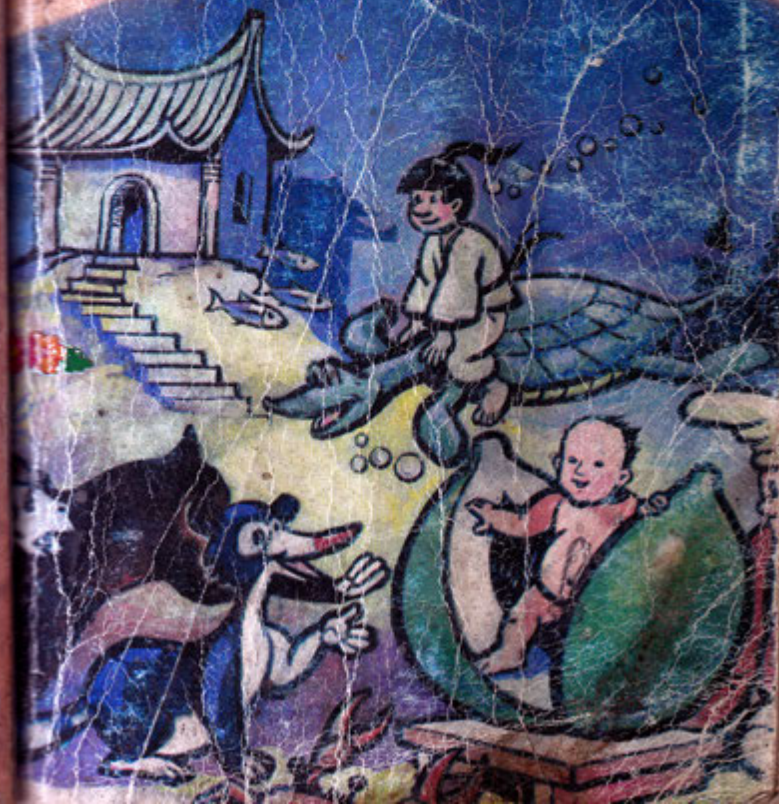

ပန်းပွင့်: စာပုံပြင်များ

ပင်းသူတိုင်း (ပညာ)

မြန်မာပြန်ဆိုသည်

မြသီတာစာပေ

Folk Tales of Old Japan

ဂျပန်တိုင်းကဏ္ဍပုံပြင်များ

ပင်သယန်

မြန်မာပြန်ဆိုသည်။

ဒေါ်တင်ညွန့် (၀၃၃၆၈)

မြသီတာစာပေ

၁/၃၉၂ ပုသိမ်ညွန့် ၉ လမ်း

ဧကလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်။

ဖုန်း - ၅၄၁၂၆၇

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- * စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၉၀ / ၉၄ (၄)
- * မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၂၆၂ / ၉၄ (၅)
- * ၁၉၉၅ ဖေဖော်ဝါရီလ
- * ၁၉၈၉ ဒီဇင်ဘာလ (ပထမအကြိမ်) ၂၅၀၀
- * ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ ဧပြီလ (ဒုတိယအကြိမ်) ၃၀၀၀
- * ၁၉၉၂ အောက်တိုဘာလ (တတိယအကြိမ်) ၂၅၀၀
- * ၁၉၉၅ ဖေဖော်ဝါရီလ (စတုတ္ထအကြိမ်) ၂၅၀၀
- * တန်ဖိုး ၃၅၀ ကျပ်
- * မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံများ စောလှနိုး
- * ဒီဇိုင်း သူရ လှကျော် (ဘူမိ)
- * အတွင်းနှင့် မျက်နှာဖုံးရိုက် စန္ဒာဝင်းပုံနှိပ်တိုက်

၂၀၉၊ (၃၆)လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်
ရန်ကုန်။

* ထုတ်ဝေသူ ဒေါ်တင်ညွန့် (၀၃၃၆၈)

မြသီတာစာပေ၊

၃၉၀/၃၉၂၊ ပုသိမ်ညွန့် ၉ လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်။

ဖုန်း - ၅၄၀၂၆၇

မြသီတာစာပေ

ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင်များ မင်းသူဟိန်း (ပညာ) မြန်မာပြန်သည်

ပြည်ထောင်စုပေးမြင်ရေး၊ ၁၉/၁၅၅ လမ်းက ထုတ်ဝေသည်။
တန်ဖိုး ကျပ် ၂၀။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် နိုင်ငံအမျိုးမျိုး၊ လူမျိုးအထွေထွေ၊ ဘာသာစကား အကွဲကွဲ အပြားပြား ရှိနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် စာပေသည် လူမျိုး၏ အခြေအနေ၊ ဘာသာစကား၏ အနေအထားတို့ကို လိုက်၍ တွေးခေါ်ယူဆမှုပိုင်း ဆိုင်ရာတွင် လူမျိုးတစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုး မတူညီကြဘဲ ကွဲပြားခြားနားမှုများ ရှိနေသည်။ သို့သော် ပုံပြင်စာပေနှင့် ပတ်သက်၍မူ ကွဲပြားခြားနားခြင်းကိုမတွေ့ရ။ ရိုးရာပုံပြင်တို့သည် လူသားတို့အား သတိပေးချက်၊ ဆုံးမချက်တို့သာမက လူသားမျိုးနွယ် တစ်ရပ်လုံး၏ ယဉ်ကျေးမှု အဖွေအနှစ် များပါရှိ၍ ကလေးသူငယ်များ အတွက် အထူးပင် သင့်လျော်သော ပညာပေး စာပေများ ပြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဝိပိကိယဝိုင် ပုံပြင်များသာမက နိုင်ငံတကာပုံပြင်တို့ကို ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ပြစ်သည်။ ယခု ထုတ်ဝေလိုက်သော ဂျပန်ပုံပြင်များကဲ့သို့ ဂျပန်ပုံပြင်များကိုလည်း ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ပြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မင်းသူဟိန်း(ပညာ)က ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင်များ အမည်ဖြင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေလိုက်ရာ ရှိပြီးပုံပြင် အင်အားတွင် ထပ်မံ အင်အားမြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ကြိုဆိုလိုက်ရပါသည်။

ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင်များ ဆိုသော်လည်း အချို့ပုံပြင်များမှာ မြန်မာရိုးရာပုံပြင်များနှင့် ဆင်တူရာ ကလေးသူငယ်များ၊ ကလေးချစ်သော စာဖတ်သူတို့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းမည့် စာအုပ်ဖြစ်ပေသည်။

ကျေးဇူးတင်လွှာ

ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင်များစာအုပ် ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက်
 ဒိတ်ရောကိုယ်ပါ ကူညီပေးသော ဆရာ ဦးလေးမြိုင် (ဒုတိယ
 အယ်ဒီတာချုပ်၊ 'အငြိမ်းစား' မြဝတီမဂ္ဂဇင်း)နှင့် အမှာစာ ခိုးမြင့်
 သော ဆရာ ဦးမင်းနိုင် (ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ 'အငြိမ်းစား' ယဉ်ကျေးမှု
 ဝိမာန်ဦးစီးဌာန)တို့ကို လေးစားစွာ ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းတင်အပ်
 ပါသည်။

အဘက်ဘက်မှ အကူအညီပေးကြသော စာပေမိတ်ဆွေ
 များဖြစ်ကြသည့် မောင်ယဉ်မျိုး (အမျိုးသားစာပေဆုရ)၊ ကဗျာ
 ဆရာ မောင်ယဉ်နွယ် (အမျိုးသားစာပေဆုရ)၊ ဦးတင်စိန် (စာပေ
 ဝိမာန်)နှင့် ဦးလှဖေမြင့် (စာပေဝိမာန်)တို့အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း
 ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

စာအုပ်ဖြစ်သည့်တိုင် အစစဆောင်ရွက်ပေးကြသည့်
 ချစ်သမီးကြီး မမြသီတာကျော် (မဟာသိပ္ပံ ဓာတု ကျမ်းပြု)နှင့်
 ချစ်သားကြီး ဒီဇိုင်းရေးသူ သူရ လှကျော် (ဘူမိ)တို့အားလည်း
 ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံ၌ ပညာသင်ရင် (Folk Tales of Old
 Japan) မူရင်းစာအုပ်ကို စာရေးသူအတွက် "ထာဝရ အမှတ်တရ
 လက်ဆောင်" အဖြစ် ပေးပို့သော ဆရာမ ဒေါ်မာလာဝင်းရွှေ
 [ဘီအေ၊ အလယ်တန်းပြဆရာမ၊ အထက - ၄၊ အလုံမြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့အားလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ရက်စွဲ၊ ၃၀၊ ၁၀၊ ၁၉၆၆။ မင်းသူဟိန်း (ပညာ)
 ရန်ကုန်မြို့။

မြသီတာစာပေ

ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင်များ

Folk Tales of Old Japan

မာတိကာ

- * ဦးမင်းနိုင်၏ ကျွန်တော့်အမြင် ၄
- * မြန်မာပြန်သူ၏အမှာ ၈
- * ဒုတိယနှိပ်ခြင်းအမှာ ၁၂
- ၁။ သူရဲကောင်းလေး မိုမိုတာယော ၁၄
The Peach boy
- ၂။ မနာလိုခြင်း၏ ပြစ်ဒဏ် ၂၄
The Old man who had
his wen Removed by Gobins
- ၃။ ကဏန်း၏ကလဲ့စား ၃၂
The Crab's revenge
- ၄။ ကျေးဇူးတရားဟူသည် ၄၀
A Fisherman and the sea princess
- ၅။ ပညာရှိယုန်နှင့် ခွေးတူဝက်တူ ၅၀
The Rabbit and the Raccoon dog
- ၆။ ပန်းများကို ပွင့်စေသူ ၅၆
The Old man who made dead trees bloom

မြသိတာစာပေ

		၃
၇။	လောဘ၏နိဂုံး The Old Couple and the Sparrow	၆၄
၈။	ငလက်မကလေး A midget who defeated Gobins	၇၄
၉။	အံ့ဖွယ် ရေဆွေးကရား The grateful Raccoon dog	၈၃
၁၀။	ကျေးဇူးသိတတ်သော ကြိုးကြာငှက် The story of a grateful Crane	၉၁
၁၁။	ပင်လယ်ရေ ဘာကြောင့် ငန်ရသလဲ The Japanese Cornucopia	၉၉
၁၂။	ခေါင်းစွပ်နီတန်ခိုး The Magic Hood	၁၀၉
၁၃။	မိုးနတ်မယ်ကို လက်ထပ်သူ The man who married a heavenly Maiden	၁၁၉
၁၄။	ခက်ခဲသော ပြဿနာသုံးရပ် The Old man and His Affectionate Son	၁၂၉
၁၅။	တန်ခိုးကြီးသော ဗုံနှင့် နှာခေါင်းရှည် Gengoro's ascent to Heaven	၁၃၇
၁၆။	စန္ဒာဒေဝီ လှကေရီ The Princess from the Moon	၁၄၇

ကျွန်တော့်အမြင်

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပုံပြင်စာအုပ်အမျိုးမျိုး ပေါ်ထွက်ခဲ့ဖူးသည်။ / ယင်းပုံပြင်စာအုပ်များတွင် ဘာသာပြန်ပုံပြင်စာအုပ်များလည်း ပါသင့်သလောက် ပါသည်။ သို့သော် ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင်များနှင့် ပတ်သက်၍ သီးခြားပုံပြင်စာအုပ် မတွေ့ရသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းကွက်လပ်ကို မင်းသူဟိန်း (ပညာ)က ဖြည့်လိုက်ပေသည်။

မင်းသူဟိန်းသည် ပညာရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်၍ လူငယ်ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို ပို၍ အာရုံစိုက်ပုံရသည်။ ကျောင်းသားလူငယ်များကို ပုံပြင်ဖြင့် ပုံသွန်းလောင်းလိုပုံ ပေါ်သည်။ ထိုသို့ ပုံသွန်းလောင်းလိုသည့်အတွက် လူငယ်များ လက်လှမ်းမီနိုင်မည့် ပုံပြင်များကို ရွေးချယ်စုဆောင်း တင်ပြခဲ့လေသည်။

မင်းသူဟိန်း (ပညာ)သည် သူချစ်သော တပည့်လူငယ်များအား အလိမ္မာတိုးဝေရန်၊ အသိကြွယ်စေရန်၊ အတွေးအခေါ်ရင့်သန်စေရန် ရည်သန်လျက် ပုံပြင်များကို ရေးသားခဲ့သည်။ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင်မူ ပထမခြေလှမ်းအဖြစ် 'ဖိုးလမင်းပုံရိပ်များ' (ပုံပြင်ပေါင်းချုပ်) စာအုပ်ကို ရေးသားခဲ့သည်။ ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင်မူ ဒုတိယခြေလှမ်းအဖြစ် 'မိုးသောက်ရောင်ခြည်ပုံပြင်များ' စာအုပ်ကို ရေးသားခဲ့သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် မင်းသူဟိန်း (ပညာ)သည် မြန်မာလူငယ်၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင်များနှင့်

မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပေသည်။ ထိုစာအုပ်သည် သူ၏ တတိယ ခြေလှမ်းအဖြစ် ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင်များကို ဘာသာပြန်ထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဂျပန်နှင့် မြန်မာသည် တစ်မြေတည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက် ဆိုသလို အာရှတိုက်သားအချင်းချင်း ဖြစ်ကြသည့်အတွက် အတွေးအခေါ်ချင်း နီးစပ်သည်။ အပြင်ချင်း ဆင်တူသည်။ မြန်မာ 'ငလက်မ' ပုံပြင်မျိုးကို ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင်များတွင်လည်း တွေ့ရသည်။ လူသားနှင့် ဝိညာဉ်လောက နှီးနွယ်သည့်ပုံပြင်မျိုးကို မြန်မာမှာ သာမက ဂျပန်ရိုးရာတွင်လည်း တွေ့သင့်သလောက် တွေ့ရသည်။ ထို့အတူ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်နှင့် ပြည့်စုံသည့် သတ္တဝါအမျိုးမျိုး၊ ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးမျိုး၊ ဇာတ်ကောင်အမျိုးမျိုးကို ရံ၍ ဇာတ်ကွက်ဆင်ထားသည့် ပုံပြင်များလည်း ပါသင့်သလောက် ပါဝင်လေရာ ယင်းပုံပြင်များကို ဖတ်ရှုရင်း ရှေးက မြန်မာပုံပြင်များကို ပြေး၍ သတိရမိသည်။

'မယုံလျှင် ပုံပြင်မှတ်' ဟူ၍ ဆိုရိုးစကား ရှိခဲ့သည်။ ပုံပြင်ဟူသည် ရာဇဝင်သမိုင်းကဲ့သို့ တကယ်ဖြစ်ရပ်ကား မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ပုံပြင်များသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသလို တွေးစရာများကိုလည်း ပေးတတ်သည်။ အချို့က ပုံပြင်သည် ခေတ်၏ကြေးမုံဟု ဆိုကြသည်။ ခေတ်ကို ဩဇာညောင်းသည့် ပုံပြင်များလည်း ရှိသည်။ ထို့အတူ ပရိယာယ်ဆင်သည့် ပုံပြင်များလည်း ရှိသင့်သလောက် ရှိသည်။ ယင်းပရိယာယ်သည် ပုံပြင်ဆရာ၏ အပြောကျွမ်းကျင်မှုနှင့် အရေးကျွမ်းကျင်မှုတွင် အခြေတည်သည်။

မြသီတာစာပေ

ရပ်ရွာတွင် ဆိုးသွမ်းမိုက်မဲနေသည့် လူဆိုး၊ လူမိုက်မျိုးကို လူအစုအဝေးဖြင့် နှိမ်နင်းအနိုင်ယူ၍ ဆိုးဆုံးမမှုမျိုးရှိခဲ့ရာ ယင်းကို တိုက်ရိုက်မရေးရဲ၊ မပြောရဲ၍ ပုံပြင်ဖြင့် သရုပ်ဖော်သလောဟု တွေးစရာဖြစ်ပါသည်။ ရပ်ရွာတွင် နှစ်ရှည်လများက စုပေါင်းတိုက် ခိုက်ပြီး အနိုင်ယူလိုက်ပုံကို ကျွန်တော်တို့သွေးချင်းများဖြစ်ကြသည့် 'ဆီယင် ချင်းပုံပြင်'တွင် တွေ့ရလေရာ စဉ်းစားဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။

'သူရဲကောင်းကလေး မိုမိုတာယော'တွင် ယင်းသဘောမျိုး ကို တွေ့ရလေရာ မင်းသူဟိန်းက မညွှန်းသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ အဖို့ တွေးစရာဖြစ်လာသဖြင့် တွေး၍ အဖြေကို ရှာရပါသည်။

ယခုတလော အထူးသဖြင့် (၅)နှစ်၊ (၆)နှစ်အတွင် မြန်မာ ဝတ္ထုတို၊ ရှည်များကို ဂျပန်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုနေကြရာမှ ဂျပန် ရိုးရာပုံပြင်များကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှတစ်ဆင့် မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုလိုက်ရာ မြန်မာစာရေးဆရာတစ်ဦးအနေဖြင့် မင်းသူဟိန်း က ကြွေးဆပ်လိုက်ပုံရပါသည်။ ကြွေးဆပ်သည်ထက် စာပေတာဝန် ကျေပွန်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

အတွေးချင်း၊ အမြင်ချင်း ဖလှယ်သည့် သဘောလည်း သက်ရောက်လေရာ ယင်းသို့ လုပ်ဆောင်ခြင်းသည် ယဉ်ကျေးမှု ဖလှယ်သည့်သဘောကို သက်ရောက်သည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

လူသားဟူသည် တစ်ဦးတည်းနေ၍ မရပါ။ ထို့အတူ စား ဝတ်နေမှုဆိုသည့် အရေးသုံးပါး ပြည့်စုံနေရုံဖြင့်လည်း လူ့ဘဝ သည် ပြီးပြည့်စုံပြီဟူ၍ မဆိုနိုင်ပါ။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်၊ အာရုံ

ကို သန့်စင်အောင် ပြုပြင်တိမ်းမတ်ပေးရန် လိုပါသေးသည်။ ယင်း
လိုအပ်ချက်ကို စာပေယဉ်ကျေးမှု အနုပညာရပ်များက တစ်တပ်
တစ်အားအဖြစ် စွမ်းဆောင်နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။

စာပေကို အင်အားတစ်ရပ်အဖြစ် အားကိုးပြု၍ မင်းသူ
ဟိန်း (ပညာ)က ကြိုးပမ်းထားပါသည်။ မြန်မာ ကျောင်းသားလူငယ်
များ သဘောပေါက် နားလည်အောင် ကြိုးစား၍ ဘာသာပြန်ဆို
ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး သုံးပါးစလုံး
သန့်စင်သည့် လူငယ်ကျောင်းသားများ ထွက်ပေါ်လာရေးကို ရှေးရှု
လုပ်ဆောင်ထားရာ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်
မြင်သလို အများက မြင်ကြလျှင် စာရေးသူ ကြိုးပမ်းရကျိုး နပ်ပါ
လိမ့်မည်။

မင်းနိုင်

ညွှန်ကြားရေးမှူး (အငြိမ်းစား)

ယဉ်ကျေးမှုဗိမာန်ဦးစီးဌာန။

ရန်ကုန်မြို့

၁၄ - ၉ - ၅၉။

မြသီတာစာပေ

မြန်မာပြန်သူ၏အမှာ

စာရေးသူသည် "Folk Tales of Old Japan" အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ရေးသားထားသောစာအုပ်ကို မြန်မာဘာသာသို့ ဆီလျော်အောင် ဘာသာပြန်ဆိုထားပါသည်။

ရိုးရာပုံပြင်ဟူသည် အဘယ်နည်း။ ရိုးရာပုံပြင်ဆိုသည်မှာ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်က ဆင်းသက်ဟောပြောလာခဲ့သော ပုံပြင်ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုကြသည်။

'ရိုးရာ'ဟူသော စကားလုံးကို မြန်မာအဘိဓာန် အကျဉ်းချုပ်တွင် 'ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့သော အလေ့အထ' ဟု ဖွင့်ဆို၍ ပုံပြင်ဟူသော စကားလုံးကို 'ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခု အရ စိတ်ကူးဖြင့် အဆန်းတကြယ် ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားပြောဆိုသော ပုံဝတ္ထု'ဟု ဖွင့်ဆိုပါသည်။

အထူးသဖြင့် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်၊ သမိုင်းပုံပြင်နှင့် ရိုးရာပုံပြင်တို့သည် လူတို့အား သတိပေးချက်၊ သွန်သင်ဆုံးမချက်များသာမက လူသားမျိုးနွယ်တစ်ရပ်လုံး၏ ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ ပါရှိ၍ ကလေးသူငယ်များ လေ့လာရန်အတွက် သင့်တော်သော ပညာပေးသင်ခန်းစာများ ဖြစ်လေသည်။

ကလေးသူငယ်များ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်လာစေရန်၊ ရဲစွမ်းသတ္တိ ရှိလာစေရန်၊ ရှာဖွေစွန့်စားလိုစိတ် ပေါ်ပေါက်လာစေရန်၊ အတွေးအခေါ် ရင့်သန်လာစေရန်၊ စာပေဗဟုသုတ

မြသီတာစာပေ

ရစေရန်၊ အပျင်းပြေစေရန်နှင့် ကြည်နူးဖွယ်ပုံပြင်များကို နားထောင်ရင်း ကလေးသူငယ်များ အိပ်ပျော်သွားစေရန် စသည်တို့သည် ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီတို့မှ ရနိုင်သော အကျိုးတရားများ ဖြစ်ပါသည်။

လူမျိုးတစ်မျိုး၏ ဓလေ့ထုံးစံ၊ ဘာသာအယူဝါဒ၊ အတွေးအခေါ်၊ ကဗျာဂီတ၊ တေးသီချင်း၊ ရှေးရိုးအက၊ သုခုမအနုပညာ အစရှိသည်များနှင့်တကွ ရိုးရာပုံပြင်အပါအဝင် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်၊ သမိုင်းပုံပြင်တို့သည် လူသားမျိုးနွယ်တစ်ရပ်လုံး၏ ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များအဖြစ် ယနေ့ထက်တိုင် ရှင်သန်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ အသွင်ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် မျိုးနွယ်အဆက်ဆက် လက်ဆင့်ကမ်း သယ်ဆောင်လာခဲ့သော ယဉ်ကျေးမှုအနုပညာကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမည်မှာ ယနေ့လူသားတို့ တာဝန်ဖြစ်ပါသည်။ ယဉ်ကျေးမှု ပျောက်ကွယ်လျှင် လူမျိုးပါ ပျောက်ကွယ်ရမည်မှာ ဧကန်မလွဲ ဖြစ်သည်။

လူသားမျိုးနွယ်တို့ အဆင့်ဆင့်လက်ကမ်းခဲ့သဖြင့် (တစ်နည်းအားဖြင့်) သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြားခဲ့ကြသဖြင့် မိမိတို့၏ ရိုးရာပုံပြင်အသီးသီးမှာ ယနေ့တိုင် တည်ရှိပါသည်။ တိုးတက်လာသော လူ့သမိုင်းစဉ်အားလျော်စွာ ရိုးရာပုံပြင်များကို စာအုပ်စာတမ်းအဖြစ် ရေးသားပြုစုခဲ့ပြန်ပါသည်။ အမျိုးသားရေးတာဝန်တစ်ရပ်အဖြစ် ထိန်းသိမ်းသင့်သည်ကို ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာ့ရိုးရာပုံပြင်များကို ပါမောက္ခချုပ်ဟောင်း ဒေါက်တာ ထင်အောင်နှင့် စာရေးဆရာကြီး လူထူးဦးလှတို့က ပြုစုရေးသားခဲ့ကြပါသည်။

ထို့ပြင် စာပေဓိမာန်အဖွဲ့သည် ရိုးရာပုံပြင် စာပေစာတန်း စာအုပ်ကို အတွဲနှစ်တွဲ ခွဲ၍ ၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူသည် မိုးလမင်းပုံရိပ်များ (ပုံပြင်ပေါင်းချုပ်ကို ၁၉၈၇ ခုနှစ်က လည်းကောင်း၊ မိုးသောက်ရောင်ခြည်ပုံပြင်များကို ၁၉၈၈ ခုနှစ်က လည်းကောင်း ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ယခုတစ်ဖန် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ရေးသားထားသော (Folk Tales of Old Japan) ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင်များကို ဆီလျော်အောင် မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုထားပါသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံသည် အာရှတိုက်ရှိ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ရေမြေချင်း နီးစပ်ပြီး ယဉ်ကျေးမှုလည်း ခပ်ဆင်ဆင် တူညီမှုများ ရှိလေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ ကလေးသူငယ်များသည် ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင်များကို မိမိနိုင်ငံမှ ရိုးရာပုံပြင်များနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ဖတ်ရှုလေ့လာနိုင်ပါသည်။

ယခု မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုသော ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင်များသည် ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ရာစုနှစ်များတစ်လျှောက် ဘိုးဘွားအဆက်ဆက်တို့ လက်ဆင့်ကမ်း ပြောခဲ့သော ရိုးရာပုံပြင်ပေါင်း (၁၆)ပုဒ်ကို စုစည်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အချုပ်ဆိုရသော် မျိုးခြား ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင်များကို လေ့လာခြင်းအားဖြင့် ၎င်းတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုဓလေ့ထုံးစံ၊ အတွေးအခေါ်များကို မြန်မာလူငယ်များက ကောင်းစွာ သိနိုင်ပေသည်။ ပညာဗဟုသုတ ရရှိနိုင်ပေသည်။

မြန်မာကျောင်းသားလူငယ်များသည် မိမိတို့၏ ရိုးရာယဉ်
ကျေးမှု၊ ဓလေ့ထုံးစံများကို လေ့လာရင် ဂျပန်ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု
များကိုလည်း လေ့လာကြပါလျှင် ပညာဗဟုသုတ တိုးပွားကြမည်
ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့လူငယ်တို့ စာပေဗဟုသုတ ကြွယ်ဝကြပါစေ။ ဘက်စုံ
ယဉ်ကျေးမှု ရှိကြပါစေ။ အတွေးအခေါ် ရင့်သန်ကြပါစေဟု ဆန္ဒမွန်
ပြုအပ်ပါသည်။

မင်းသူဟိန်း (ပညာ)

ကော်စွဲ၊ ၃၁ - ၁၀ - ၅၉။
နေ့ကုန်မြို့

စတုတ္ထအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း

ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင်များ အမှတ် (၁) (မြန်မာပြန်)ကို ၁၉၈၉ ခုနှစ်မှစ၍ စတင်ထုတ်ဝေခဲ့ရာ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် တတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ယခုအချိန်တွင် စာအုပ်တိုက်များ၊ စာအုပ်ဆိုင်များတွင် လုံးဝ လက်ကျန်မရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် နယ်စာအုပ်ဆိုင်များမှ ဂျပန် ရိုးရာပုံပြင် အမှတ် (၁)စာအုပ်အမှာစာများ နှစ်စဉ်ရောက်ရှိပါ သည်။ မြသီတာစာပေတိုက်သည် အခြားပုံပြင်စာအုပ်များ၊ စာစီ စာကုံးစာအုပ်များ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနေရ၍ အချိန်မရသောကြောင့် ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင် အမှတ် (၁)ကို မထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့ပါ။ ယခု ကျောင်း ပိတ်ရက်အတွင်း ကလေးငယ်များ ဖတ်ရှုနိုင်ရန် ထုတ်ဝေလိုက် ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာအုပ်ပါ “မိုမိုတာယောစံ” သူရဲကောင်း ကလေးမှာ ဂျပန်ကလေးများသာမက မြန်မာကလေးများကပါ ကြိုက်နှစ်သက်နေကြသော ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဂျပန်ရိုးရာပုံပြင် အမှတ် (၁)မှ သူရဲကောင်းကလေး “မိုမိုတာယောစံ” ပုံပြင်ကို မြန်မာ့အသံ ရေဒီယို တနင်္ဂနွေ ပုံပြင် လက်ဆောင်ကဏ္ဍမှ (၃)ကြိမ် အသံလွှင့်ခဲ့ပါသည်။

ဝယ်ယူအားပေးကြသော မိဘပြည်သူများ၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအား အထူးကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း မှတ်တမ်း တင်အပ်ပါသည်။

မြသီတာစာပေ

ဤစာအုပ် ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အစစကူညီဆောင်ရွက်ပေးသော ချစ်သမီးကြီး မမြသိတာကျော် M.Sc (Chem) Dip. in Japanese ၏ လုပ်အားကို အသိအမှတ်ပြုပါသည်။

စာသင်သားများ စာပေဗဟုသုတ ကြွယ်ဝစေရန် ဆန္ဒမွန်ပြုအပ်ပါသည်။

မင်းသူဟိန်း (ပညာ)

ရန်ကုန်မြို့။

၁၈ - ၂ - ၉၅။

သူရဲကောင်းကလေး မိမိတယော “The Peach boy”

ရှေးရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာ၌ အဘိုးအိုလင်မယား နှစ်ယောက် နေထိုင်ကြလေသည်။ အဘိုးအိုသည် နေ့စဉ်ဆိုသလိုပင် တောင်ပေါ်တောသို့ သွားရောက်ကာ ထင်းခွေရသည်။ အဘိုးအိုကြီး ထင်းခွေထွက်နေစဉ် အိမ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အဘွားအိုမှာ ရွာအနီးရှိ စမ်းချောင်းလေးသို့ သွားရောက်၍ အဝတ်များကို လျှော်ဖွင့်ရလေသည်။

တစ်နေ့သော် အဘွားအိုသည် စမ်းချောင်းလေးဘေး၌ အဝတ်များ လျှော်ဖွင့်နေစဉ် ဧရာမ မက်မုံသီးကြီးတစ်လုံးသည် စမ်းချောင်းတစ်လျှောက် မျောပါလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အဘွားအိုသည် စမ်းချောင်းအတွင်းသို့ ဆင်း၍ ဧရာမ မက်မုံသီးကြီးကို အားရဝမ်းသာ ဆယ်ယူလိုက်သည်။ မက်မုံသီးကြီးသည် ဧရာမအသီးကြီးတစ်လုံး ဖြစ်သည်။ အဘွားအိုသည် အဘိုးအိုနှင့်အတူ ညစာ စားသုံးရန် မက်မုံသီးကြီးကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် ပွေ့ပိုက်၍ အိမ်သို့ သယ်ဆောင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အဘိုးအိုလည်း ထင်းခွေရာမှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ အဘွားအိုသည် မက်မုံသီးကြီးကို ခြမ်း၍ ညစာအဖြစ် စားသောက်ရန် မီးဖိုချောင်အတွင်းသို့ ဝင်ကာ ဓားယူစဉ် မက်မုံသီးကြီးအတွင်း၌ အမှတ်မထင်ပင် ကလေးငယ်တစ်ဦးငိုသံကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်သည်။ ထို့နောက် မက်မုံသီးကြီးသည် နှစ်ခြမ်းကွဲထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် ကလေးငယ်တစ်ဦး ဘွားခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကလေးငယ်သည် ရုပ်ရည်ရူပကာ အလွန်လှပသော ယောက်ျားကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ထူးဆန်းအံ့ဩစရာကောင်းသည့်မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး အဘိုးအိုလင်မယားလည်း အံ့အားသင့်သွား၏။ စိတ်ဝေဝေဝါ ဖြစ်နေသော အဘိုးအိုသည် ကလေးငယ်ကို ပွေ့ချီပြီး သားယောက်ျားကလေးတစ်ဦးအဖြစ် မွေးစားရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။ အဘိုးအိုလင်မယားနှစ်ယောက်တွင် သားသမီး မထွန်းကားခဲ့ပေ။ မမျှော်လင့်ဘဲ သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ရရှိခဲ့၍ အားရဝမ်းသာ ပီတိဖြာလျက် ရှိကြပေသည်။

စိတ်ချက် ။ ။ (ဂျပန်ဘာသာအားဖြင့် မိုမိုမှာ မက်မုံသီးဖြစ်၍ တာယောမှာ ဂျပန်လူမျိုးများက ယောက်ျားကလေးများကို အမြတ်တနိုး မှည့်ခေါ်သော အမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုကလေးအား မိုမိုတာယောဟု အမည်ပေးထားလေသည်။)

အဘိုးအိုလင်မယားသည် မိုမိုတာယောကလေးအား
၎င်းတို့၏ သားအရင်းပမာ ကြင်နာယုယစွာ ကျွေးမွေးစောင့်
ရှောက်ခဲ့လေသည်။

မိုမိုတာယောသည် အစားအသောက်မရွေး စားသောက်
တတ်လာသည့်အလျောက် ကိုယ်ခန္ဓာမှာလည်း ထွားကျိုင်းမှု မြန်
လှသည်။

မကြာမီပင် မိုမိုတာယောသည် အိမ်နီးချင်းကလေးများ
နှင့် မယှဉ်နိုင်လောက်အောင် ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ဦး
ဖြစ်လာလေသည်။ မိုမိုတာယောသည် ငယ်ရွယ်သူတစ်ဦး ဖြစ်
လာသည့်အလျောက် မဟုတ်မခံစိတ်လည်း ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သော် မိုမိုတာယောသည် သူ၏မိဘနှစ်ပါး ရှေ့
မှောက်တွင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဒူးထောက်ပြီး ရိုသေစွာ ဦး
ညွတ်လျက် “ဖေဖေနဲ့ မေမေ၊ သားတို့ရွာသူရွာသားများကို ထိတ်
လန့်ချောက်ချားအောင် နှောင့်ယှက်နေတဲ့ အိုနာဂါရှိမ (ဘီလူး
များကျွန်း)ရှိ မိစ္ဆာကောင်များကို နှိမ်နင်းဖို့ သားကို သွားခွင့်
ပြုပါ” ဟု ပန်ကြားလေသည်။

သား၏စကားကို ကြားလိုက်ရသော အဘိုးအိုလင်မယား
သည် အလွန်အံ့ဩလျက် သားအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မိလာသည်။
ဘေးဒုက္ခများလှသော အလုပ်ဖြစ်၍ သားဖြစ်သူအား မည်သို့
ဖျောင်းဖျရမည်ကို မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သားဖြစ်သူ
မိုမိုတာယောကလည်း ထပ်ခါတလဲလဲ နားပူနားဆာလုပ်နေ၍
နောက်ဆုံး သားဖြစ်သူအား ဖျောင်းဖျ၍မရသည့်အဆုံးတွင် မိဘ
နှစ်ပါးက သူ့အလိုကို လိုက်လျောလိုက်ရလေသည်။

မြသိတာစာပေ

မိခင်သည် လမ်းခရီးတွင် သားဖြစ်သူ စားသောက်ရန် မသိုးထမင်း၊ မသိုးဟင်းများကို ချက်ပြုတ်၍ အိတ်ကြီးတစ်လုံးဖြင့် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

မိမိတာယောသည် အလွန်ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် အိမ်မှ ထွက်ခွာ ခဲ့လေသည်။ ရွာဦးထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ခွေးကြီးတစ်ကောင် ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လေသည်။ ခွေးကြီးက “အဆွေ မိမိတာယော၊ ဘယ်သွားမလို့တုန်း” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ မိမိတာယောက “ကျွန်ုပ် ဘီလူးများကျွန်းကို သွားပြီး လူတကာက ဝုက္ခပေးနေတဲ့ မိစ္ဆာကောင်တွေကို နှိမ်နင်းမယ်” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

ခွေးကြီးကလည်း မိမိတာယောနှင့်အတူ အဖော်အပြု လိုက်ခဲ့သည်။ မိမိတာယောသည် အဖော်ကောင်းတစ်ဦး ရရှိသည့်အတွက် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေသည်။

မကြာမီ သူတို့နှစ်ဦး ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ရာ လမ်းခရီးတစ်နေရာတွင် ရစ်ငှက်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် တွေ့လေသည်။ ရစ်ငှက်ကလည်း သူတို့နှစ်ဦးနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ပြလေသည်။

ထို့နောက် မိမိတာယောနှင့်အဖွဲ့သည် ခရီးဆက်လက် ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ လမ်းခရီးတွင် မျောက်တစ်ကောင်နှင့် ထပ်တွေ့ ပြန်သည်။

ဘီလူးကျွန်းသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့အဖွဲ့သည် ကျွန်းအတွင်းသို့ ရုတ်တရက် မဝင်နိုင်ကြပေ။ ကျွန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် လမ်းများကို တံခါးကြီးများဖြင့် ပိတ်ဆို့ထားလေသည်။ ကျွန်းအတွင်း

သို့ ဝင်ရောက်ရန် နည်းလမ်းအသွယ်သွယ်ကို စဉ်းစား၍ မရသည့် အဆုံး ရစ်ငှက်ကြီးသည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ကာ လေဟုန်စီးပြီး ကျွန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် အတွင်းတံခါး ဘက်နားဆီသို့ ကပ်၍ တံခါးမင်းတုတ်ကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။ တံခါးပေါက် ပွင့်လျှင်ပွင့်ချင်း မိုမိုတာယောအဖွဲ့သည် အားရဝမ်း “သာစွာဖြင့် ဘီလူးများကျွန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

တံခါးပေါက်ကို ကျော်ဖြတ်၍ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေကြသော မိစ္ဆာကောင်များကို တွေ့ရလေသည်။

မိုမိုတာယောသည် ဘီလူးများကျွန်းအတွင်း၌ ပျော်ရွှင် မြူးတူးနေကြသော မိစ္ဆာကောင်များအား “အားလုံး နားထောင် ကြ၊ ငါဟာ မိုမိုတာယောကွ၊ ငါတို့ရဲ့ ရွာသားတွေကို ဘေးဒုက္ခ ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ မင်းတို့မိစ္ဆာကောင်တွေကို အပြစ်ပေးဖို့ ငါလာတာကွ” ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေသည်။

မိုမိုတာယော အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်နှင့် တစ် ပြိုင်နက် သူနှင့်အဖော်လိုက်ပါခဲ့သော ခွေး၊ ရစ်နှင့် မျောက်တို့ သည် သောက်စားမူးယစ်နေကြသော မိစ္ဆာကောင်များကို တိုက် ခိုက်ကြလေသည်။

သူရဲကောင်း မိုမိုတာယောနှင့် သူ၏မိတ်ဆွေ ခွေး၊ ရစ် ငှက်၊ မျောက်တို့မှာ ဂျပန်ပြည်တွင် အကောင်းဆုံး အစားအစာ များဖြင့် ပြုပြင်စီမံထားသော မသိုးထမင်း၊ မသိုးဟင်းများကို လမ်း တစ်လျှောက်၌ အတူစားခဲ့ရသည့်အတွက် ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံ နေကြသည်။ လူတစ်ယောက်၏ခွန်အားနှင့် ညီမျှသော ခွန်အား

များလည်း ရရှိလာကြသည့်အလျောက် ဘီလူးများကို အလွယ်တကူ တိုက်ခိုက်အောင်မြင်နိုင်လိုက်လေသည်။

ရစ်ငှက်သည် မိစ္ဆာကောင်ဘီလူးများ၏ မျက်နှာကို နှုတ်သီးနှင့် ထိုးဆိတ်၏။ မျောက်က ဘီလူးများ၏ မျက်နှာများကို ကုတ်ခြစ်၏။ ခွေးကမူ မိစ္ဆာကောင်များ၏ ခြေထောက်များကို ကိုက်ဆွဲ၏။ မိုမိုတာယောနှင့်အဖွဲ့၏ တက်ညီလက်ညီ တိုက်ခိုက်ထိုးနှက်မှုကြောင့် မိစ္ဆာဘီလူးများသည် ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ကြကာ ခြေဦးတည့်ရာသို့ ထွက်ပြေးကြလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မိုမိုတာယောတို့အဖွဲ့က အနိုင်ရရှိကာ မိစ္ဆာဘီလူးတို့အဖွဲ့သည် အရှုံးပေးလိုက်ကြရသည်။ ဘီလူးခေါင်းဆောင်သည် မိုမိုတာယောရှေ့တွင် ဒူးထောက်အညံ့ခံလိုက်ရပြီး သူ၏ကြီးမားသော မျက်လုံးအိမ်နှစ်ဘက်မှ မျက်ရည်များကျလျက် တိုးလျှိုးတောင်းပန်လေသည်။

“သူရဲကောင်းကလေး မိုမိုတာယော၊ ကျွန်ုပ်အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ။ နောက်နောင် လူသားတွေကိုလဲ ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမပေးတော့ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ လုယက်စုဆောင်းရရှိထားတဲ့ ရွှေငွေ၊ ရတနာတွေကိုလဲ ပေးအပ်ပါတယ်” ဟု တောင်းပန်လေသည်။

သူရဲကောင်းကလေး မိုမိုတာယောသည် ဘီလူးများ ခိုးယူတိုက်ခိုက် သိမ်းဆည်းထားသော ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားများကို သိမ်းဆည်းယူကြရန် သူ၏ အပေါင်းအဖော်များအား အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

၂၂ ● မင်းသူဟိန်း (ပညာ)

ဤသို့ဖြင့် မိမိတာယောသည် ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာများကို လှည်းတစ်စီးတိုက် ရရှိခဲ့လေသည်။ ထို ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာများ တင်ဆောင်ထားသော လှည်းကို ခွေးနှင့် ရစ်တို့က ရှေ့ကဆွဲ၍ မျောက်က နောက်မှတွန်းကာ မိမိတို့နေထိုင်ရာအိမ်သို့ ပျော်ရွှင် မြူးတူးစွာဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြလေတော့သတည်း။

အလွန်ပင် အစွမ်းထက်သော သူရဲကောင်းကလေး မိမိ တာယောပါတကား။ ။

ရှင်းလင်းချက်

ဤပုံပြင်၏ ဂျပန်အမည်မှာ (Momotaro) မိုမိုတာယော ဖြစ်သည်။ ၎င်းပုံပြင်သည် ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင်များ၏ ကိုယ်စားပြု ပုံပြင်ဖြစ်ပြီး ဂျပန်နိုင်ငံတွင် လူကြိုက်အများဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးဂျပန်များက ပုံပြင်ပါ မက်မုံသီးသည် မကောင်းဆိုးဝါးကို နှင် ထုတ်နိုင်သည့်ကန်ခိုး ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ကြလေသည်။ ထိုပုံပြင်၏ အခြေခံအကြောင်းမှာ ထိုယုံကြည်ချက်ကို ထင်ရှားအောင် ဖော် ညွှန်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပုံပြင်ပါ မိစ္ဆာကောင်တို့သည် လူသားတို့၏ ဝိညာဉ် ဖြစ် သည်ဟု ယူဆကြ၏။ ထိုမိစ္ဆာတို့သည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်း ၍ လူသားများအား အန္တရာယ်ပေးကြသည်။

မနာလိုခြင်း၏ ပြစ်ဒဏ်

“The old man who had his wen removed by Goblins”

ရှေးရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာ၌ အဘိုးအိုတစ်ဦး နေထိုင်လေသည်။ သူ၏နဖူးပေါ်တွင် လက်သီးဆုပ်အရွယ်ခန့်ရှိ မြင်းဖုကြီးတစ်ခု ရှိ၏။ တစ်နေ့သော် အဘိုးအိုသည် အလုပ်လုပ်ရန် တောင်ပေါ်သို့ သွားစဉ် လေမုန်တိုင်းမိ၍ အိမ်သို့ မပြန်နိုင်ဘဲ တောင်ပေါ်တွင် တစ်ညလုံး အိပ်နေရလေသည်။

တောင်ပေါ်တွင် သစ်ခုတ်သမားများနေသော တဲငယ်တစ်လုံးမျှပင် မတွေ့ရချေ။ မိုးချုပ်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင်မူ မိုးသည် အရှိန်အဟုန်နှင့် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းပြန်သည်။ အဘိုးအိုသည် အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကာ မည်သို့ကြံ့ခိုင်လုပ်ကိုင်ရမည်ကို မသိချေ။

ကံအားလျော်စွာပင် သူသည် အလွန်ကြီးမားသော သစ်ပုတ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ထိုသစ်ပင်၏ ပင်စည်ထဲတွင် ကြီးမားသော သစ်ခေါင်းပေါက်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ သူသည် လိုက်ဂူကဲ့သို့ဖြစ်နေသော ထိုသစ်ခေါင်းပေါက်ထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်ရောက်ခိုလှုံလိုက်သည်။

အဘိုးအိုသည် အအေးဒဏ်နှင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကို ခံရ၍ ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာကာ မအိပ်နိုင်ဘဲ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ နေရလေသည်။ မကြာမီတွင် အဘိုးအိုသည် အဝေးတစ်နေရာမှ ထူးဆန်းသော အသံများကို ကြားရလေသည်။ အသံများသည် တဖြည်းဖြည်း အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ သူသည် ထိုထူးဆန်းသော အသံများကို ကြားရ၍ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်ဟင်းလာပြီး ကြောက်အားလန့်အားနှင့် မေးခိုက်ခိုက်တုန်ကာ စကားပင် မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

သူသည် အသံများကို သတိထား၍ နားစိုက်ထောင်သော အခါ “ကာဂူရ” (နတ်များအား ပူဇော်ကုန်သည့် တေးသံ) ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုတေးသံများကို “တင်ဂူး” (အရပ် နှစ်မိတာရှိ နှာခေါင်းရှည်နှင့် မှင်စာကလေးများ)က သီဆိုနေကြ၏။ အဘိုးအို ပုန်းအောင်းနေသော သစ်ပင်ကြီးဘေးမှ မှင်စာကလေးများ ထွက်လာပြီး ဝိုင်းဖွဲ့၍ ထိုင်ကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် မီးပုံ၍ “ဆာကေး” အရက်ကို သောက်ပြီး နွေးထွေးစေကာ “ကာဂူရ” တီးလုံးကို တီးခတ်၍ ကုန်ကြလေသည်။

အဘိုးအိုသည် စူးစမ်းလိုမှု၊ ကြောက်ရွံ့မှုများနှင့် ရောယှက်လျက် ပင့်သက်ဖိုကာ ထိုကပွဲကို ကြည့်ရှုနေလေသည်။ ထိုမှင်စာကလေးများသည် “ကာဂူရ” တီးလုံးကို ပလွေတိုနှင့် သာယာနာပျော်ဖွယ် တီးမှုတ်နိုင်ရုံသာမက ပျော့ပျောင်းနွဲ့နှောင်းသော လက်ကလေးများနှင့် ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းအောင် ထူးကဲစွာ ကုန်

ကြသည်။ သူတို့သည် “ဆာကေး” အရက်ကို သောက်ကြပြီး ပို၍ ပို၍ ဖျော်ရွှင်လာကြကာ “ကာဂူရ” တေးသွားနှင့် အဆက်မပြတ် ကခုန်နေကြလေသည်။

အဘိုးအိုသည် ကြောက်လန့်လွန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။ “ကာဂူရ” တေးသံ၏ သာယာငြိမ်ညောင်းလှသော စည်းချက်ဝါးချက်ကြောင့် အဘိုးအိုသည် ရဲစိတ်ဝင်လာပြီး သစ်ခေါင်းထဲမှ ထွက်၍ မှင်စာကလေးများနှင့်အတူ ကခုန်ရန် ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သို့သော် ထိုကခုန်ချင်သောဆန္ဒကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ချုပ်တည်းပြီး သစ်ခေါင်းထဲမှ ချောင်းကြည့်နေလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် “ကာဂူရ” အက၏ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် သစ်ခေါင်းထဲမှ ထွက်ကာ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ကခုန်နေကြသော မှင်စာကလေးများနှင့်အတူ သူကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်ကခုန်သည်။ ထိုသို့ အဘိုးအိုက ဝင်ကနေသည်ကို မှင်စာကလေးများက အံ့ဩကာ ကြည့်နေကြလေသည်။

မှင်စာကလေးများသည် အဘိုးအို၏ ကျွမ်းကျင်စွာ ကခုန်နိုင်ခြင်းကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးကြ၍ အလွန်သဘောကျကာ တအံ့တဩဖြင့် ချီးမွမ်းကြသည်။ မှင်စာကလေးများသည် အဘိုးအိုအား နောက်နေ့ညတွင် လာရောက်ကခုန်ရန် ပြောလေသည်။ အဘိုးအိုသည် မှင်စာကလေးများ၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် နောက်ညတွင် သာကရန် ကတိပေးလိုက်သည်။

သို့သော် သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေသော မှင်စာကလေးတစ်ကောင်က “ကောင်းပါပြီဗျာ၊ အခုပေးတဲ့ကတိကိုတော့ သိပ်ယုံလို့ မရဘူး၊ အာမခံချက်ရှိတဲ့ကတိတော့ ဖြစ်ရမယ်” ဟု ဝင်ပြောသည်။ မှင်စာကလေးများသည် အဘိုးအို၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုလေ့လာကာ အကောင်းဆုံး အာမခံချက်ပေးနိုင်မည့်ကတိကို ရယူရန် အကြံထုတ်ကြသည်။ မကြာမီ သူတို့သည် အဘိုးအို၏ နဖူးပေါ်ရှိ မြင်းဖုကြီးကို လက်ညှိုးဖြင့်ထိုးကာ “ဒီမှာတွေ့ပြီ” ဟု တစ်ပြိုင်နက် အော်ဟစ်ကြလေသည်။

မှင်စာကလေးတစ်ကောင်က အဘိုးအို၏ နဖူးပေါ်ရှိ မြင်းဖုကြီးကို ရုတ်တရက် ဆွဲနှုတ်လိုက်ရာ နာကျင်မှုလုံးဝမရှိဘဲ အမာရွတ်ပင် မကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို တအံ့တဩ တွေ့ရလေသည်။

ဤသို့နှင့် လင်းကြက်များတွန်ကာ နံနက်မိုးသောက်ချိန် ရောက်လာသည်။ မှင်စာကလေးများသည်လည်း မည်သည့်နေရာသို့ ထွက်သွားကြသည် မသိ။ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြလေသည်။ အဘိုးအိုသည် မှင်စာကလေးများအား ကျေးဇူးတင်နေလေသည်။ ထို့နောက် တောင်ပေါ်မှ သုတ်ခြေတင်ကာ မိမိအိမ်သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြန်ခဲ့လေသည်။ အိမ်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း သူ့ဇနီးအား ယမန်နေ့ညက တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ထူးဆန်းသည့် အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို ပြန်ပြောပြလေသည်။

အဘိုးအို၏ အိမ်အနီးအနားတွင် အခြားအဘိုးအိုတစ်ဦး နေထိုင်၏။ သူ့တွင်လည်း လက်သီးဆုပ်ခန့်မျှရှိသော မြင်းဖုကြီး

တစ်လုံး ရှိလေသည်။ ထိုအဘိုးအိုသည် အလွန်မနာလိုဝန်တိုတတ်သူ ဖြစ်၏။ သူ့အိမ်နီးချင်းအဘိုးအို၏ မြင်းဖုကြီး နဖူးပေါ်မှ ပျောက် သွားသည်ကို ကြားသိရသောအခါ သူ့နဖူးပေါ်ရှိ မြင်းဖုကြီးကို ဖယ်ရှားပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် နေဝင်ချိန်ရောက်သောအခါ သူသည် ဇာတိ ပေါ်ရှိ သစ်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ကာ မှင်စာကလေးများ ထွက်အလာ ကို စောင့်မျှော်နေလေသည်။ သူ၏အိမ်နီးချင်းအဘိုးအို ပြောသကဲ့သို့ပင် ညနေဝင်ချိန်တွင် မှင်စာကလေးများ ပေါ်ထွက်လာကြကား “ကာဂူရ” အကကို ကခုန်နေကြသည်။ သူသည် ထိုအကကို ကြည့် ရင်း ကြောက်လန့်နေသော်လည်း မကြာမီတွင် ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ကခုန်နေကြသော မှင်စာကလေးများနှင့်အတူ ဝင်ရောက်ကစား သည်။

ထိုအခါ ယခင်အဘိုးအိုကဲ့သို့ အကကောင်းသူ မဟုတ်ကြောင်း မှင်စာကလေးများက သိရှိသွားသောအခါ သူတို့သို့ စိတ်ပျက်ပြီး ဒေါသထွက်လာသည်။ “ခင်ဗျား အတော်အကည့် လူပဲ၊ ခင်ဗျားကတာဟာ မနေ့ညကနဲ့ မတူပါလား” ဟု အော်တကြိမ်းမောင်း အပြစ်တင်ကြလေသည်။

ထို့နောက် မှင်စာကလေးများသည် အဘိုးအိုအား လှူ သောညက ကတိထားသည့်အတိုင်း အားကြီးမာန်တက် မတ မြင်းဖုကြီးကို သူ့နဖူးပေါ်သို့ ပြန်တပ်ပေးလိုက်လေ၏။ ဤသို့ သူ၏ ရှိရင်းစွဲ မြင်းဖုအပေါ်သို့ ထပ်တင်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဆင့် ဖြစ်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မနာလိုဝန်တို့တတ်သော အိမ်နီးချင်း အဘိုးအို၌ မူလရှိသော မြင်းဖုကြီး ပျောက်မသွားဘဲ နောက်ထပ် မြင်းဖုကြီးတစ်ခု ရလာကာ နဖူးပေါ်တွင် မြင်းဖုနှစ်ထပ်ဆင့်နှင့် ယနေ့ထိတိုင် နေရလေတော့သည်။

ရှင်းလင်းချက်

ပုံပြင်၏ ဂျပန်အမည်မှာ (Kobu Tori Jiisan) (ကိုဘု တိုရိ-ဂျီးဆန်) ဖြစ်သည်။ ထိုပုံပြင်တွင်ပါသော “တင်ဂူး” မှင်စာ ကလေးများမှာ လူသားပုံသဏ္ဍာန်ရှိပြီး နှာခေါင်းရှည်၍ နီသော မျက်နှာ ရှိ၏။ ကျောကုန်းတွင် အတောင်များ တပ်ဆင်ထားပြီး သားရေယပ်တောင်များ ကိုင်ဆောင်ထား၏။ ၎င်းတို့သည် အလွန် နက်သော တောင်ပေါ်တောတွင် နေထိုင်ကြ၏။ ထိုမှင်စာကလေး များ၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ပုံပြင်ထဲမှ မြင်းဖုကြီး နှုတ်ပယ်ခြင်းခံရသော အဘိုးအိုနှင့် ဆင်တူလေသည်။

ဤပုံပြင်တွင် မှင်စာများသည် တင်ဂူးအသွင် ဖန်ဆင်း ကာ မကောင်းမှုများကို ကျူးလွန်ကြသည်။

ကဏန်း၏ ကလဲစား “The Crab's Revenge”

ရှေးအခါက ထမင်းဆုပ်လုံးတစ်လုံးကို ကိုက်ချီလာသော ကဏန်းမတစ်ကောင်နှင့် ဆီးသီးမျိုးစေ့များကို ကိုင်ဆောင်လာသော မျောက်တစ်ကောင်တို့သည် လမ်း၌ တွေ့ကြသည်။ အလွန်ဆာလောင်နေသော မျောက်သည် ကဏန်း၏ ထမင်းဆုပ်လုံးကို အလွန်စားချင်၍ “အဆွေကဏန်း၊ သင်၏ထမင်းဆုပ်လုံးကို ကျွန်ဆီးသီးမျိုးစေ့တွေနဲ့ လဲရအောင်” ဟု မေးလေသည်။

ကဏန်းသည် သဘောမတူနိုင်ချေ။ သို့သော် မျောက်သည် ကဏန်းအား အကြိမ်ကြိမ် ချော့မော့ပြောလေသည်။

“အဆွေကဏန်း၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ထမင်းဆုပ်လုံးတစ်ခါစားလိုက်ရင် ကုန်သွားတာပဲ။ ကျုပ်ဆီးသီးမျိုးစေ့က ခြေပေါ် ကြွထားလိုက်ရင် မကြာခင် အညှောင့်တွေ၊ အကိုင်းအထွက်လာမယ်၊ အပင်ကြီးလာပြီး အသီးတွေ သီးလာမယ်၊ ဒီဆီးသီးတွေကိုလဲ ကြိုက်သလောက် စားရမှာပေါ့ကွာ”

ထိုသို့ပြောရင်း အလွန်ဉာဏ်များသော မျောက်သည် ထမင်း ဆုပ်လုံးကို ယူစားလိုက်ပြီး ဆီးသီးမျိုးစေ့များကို ချကာ ထွက်ပြေး သွားလေသည်။ ကဏန်းသည်လည်း စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် ဆီးသီး မျိုးစေ့များကို အိမ်သို့ ယူဆောင်ခဲ့ပြီး ပန်းခြံထောင့်တွင် စိုက်ထား လိုက်၏။

ကဏန်းသည် မြေကြီးကို ပေါက်တူးဖြင့် တူးဆွကာ မျိုးစေ့ များကို နေ့စဉ် ရေလောင်း၏။ ရေလောင်းရင်း “မျိုးစေ့ကလေးများ၊ သင်တို့ အညောင့်အမြန်ထွက်လော့၊ မထွက်ရင်တော့ ဒီပေါက်တူးနဲ့ တူးပစ်လိုက်မယ်” ဟု ရေရွတ်လေသည်။ ဆီးသီးမျိုးစေ့များသည် အချိန်မတိုင်မီ အညောင့်ကလေးများ ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် “ဆီးညောင့်ကလေးများ၊ သင်တို့ အပင်အဖြစ် အမြန်ရောက်လော့ သို့မဟုတ်ပါက ကတ်ကြေးနှင့် ဖြတ်ပစ်မည်” ဟု ရေရွတ်ပြန်သည်။ ဆီးညောင့်ကလေးများသည် အပင်အဖြစ် လျင်မြန်စွာ ကြီးထွား လာခဲ့၏။ ထို့နောက် “ဆီးပင်များ၊ အသီးသီးကြလော့၊ အသီးမသီး လျှင် ပေါက်ဆိန်နဲ့ ခုတ်လှဲပစ်မည်” ဟု ရေရွတ်ပြန်လေသည်။ ဆီးသီးပင်များလည်း အကိုင်းတိုင်းတွင် အသီးများ သီးရပြန်လေ သည်။

မကြာမီ ဆီးတစ်ပင်လုံးမှာ အသီးများ ဝေဆာလျက်ပေ တော့သည်။ မိုးဦးရောက်သော် မှည့်ဝင်းလာကာ အနီရောင်သမ်းပြီး စားချင်စဖွယ် ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ အလွန်ဉာဏ်များသော မျောက်သည် ဆီးပင် ပေါ် တက်၍ အလွန်ချို၍ အရသာရှိသော ဆီးသီးများကို ခူးစား လေသည်။

ကဏန်းသည် ဆီးပင်နားသို့ ရောက်လာကာ “အဆွေ
မျောက် . . . ကျွန်ုပ် အပင်ပေါ် မတက်နိုင်လို့ ဆီးသီးမှည့်တစ်လုံး
လောက် ပစ်ချလိုက်ပါ” ဟု လှမ်းတောင်းလိုက်သည်။ မျောက်သည်
ဆီးသီးအစိမ်းတစ်လုံးကို ပစ်ချပေးလိုက်လေသည်။

ကဏန်းသည် ဆီးသီးအစိမ်းကို ကောက်ယူ၍ မြည်းကြည့်
ရာ အလွန်ချဉ်နေ၍ “နည်းနည်းချိတဲ့ အလုံးတစ်လုံးလောက် ထပ်ခူး
ပေးပါဗျာ” ဟု တောင်းပြန်သည်။

ထိုအခါ အလွန်ဉာဏ်များသော မျောက်သည် ဆီးသီး
အစိမ်းတစ်လုံးကိုပင် ကဏန်း၏ ကျောကုန်းပေါ်သို့ တအားလွှဲကာ
ပစ်ချလိုက်၏။ ဆီးသီး၏ဒဏ်ကြောင့် ကဏန်း၏ ကျောကုန်းတွင်
အနာတရဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေတော့သည်။

ကဏန်းတွင် ပါးနပ်လိမ္မာသော သားငယ်၊ သမီးငယ်များ
နို့သည်။ သူတို့၏ မိခင်မှာ အိပ်ရာထဲလဲနေ၍ ကဏန်းငယ်များ
သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဝမ်းနည်းစွာ ငိုယိုလျက်ရှိကြသည်။

ကဏန်းငယ်များ၏ သနားဖွယ်အဖြစ်ကို တွေ့မြင်နေရ
သော ပျားတူကောင်များက သနားကရုဏာသက်မိလာကြသည်။
ပျားတူကောင်များက ကဏန်းငယ်များအား သူတို့၏မိခင်ကို ဒဏ်ရာ
အောင် ပြုလုပ်လိုက်သော မျောက်အား ကလဲ့စားချေရာတွင်
တူညီမည်ဟု ကတိပေးလေသည်။ ပျားတူကောင်များသည် ကတိ
ပေးထားသည့်အတိုင်း တဝီဝီနှင့် တောအနှံ့ ပျံသန်းကာ ကဏန်း
ငယ်များ၏ သနားစရာဖြစ်ရပ်ကို အများသိအောင် သတင်းလွှင့်
လေသည်။

ထိုသတင်းကို ကြားလျှင် သစ်ကြားသီး၊ အပ်နှင့် ကျောက်ဆုံ တို့သည် မျောက်ကို ကလဲ့စားချေရာတွင် ကဏန်းငယ်များနှင့်အတူ ပါဝင်လာကြလေသည်။

ကဏန်းငယ်များနှင့်အပေါင်းအဖော်တို့သည် မိခင်ကဏန်း မကြီးအား ဒုက္ခပေးခဲ့သော မျောက်ကို လက်စားချေရန် မျောက် နေအိမ်သို့ သွားကြလေသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် မျောက်သည် အိမ်တွင် မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ချက်ချင်းပင် မျောက်အား လက်စားချေရန် တာဝန်အသီးသီး ခွဲဝေယူကြသည်။

သစ်ကြားသီးက မျောက်အိမ်ရှိ မီးလင်းဖိုထဲတွင် လည်းကောင်း၊ ကဏန်းငယ်များက မီးဖိုချောင်ထဲရှိ ရေအိုးထဲတွင် လည်းကောင်း၊ ပျားတူကောင်များက ပဲငါးပိအိုးထဲတွင် လည်းကောင်း၊ အပ်ကလေးများက မျောက်၏ ခြံစောင်ထဲတွင် လည်းကောင်း၊ ကျောက်ဆုံက အိမ်အဝင်ဝရှိ ခေါင်မိုးပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ အသီးသီး နေရာယူထားပြီး မျောက်အိမ်ပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေကြလေသည်။

ညနေပိုင်းရောက်သော် မျောက်သည် အိမ်သို့ ပြန်လာပြီး “သိပ်ကို အေးတာပဲ” ဟု တခွိုးခွိုးနှင့် ညည်းတွားလျက် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိစေရန် မီးလင်းဖိုအနီး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ပူခြစ်နေသော သစ်ကြားသီးသည် အက်ကွဲပေါက်ထွက်သွား၏။ သစ်ကြားသီး ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် မျောက်၏ ခြေထောက်များ အပူလောင်ပြီး ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်သွားသည်။ မျောက်သည် ခြေထောက်များတွင် အပြင်းအထန် အပူလောင်သွားသဖြင့် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

သူသည် အပူလောင်နေသော ခြေထောက်ကို ရေနှင့် လောင်းချရန် ရေအိုးအဖုံးကို ရုတ်တရက် ဖွင့်လိုက်ရာ ကဏန်း ငယ်လေးများက မျောက်၏လက်များကို ညှပ်ထားလိုက်ကြသည်။

မျောက်သည် ကြောက်အားလန့်အားပင် ပဲငါးပိရည်များ ဖြင့် အပူလောင်သည့် ဒဏ်ရာကို ဆွတ်ပေးရန် အမှတ်ရပြီး ပဲငါးပိ အိုးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ပျားတူကောင်များ ရုတ်တရက် လျင်မြန်စွာ တဝီဝီ အော်မြည်၍ မျောက်တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝိုင်းတုပ် ကြသည်။

မျောက်သည် ပျားတူကောင်များ၏ တုပ်ခြင်းကို ခံရ၍ မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကို ကြံရာမရ ဖြစ်နေလေသည်။ တစ်ဆက် တည်းပင် ပျားတူကောင်များ၏ ဘေးရန်မှ ကင်းအောင် အိပ်ရာ ပေါ်ရှိ စောင်ထဲသို့ လျင်မြန်စွာ တိုးဝင်လိုက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ် လုံးကို အပ်များက ထိုးနှက်ကြပြန်သည်။ “အို . . . ဒုက္ခဓါပဲ၊ ငါ့ အိမ်ထဲမှာတောင် ပုန်းစရာနေရာ မရှိပါလား” ဟု အော်ဟစ်ငိုကြွေး လျက် အိမ်စံခါးဝဆီသို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

အိမ်စံခါးဝတွင် ကျောက်ဆုံကလည်း အသင့်စောင့်နေ သည်။ အသင့်စောင့်နေသော ကျောက်ဆုံက ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် ထွက်ပြေးလာသော မျောက်ကို စောင့်ကြည့်နေရင်း ၎င်း၏ကိုယ် ပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ မျောက်သည် ကျောက်ဆုံ၏ ဒဏ်ကြောင့် အလွန်နာကျင်သွားသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် “ကျေးဇူး ပြုပြီး ခွင့်လွှတ်ကြပါ။ နောင်တွင် မကောင်းမှုကို ဘယ်တော့မှ မလုပ် တော့ပါဘူး” ဟု ထပ်ခါတလဲလဲ တောင်းပန်သည်။ နောင်အခါတွင်

ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင်များ

ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်သွားပါတော့မည်ဟု အဖန်တလဲလဲ သစ္စာ
ဆို၍ ကတိပြုလေတော့သတည်း။

ရှင်းလင်းချက်

ဤပုံပြင်၏ ဂျပန်အမည်မှာ (Saru Kani Gassen)
ဆရုခနီဂတ်ဆင် ဖြစ်သည်။

ထိုပုံပြင်သည် ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင် ငါးပုံအနက် အလွန်ကျော်
ကြားသော ပုံပြင်ဖြစ်ပါသည်။ ပုံပြင်၏ နောက်ဆုံးပိုင်းတွင် မိခင်
ကဏန်းအား လက်စားချေမည့်အကြံကို သင့်လျော်အောင် ထုတ်
ဖော်သွားလေသည်။ ထိုပုံပြင်နှင့်အလားတူ ပုံပြင်များကို ဥရောပ
ရိုးရာပုံပြင်များတွင် တွေ့နိုင်သကဲ့သို့ အာရှတိုက် အချို့တိုင်းပြည်
များတွင်လည်း တွေ့နိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤပုံပြင်၏ မူလ
အစသည် တိုင်းတစ်ပါးမှ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပေမည်။

ထိုပုံပြင်များတွင် လက်တွေ့ဘဝ သင်ခန်းစာများ ပေးထား
လေသည်။

ဥပမာ - ပဲငါးပိရည်သည် မီးလောင်ဒဏ်ရာကို ပျောက်စေသည်။
အိပ်ရာခင်းထဲတွင် ထည့်ထားသော ချုပ်အပ်များသည်
ဘေးအန္တရာယ် ဖြစ်စေသည်။ ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ လူနေမှု
ဝန်းကျင်တွင် ထိုအယူအဆကို တွေ့ရှိနိုင်ကြောင်း ဖော်ပြ
ထားသည်။

မြသီတာစာပေ

ကျေးဇူးတရားဟူသည်

“The Fishermen and the Sea Princess”

ရှေးရှေးအခါက ပင်လယ်အနီးရှိ ရွာကြီးတစ်ရွာ၌ အူရာ ရှိုးမားတာယောအမည်ရှိ ပျိုရွယ်သော တံငါသည်တစ်ဦးသည် မိခင်အိုကြီးနှင့်အတူ ရောင့်ရဲစွာ နေထိုင်ကြလေသည်။

တစ်ခုသော မိုးဦးကျကာလတွင် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ဖြတ် သန်းတိုက်ခတ်လာသော မြောက်လေအေးသည် မရပ်နားဘဲ တဟူး ဟူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ ပင်လယ်ပြင်သည်လည်း လေပြင်းကျကာ လှိုင်းကြက်ခွပ်များ ထကြွလျက်ရှိ၏။

တံငါသည်လည်း ငါးဖမ်းမထွက်နိုင်၍ သူ့မိခင်အတွက် လုံလောက်အောင် ဟင်းစားရရန် ကြံရာမရ ဖြစ်နေလေ၏။

လွန်ခဲ့သောညက တိုက်ခတ်ခဲ့သော မြောက်လေကြမ်း သည် ရပ်တန့်သွားသောကြောင့် ပင်လယ်ပြင်သည်လည်း မိုး မသောက်မီ လှိုင်းလေများ ပြန်လည်၍ ငြိမ်သက်ခဲ့လေပြီ။

အုရားရိုးမားတာယောသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး ငိုသောက်ချိန်တွင် ငါးဖမ်းထွက်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် နေမွန်းတည့် ချိန်ထိတိုင် သူသည် ငါးကလေးတစ်ကောင်မျှပင် မရခဲ့ချေ။ အလွန် အံ့ဖွယ်ကောင်းလေစွ။

သို့နှင့် နေဝင်ဖျိုးဖျာအချိန် ရောက်ရှိလာသောအခါ သူ၏ ငါးများတံကို ငါးကြီးတစ်ကောင်က ဆွဲသွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရ လေသည်။ သူသည် အလွန်ဝမ်းသာလျက် ထိုငါးကြီးကို ကုန်းပေါ် သို့ ဆွဲတင်လိုက်ရာ ငါးကြီးမဟုတ်ဘဲ ဧရာမလိပ်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်ရလေသည်။ သူသည် ဤမျှ ကြီးမားသော လိပ်ကြီးကို မည်သူကမှ ငယ်မည်မထင်၍ ပင်လယ် ထဲသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။

ညအချိန်ရောက်သော် သူ၏လှေကို တမ်းခြေသို့အရောက် လှော်ခတ်၍ ပြန်ခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် မောင်းမည်းသော လမ်း တစ်လျှောက် ငါးတစ်ကောင်မှမပါဘဲ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မြောက်လေသည် ပြင်းထန်စွာ တိုက် ခတ်လာပြန်သောကြောင့် ပင်လယ်ပြင်သည်လည်း လှိုင်းလေထ လျက် ငါးဖမ်းထွက်ရန် အခက်အခဲနှင့် ကြုံရပြန်လေသည်။

တံငါသည်လည်း လှိုင်းထနေသော ပင်လယ်ပြင်ကို စိတ် ပျက်လက်ပျက်နှင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ထို့နောက်ကမ်းခြေ တစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်လာရာ သူ၏ရှေ့တွင် ယုမန်နေ့က သူလွှတ်လိုက်သော ဧရာမလိပ်ကြီးသည် လှိုင်းလုံးကြီးများကြားမှ ရုတ်တရက် ခေါင်းထောင်ကာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လိပ်ကြီးက “အဆွေအူရာရှိ မား၊ ကျွန်ုပ်ကို မနေ့က ရေထဲ
ကို ပြန်လွှတ်လိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်တဲ့
အနေနဲ့ အဆွေတော်ကို နဂါးနန်းတော်ကို ခေါ်သွားပါမယ်။ ထို
နန်းတော်သည် ပင်လယ်ပြင်အောက်တွင် ရှိသည်။ ပင်လယ်နတ်မင်း
နေထိုင်ရာ ဖြစ်သည်။ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားဖြင့် တည်
ဆောက်ထားသည်။ နန်းတော်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ရောင်စုံပန်းပင်
များ၊ သစ်သီးဝလံပင်များဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ ရှိသည်။ ထို့ပြင်
တိတိတာတာ အပလီခရာ တေးသီဆိုနေသော ငှက်ကလေးများ၏
အသံများနှင့် သာယာငြိမ်ညောင်းသော ဂီတသံများက နန်းတော်
ကြီးတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံထား၏။ ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ စား
စရာ စုံလင်၍၊ သောက်စရာ ယမကာများသည်လည်း အလှူပယ်
များပြားလှပေသည်။ ဤနေရာသည်ကား ပျော်ရွှင်စရာမျိုးစုံ၊ အသက်
ရှင်နည်းမျိုးစုံနှင့် နတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှ ဖြစ်နေ၏” ဟု ပြောပြသည်။

တစ်ဖန် လိပ်ကြီးက ကျေးဇူးပြုပြီး အကျွန်ုပ်ကျောကုန်း
ပေါ်သို့ တက်ပါ။ သင့်ကို လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားပါမည်” ဟု တံငါ
သည်အား ပြောသည်။

အူရာရှိမားသည် ဧရာမလိပ်ကြီး ပြောစကားကို သဘော
ကျ စွဲမက်ပြီး လိုက်သွားလိုသော်လည်း သူ့မိခင်ကြီးအား တစ်
ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ရမည့်အရေးကို စဉ်းစားမိသည်။ လိပ်ကြီး
ခေါ်ရာသို့ လိုက်သင့်၊ မလိုက်သင့် မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ချီတုံချတုံ
ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် လိပ်ကြီးက “ကျွန်ုပ်တို့သွားရမှာ နှစ်ရက်

သုံးရက်တည်းပါ။ ဘာမှပူးရိမ်စရာမရှိပါဘူး”ဟု ယုံကြည်စိတ်ချ
လောက်အောင် ထပ်မံ၍ ပြောပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် အူရာရိုးမားသည် ယုံကြည်မိကာ လိပ်ကြီး၏
ကျောကုန်းကို ခွထိုင်လိုက်သည်။ လိပ်ကြီးက အူရာရိုးမားကို ကျောပို
လျက် ပင်လယ်အောက်သို့ ငုပ်လျှိုးသွားလေသည်။ မကြာမီပင်
ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် နဂါးနန်းတော်၏ ဂိတ်ဝသို့ ရောက်ခဲ့လေ
သည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ရေပျော်နတ်သမီးကြီး ရေနန်းသူလ
သည် အလွန်လှပစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော အပျိုတော်ကလေးများ
ခြံရံလျက် တံငါသည်အား အလွန်သာယာသော တူရိယာတီးမှုတ်သံ
များဖြင့် ကြိုဆို၍၊ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များဖြင့် ဧည့်ခံပြုစုကြ
လေသည်။

နန်းတော်မှ မှူးမတ်များနှင့် ရံရွှေတော်တို့ကလည်း အူရာ
ရိုးမားအား အဖိုးထိုက်တန်သော အကောင်းဆုံး စားသောက်ဖွယ်ရာ
များနှင့် လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆို၍ ဧည့်ခံကြလေသည်။ နန်းတော်မှ
လှပသော အပျိုရံများကလည်း အသည်းလှိုက်အူလှိုက် ပြုစုဧည့်ခံ
ကြ၏။

ကခုန်နေသော ငါးကလေးများနှင့် အခြားပျော်ရွှင်ဖွယ်
ဖျော်ဖြေမှုများသည်လည်း သူ့အား စွဲမက်စေပါသည်။ ထိုလိုက်လံ
သော ပြုစုမှုကြောင့် ရက်အနည်းငယ်သာနေရန် ကြံရွယ်ခဲ့သော
အူရာရိုးမားသည် သုံးနှစ်ကြာမျှ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့နေခဲ့ပြီးနောက် ရေနန်းသူဇာအား အိမ်ပြန်ရန် ခွင့်ပန်
သောအခါ သူ့အား သုံးလုံးဆင့်ထားသော ရတနာသေတ္တာကို
ပေးကာ “သင်ဒုက္ခရောက်တဲ့အခါ ဖွင့်ကြည့်ပါ” ဟု မှာကြားလိုက်
လေသည်။ အူရာရိုးမားသည် လိပ်ကျောပေါ်တက်ကာ အိမ်သို့
ပြန်ခဲ့လေသည်။

သူ့ရွာသို့ ရောက်သည့်အခါ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်
ပင် ရွာနှင့် ရွာပတ်ဝန်းကျင်၌ ယခင်ကရှိခဲ့သော တောတောင်
ရေမြေအနေအထားများမှာ ပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်သည်။ တောင်
ကုန်းများပေါ်ရှိ သစ်ပင်အချို့ မရှိတော့ဘဲ အချို့မှာ ညှိုးနွမ်းလျက်
ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူသည် သုံးနှစ်အတွင်း ထိုသို့အခြေအနေ ပြောင်းလဲနေ
သည်ကို အံ့ဩလျက် သူ့အိမ်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာစဉ် လမ်း
ဘေး လယ်ကွင်းတစ်ကွင်း၌ သူမသိသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်
လယ်ထွန်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ သူသည် ထိုအဘိုးအိုအား
“ဒီမှာ ဦးကြီးခင်ဗျာ . . . ကျွန်တော်က ဒီရွာအနီးတစ်ဝိုက်မှာ
နေခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒီရွာမှာ အူရာရိုးမားဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဦး
သိပါသလား” ဟု မေးသည်။

အဘိုးအိုက “အေး . . . မင်းပြောတဲ့လူအကြောင်းကို
ငါတို့အဘိုးများ ပြောပြလို့ ကြားဖူးပါတယ်၊ သူက ပင်လယ်ပြင်
အောက်မှာရှိတဲ့ နဂါးနန်းတော်ကို သွားခဲ့ပြီးကတည်းက ရွာကို
ပြန်မလာတော့ဘူးကွ” ဟု ဆိုလေသည်။ (နတ်ပြည်တွင် တစ်ရက်
လူ့ပြည်တွင် တစ်သက်ဟု ဆိုရိုးစကား ရှိပါသည်။)

သူ၏မိခင်သည် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ ကြာလှပြီဟု သိရ
လေသည်။ သူ့နေထိုင်ရာအိမ်သို့ ရောက်ပြန်သော်လည်း သူ့အိမ်ကို
မတွေ့ရဘဲ အိမ်ရှိ ပန်းဥယျာဉ်သည် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများဖြင့်
လွှမ်းခြုံလျက် ရှိနေ၏။

အူရာရိုးမား ပြန်ရောက်လာသည်အချိန်တွင် သူ့ရွာနှင့်
ရွာသားများ၏ အခြေအနေမှာလည်း လုံးဝပြောင်းလဲကုန်ကြပြီ
ဖြစ်၍ သူ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ချေ။ သို့သော် ရေနန်းသူဇာ
က ပေးလိုက်သော လက်ဆွဲရတနာသေတ္တာများကို သတိရ၍ ပထမ
သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ကြီးကြာငှက်၏အတောင်တစ်ချောင်း
ကို တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် ဒုတိယသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်ပြန်ရာ
ဖြူဖွေးသော မီးခိုးလိပ်များသည် ဖြည်းညင်းစွာ ပျံတက်လာလေ
သည်။ ထိုမီးခိုးလိပ်များနှင့်အတူ လုံးထွေးရစ်ပတ်ကာ အူရာရိုးမား
သည် ရုတ်တရက်ပင် ဆံဖြူခါးကုန်း အဘိုးအိုကြီးအသွင် ပြောင်းလဲ
သွားလေသည်။

ထို့နောက် တတိယသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်ရာ ကြည့်မှန်
တစ်ချပ်ကို တွေ့ရ၏။ မှန်ထဲတွင် အဘိုးအိုကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲ
နေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေသည်။

ဤသို့ အဘိုးကြီးဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩလျက်ရှိနေစဉ် ပထမ
သေတ္တာထဲမှ ကြီးကြာငှက်၏ အတောင်မှာ လေထဲတွင် ပျံ့လွင့်
လျက် ရှိ၏။ ထိုငှက်တောင်သည် အူရာရိုးမား၏ ကျောပေါ် ကျလာ
ပြီး သူ့ကို ကြီးကြာငှက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားစေတော့သည်။

ကြီးကြာငှက်အသွင် ပြောင်းလဲသွားသည့် အူရာရိုးမား

သည် မိုးကောင်းကင်ထက်သို့ ပျံရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် ဧရာမလိပ်ကြီး
သည် ပင်လယ်ပြင်ပေါ် တက်လာသော ကြိုးကြာငှက်ကို စောင့်
ကြည့်နေလေသည်။ ထိုကြိုးကြာငှက်သည် ရေနန်းသူဇာမင်းသမီး၏
အသွေးအသားနှင့် ဖန်တီးထားသော ငှက်ဖြစ်သည်ဟု ပြောစမှတ်
ပြုကြ၏။

ရှင်းလင်းချက်

ဤပုံပြင်၏ ဂျပန်အမည်မှာ (Urashima Taro) အူရာ
ရှီးမားတာရော ဖြစ်သည်။ ထိုပုံပြင်တွင် အဓိကအကြောင်း သုံးချက်
ပါဝင်သည်။

ပထမအချက်မှာ လူတစ်ဦး၏ သံနားကြင်နာမှုကို ကျေးဇူး
တုံ့ပြန်သော လိပ်အကြောင်း ဖြစ်သည်။ ရေနန်းသူဇာအဖြစ် ပထမ
ပိုင်းတွင် မဖော်ပြဘဲ နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းပိုင်းတွင် ကျွမ်းကျင်စွာ
ဇာတ်အိမ်တည်ဆောက်ထားလေသည်။ ဒုတိယအချက်မှာ အူရာ
ရှီးမားတာရောအား ခေါ်ဆောင်သွားသော နတ်သမီးများ ပျော်စံရာ
နတ်ဘုံနတ်နန်း ဖြစ်ပါသည်။ နဂါးနန်းတော်ကြီးကို စေ့စပ်သေချာ
စွာ ဖော်ပြထားသောကြောင့် ရှေးဂျပန်တို့၏ နတ်ဘုံသဏ္ဍာန်ကို
ပေါ်လွင်စေပါသည်။ တတိယအချက်မှာ မှော်အတတ်ကဲ့သို့ တန်ခိုး
ရှိသော ရတနာများအကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပညာရှိယုန်နှင့် ခွေးတူဝက်တူ

“The Rabbit and the Raccoon dog”

ရှေးရှေးအခါက ဂျပန်နိုင်ငံ၏ ရွာတစ်ရွာတွင် အဘိုးအို တစ်ဦးသည် သူ၏ဇနီးနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်ကြ လေသည်။

တစ်နေ့တွင် အဘိုးအိုသည် နေ့စဉ်သွားနေကျအတိုင်း လယ်တောသို့ လယ်ထွန်ရန် သွားလေသည်။ လယ်တောသို့ ရောက် သောအခါ လယ်တောရှိ စပါးသီးနှံများ ပျက်စီးနေသည်ကို တွေ့ရ လေသည်။

ဤသို့ လယ်တောရှိ စပါးသီးနှံများ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း မှာ ခွေးတူဝက်တူ၏ နှောင့်ယှက်မှုကြောင့်ဖြစ်သည်ကို သေချာစွာ သိရ၍ ၎င်းကို ထောင်ဖမ်းရန် လယ်တောထဲ၌ ထောင်ချောက် တစ်ခု ချထားလေသည်။

နှောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် အဘိုးအိုသည် ထောင် ချောက်ချထားသောနေရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ သူထင်သည့် အတိုင်းပင် ခွေးတူဝက်တူတစ်ကောင်ကို ထောင်ချောက်ထဲတွင် ဖမ်းမိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မြသီတာစာပေ

သူသည် ခွေးတူဝက်တူကြီးကို ဖမ်း၍ ကြီးနှင့် ချည်နှောင်ကာ အိမ်သို့ သယ်ဆောင်လာ၏။ အိမ်ရောက်သော် အိမ်၏မျက်နှာကြက်တွင် ၎င်းအား ကြီးနှင့်ချည်ကာ ဇောက်ထိုးဆွဲထားလေသည်။

အဘိုးအိုသည် ဇနီးသည်အား ခွေးတူဝက်တူ၏ အသားသည် ညစာအတွက် အလွန်ကောင်းမည့် အသားဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီး လယ်တောသို့ ပြန်သွားခဲ့လေသည်။

အဘိုးအို လယ်တောသို့ သွားနေစဉ် သူ၏ဇနီးက ညစာအတွက် ချက်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်နေလေသည်။

ဤသို့ အဘွားအို ချက်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်ကို ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည့် ခွေးတူဝက်တူက တွေ့၍ “ဒီမှာ အဒေါ်ကြီး . . . အဒေါ်ကြီးလုပ်နေရတဲ့အလုပ်ဟာ အလွန်ပင်ပန်းလှပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်ုပ် ကူညီပါရစေ၊ ကျေးဇူးပြုပြီးသာ ကျွန်ုပ်ကို ကြီးဖြေပေးပါဗျာ”ဟု တောင်းပန်ခံယူ ပြောလေသည်။

ထိုအခါ အလွန်သဘောကောင်းသည့် အဘွားအိုသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော ခွေးတူဝက်တူက ကူညီရန် ပြောဆိုသည်ကို သံသယမရှိဘဲ ကြီးဖြေလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ခွေးတူဝက်တူသည် အိမ်ခန်းထဲရှိ ကြီးမားသော ကျည်ပွေ့ကြီးတစ်ခုကို ရုတ်တရက် ဆွဲယူကာ အဘွားအိုအား ပြင်းထန်စွာ ရိုက်နှက်လေသည်။ သို့နောက် ၎င်းသည် အိမ်အနီးရှိ တောင်ပေါ်သို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားလေသည်။

လယ်တောမှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသော အဘိုးအိုသည် သူ၏ဇနီးသည်အား ကျည်ပွေ့နှင့် ရိုက်ထားသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်

များကြောင့် နာကျင်လျက် ညည်းတွားနေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေသည်။

ထိုသို့တွေ့ရ၍ အဘိုးအိုသည် အလွန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲကာ သူ၏ဇနီးသည်အား နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပြုစုစောင့်ရှောက်နေလေသည်။

ထိုအဘိုးအိုလင်မယားနေထိုင်သော ရွာအနီးတွင် ယုန်များ နေထိုင်ကြ၏။ မြေတွင်းထဲမှ ယုန်တစ်ကောင်သည် လင်မယားနှစ်ဦး၏ ရင်နာဖွယ်ရာသတင်းကို ကြားရ၍ စိတ်အလွန်ထိခိုက်လျက် ရှိသည်။ အဘိုးအိုကိုယ်စား ယုတ်မာသော ခွေးတူဝက်တူကို ယုန်က လက်စားချေ အပြစ်ပေးမည်ဟု အဘွားအိုအား ပြောလေသည်။

တစ်နေ့သော် ယုန်သည် စဉ်းလဲသော ခွေးတူဝက်တူကို ခေါ်၍ လောင်စာအတွက် ထင်းကောက်ဖို့ သူနှင့်အတူ လိုက်ရန် ပြောဆို၏။ ထိုနောက် သူတို့နှစ်ဦးသည် ထင်းကောက်ရန် တောင်ခြေသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဤသို့နှင့် သူတို့သည် ထင်းစည်းတစ်စည်းစီကို ကိုယ်စီကိုယ်စီ ကျောပေါ်တင်လျက် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

ယုန်သည် ခွေးတူဝက်တူအား လမ်းပြခိုင်း၍ သူက နောက်မှ လိုက်သည်။ ယုန်သည် ခွေးတူဝက်တူ၏ ကျောပေါ်ရှိ ထင်းစည်းကို မီးခတ်ခြစ်၍ မီးရှို့သည်။ ထင်းစည်းကို မီးစွဲသောအခါ 'ကရစ်' 'ကရစ်' မြည်သံများ ထွက်လာသည်။ ထိုအသံကို ကြားရသော အခါ ခွေးတူဝက်တူက ယုန်အား "ထိုအသံသည် မည်သည့်နေရာ

က လာသနည်း" ဟု မေးလေသည်။ မကြာမီတွင် ခွေးတူဝက်တူ၏ ကျောပေါ်မှ ထင်းစည်း မီးလောင်ကျွမ်းရာ ခွေးတူဝက်တူ ကျော တစ်ပြင်လုံး ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရပြီး ဘေးဒုက္ခနှင့် တွေ့ရလေ သည်။

ခွေးတူဝက်တူ၏ကျောမှ မီးလောင်သည့် ဒဏ်ရာများ ပျောက်ကင်းလုနီးချိန်တွင် ယုန်သည် ခွေးတူဝက်တူထံသို့ သွား၍ ပင်လယ်ပြင်သို့ လှေစီးထွက်ကြရန် အကြံပြုပြန်သည်။ ထိုသို့ လှေစီးထွက်ရာတွင် ယုန်က သူ၏ ရွံ့နှင့်လုပ်ထားသော လှေကို ခေါ်တူဝက်တူအား အသုံးပြုခွင့်ပေးမည် ဖြစ်လေသည်။

'ကချို၊ ကချို' ခေါ် တောင်ပေါ်တွင် နေထိုင်သော ခွေးတူ ဝက်တူသည် ကျောပေါ် ဒဏ်ရာရခဲ့သော ခါးသီးသည့် အတွေ့ အကြုံကြောင့် ယုန်အပေါ် နာကြည်းစိတ် ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် ပင်လယ်ပြင်သို့ လှေစီးထွက်ရာတွင် ယခင်ကကဲ့သို့ အန္တရာယ်များ ရှိလိမ့်မည်ဟု မထင်၍ ယုန်၏ အကြံပြုချက်ကို ဝမ်းသာအားရ လက်ခံခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ယုန်နှင့် ခွေးတူဝက်တူတို့သည် ပင်လယ်ပြင် သို့ လှေလှော်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ယုန်က သစ်သားလှေတွင် စီး၍ ခွေးတူဝက်တူက ရွံ့လှေတွင် စီးလေသည်။

များမကြာမီ ရွံ့လှေသည် ရေတွင် အရည်ပျော်ကာ လှေ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ အပေါက်များ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ ထို အပေါက်များမှ ရေများ စိမ့်ဝင်ကာ ခွေးတူဝက်တူ၏ ရွံ့လှေသည် နစ်မြုပ်စပြုလာလေတော့သည်။

ထိုသို့ လှေမြှုပ်ရာ ခွေးတူဝက်တူသည် ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သကဲ့သို့ မြှုပ်ချည်ပေါ်ချည် ဖြစ်နေလေသည်။ ခွေးတူဝက်တူသည် ရေမကူးတတ်၍ ယုန်အား ကယ်တင်ရန် အကူအညီ တောင်းခံလေသည်။

သို့သော် ယုန်သည် ခွေးတူဝက်တူအား “သင်သည် အဘိုးအို လင်မယားအား နောက် ဘယ်တော့မှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးတော့ဘူးဟု ကတိပေးမှ သင့်ကို ကယ်တင်မည်”ဟု ပြောလေသည်။

ခွေးတူဝက်တူက “မနှောင့်ယှက်ပါ”ဟု အကြိမ်ကြိမ် ကတိပြုမှ ယုန်သည် ရေနစ်အံ့ဆဲဆဲဖြစ်သော ခွေးတူဝက်တူကို ကယ်တင်ခဲ့လေသည်။

ရှင်းလင်းချက်

ဤပုံပြင်၏ ဂျပန်အမည်မှာ (Kachi-Kachi Yama) ကချီ ကချီ ရာမ ဖြစ်သည်။

ထိုပုံပြင်တွင် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်က လူသားကိုယ်စား မကောင်းမှု ကျူးလွန်သူအား ကလဲ့စားချေ ဆုံးမသော ပုံပြင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုပုံပြင်သည် ဂျပန်ကလေးငယ်များ ကြားဖူးနားဝရှိပြီး အလွန်နှစ်သက်ကြသော ရိုးရာပုံပြင်တစ်ပုံ ဖြစ်လေသည်။

ပန်းများကို ပွင့်စေသူ

“The old man who made dead trees bloom”

ရှေးရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာတွင် ရိုးသား၍ ကြင်နာတတ်သော အဘိုးအိုလင်မယားနှစ်ယောက် နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့၏ အိမ်နီးချင်း အဘိုးအိုလင်မယားမှာမူ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ၍ လောဘကြီးသူများ ဖြစ်ကြသည်။

စိတ်ကောင်းရှိ၍ ရိုးသားသော အဘိုးအိုသည် မိမိအိမ်၌ ခွေးတစ်ကောင် မွေးထားလေသည်။ တစ်နေ့သော် ထိုခွေးသည် အဘိုးအိုအား အိမ်နောက်ဖေးခြံထောင့်ရှိ မြေကွက်လပ်တစ်နေရာသို့ လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မြေကွက်ကို ကြည့်၍ “ဒီနားက မြေကို တူးပါ၊ တူးပါ” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်၍ ဟောင်နေလေသည်။ အဘိုးအိုသည် ခွေးဟောင်ခြင်းကို အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ဟု တွေးမိကာ ချက်ချင်းပင် မြေကြီးကို ပေါက်တူးဖြင့် တူးဆွလေသည်။

မြသီတာစာပေ

မြေကြီးထဲတွင် မြောက်မြားလှစွာသော အိုဘန်း၊ ကိုဘန်း (ဏံကျွေးချစနစ် ဂျပန်နိုင်ငံသုံး ငွေဒင်္ဂါးများ)နှင့် အဖိုးတန် ကျောက် မျက်ရတနာများကို တွေ့ရ၍ အဘိုးအိုမှာ အလွန်အံ့အားသင့်သွား လေသည်။ အဘိုးအိုသည် မိမိတူးဖော်ရရှိခဲ့သော ရွှေငွေရတနာ များကို အိမ်သို့ သယ်ဆောင်ခဲ့လေသည်။

အဘိုးအိုလင်မယားသည် အိမ်ထဲဝယ် ရွှေငွေရတနာများ ကို စစ်ဆေး၍ ငွေများကို ရေတွက်နေစဉ် လောဘကြီးသော အိမ် နီးချင်း အဘိုးအိုသည် ရုတ်တရက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေ သည်။ တောင်ကြီးပမာ များပြားလှသော ရွှေငွေရတနာများကို တွေ့ရသော အိမ်နီးချင်းအဘိုးအိုသည် အလွန်အံ့ဩလျက် ထို ရွှေငွေရတနာများကို အဘယ်သို့ ရရှိကြောင်း မေးမြန်းလေသည်။ စိတ်ကောင်းရှိသော အဘိုးအိုက အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြလိုက်သည်။ လောဘကြီးသော အဘိုးအိုသည် စိတ်ကောင်းရှိသော အဘိုးအို ထံမှ ခွေးကို ခေတ္တခေါ်ခွင့်တောင်း၍ သူ့အိမ်နောက်ရှိ ခြံထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ထို့နောက် လောဘကြီးသော အဘိုးအိုသည် ခွေးဟောင် သည့် မြေနုရာကို တူးဆွလေသည်။ သူသည် ရွှေဒင်္ဂါးများကို တွေ့ဖို့ဝေးစွာ ရွှေဒင်္ဂါးများအစား အလွန်ကြောက်မက်ရွံရှာဖွယ် ကောင်းသော မြွေ၊ အိမ်မြှောင်၊ ဖားနှင့် ကင်းခြေများ စသည် သတ္တဝါများသည် မြေအောက်မှ အသီးသီး ထွက်ပေါ်လာသည်ကို သာ တွေ့ရလေသည်။

ထိုအခါ လောဘကြီးသော အဘိုးအိုကြီးသည် ဒေါသထွက်လာကာ ခွေးကို ရိုက်သတ်လိုက်ပြီး မြေကြီးထဲတွင် မြှုပ်နှံလိုက်လေသည်။ စိတ်ကောင်းရှိသော အဘိုးအိုသည် သူ့ခွေးမှာ အချိန်တန်၍ အိမ်သို့ ပြန်မရောက်လာသောကြောင့် စိတ်ပူပန်လျက် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ယုတ်မာသော အိမ်နီးချင်း အဘိုးအိုထံသွား၍ သူ့ခွေး ပြန်မရောက်လာသေးကြောင်းကို မေးမြန်းရာ ခွေးသေသွားသည့် သနားစရာအဖြစ်အပျက်ကိုသာ ကြားသိခဲ့ရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အဘိုးအိုသည် မိမိခွေးကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်သည့်နေရာသို့ သွား၍ လွမ်းဆွတ်မှုကို ဖြေသိမ့် ခဲ့ရ၏။ မနေ့ညက ထိုခွေး၏ မြေပုံပေါ်တွင် သူ့စိုက်ခဲ့သော ဝါပင်လေးနှစ်ပင်မှာ နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို ဧရာမဝါပင်ကြီးအဖြစ်သို့ ကြီးထွားလာသည်ကို အံ့ဩဖွယ် တွေ့ရလေသည်။ ထိုဧရာမ ဝါပင်ကြီး၏ လက်နှစ်ဘက်နှင့် ပိုက်ရလောက်အောင်ပင် ကြီးမားလေသည်။

စိတ်ကောင်းရှိသော အဘိုးအိုသည် ဝါပင်ကြီးကို ခုတ်လှဲ၍ ထိုဝါပင်၏အသားဖြင့် ဆန်ဖွပ်ဆုံကြီးတစ်ခုကို ပြုလုပ်၏။ ထိုနောက် အဘိုးအိုလင်မယားသည် အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ထမင်းများကို ဆုံထဲတွင် ထည့်ထောင်း၍ မိုချို (ဆန်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကိတ်မုန့်)ကို ပြုလုပ်ရာ မြောက်မြားစွာသော ရွှေဒင်္ဂါးများသည် ဆုံထဲမှ သူ့အလိုလို ထွက်ကျလာသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လောဘကြီးသော အိမ်နီးချင်းအဘိုးအိုသည် အိမ်ထဲသို့ ချောင်းကြည့်နေသည်။ ဤကဲ့သို့ ရွှေဒဂါးများ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၍ လောဘကြီးသော အဘိုးအိုသည် ထိုဆန်ဖွပ်ဆုံကို ငှားရမ်းကာ အိမ်သို့ အမြန်ယူဆောင်သွားလေသည်။

သူ့အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ လောဘကြီးသော အဘိုးအိုသည် ဇနီးနှင့်အတူ ဆုံထဲသို့ ထမင်းများထည့်၍ ထောင်းရာ ရွံ့ရှာဖွယ်ကောင်းသော အရာများစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ စွန့်ပစ်ထားသော အိမ်မိုးအုတ်ကြွပ်ဟောင်းများနှင့် ကွဲနေသော အိုးခွက်ပန်းကန်များသာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာလေ၏။ သူတို့အလိုရှိသော ရွှေဒဂါးပြားများကို လုံးဝမရရှိခဲ့ပေ။ ထိုလင်မယားသည် ဒေါသထွက်လာပြီး ဆုံကြီးကို မီးဖိုချောင်ထဲရှိ မီးလင်းဖိုပေါ်သို့ တင်၍ မီးရှို့လိုက်၏။

စိတ်ကောင်းရှိသော အဘိုးအိုသည် သူ့ဆုံကို ပြန်ရသော အခါ၌ ဆုံတစ်ခုလုံးမှာ ပြာအသွင်သို့ ပြောင်းလဲနေပြီ ဖြစ်၏။ ဆန်ဖွပ်ဆုံကြီးကို ပြန်မရသည့်အဆုံး၌ အဘိုးအိုသည် အောင့်အည်းသည်းခံကာ ပြာအချို့ကိုသာ လက်ခံလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ လမ်းခုလတ်၌ လက်ဖဝါးပေါ်မှ ပြာများ ဖိတ်စဉ်ကျခဲ့သည်။ ထိုပြာများ၏အစွမ်းကြောင့် ညှိုးနွမ်းနေသော မြက်ပင်တို့သည် ချက်ချင်းပင် စိမ်းလန်းလာကြ၏။

ထိုသို့ ဖြစ်လာခြင်းသည် စိတ်ကောင်းရှိသော အဘိုးအိုကို စိတ်အားပြန်တက်လာစေသည်။

တစ်ဖန် အိမ်သို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း သစ်ပင်တစ်ပင်

မြသီတာစာပေ

ပေါ်သို့ တက်၍ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ ပြာများ ဖြူးချလိုက်လေသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ခြောက်သွေ့နေသော အပင်များအားလုံးသည် ဆောင်းဦးရာသီ အကြိုကာလကဲ့သို့ စိမ်းလန်းစိုပြည်လာကာ အလွန်လှပသော ပန်းများ ပွင့်လာကြလေသည်။ မျက်လှည့်ပြသကဲ့သို့ဖြစ်နေသော အဘိုးအို၏ လုပ်ဆောင်မှုကို အိမ်နီးနားချင်းအားလုံးက ချီးမွမ်းဩဘာပေးကြသည်။ “ပန်းများကို ပွင့်စေသူ” ဟုလည်း တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။

လောဘကြီးသော အဘိုးအိုသည် စိတ်ကောင်းရှိသော အဘိုးအိုအား မနာလိုဖြစ်လာပြန်သည်။ တုပပြိုင်ဆိုင်လိုသည်။ ထို့ကြောင့် မီးဖိုထဲရှိ ကျန်နေသော ပြာများကိုယူကာ သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်၍ ဖြူးချပြန်သည်။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများသည် သစ်ပင်နားသို့ စုရုံးရောက်ရှိလာကြသည်။ သူတို့သည် လောဘကြီးသော အဘိုးအို၏ အစွမ်းအစကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ “ခြောက်သွေ့နေသော အပင်များမှ ပန်းများ ပွင့်လာမည်လော” ဟု စောင့်ကြည့်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ခြောက်သွေ့နေသော အပင်များ၊ ပန်းများမှ ပွင့်လာဖို့ ဝေးစွာ သစ်ပင်ပေါ်မှ ဖြူးချလိုက်သော ပြာများသည် လေအငွေ့တွင် လေနှင့်အတူ လွင့်ပါကုန်၏။ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် စောင့်ကြည့်နေသူများ၏ မျက်စိထဲသို့ ပြာများဝင်ကာ အနာတရ ဖြစ်စေသည်။ ထိုအခါ ပရိသတ်ကြီးက ဒေါသထွက်လာပြီး ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အဘိုးအိုအား ရိုက်နှက်ကြခြင်းဖြင့် ပြစ်ဒဏ်ခတ်လိုက်လေတော့သတည်း။

ရှင်းလင်းချက်

ဤပုံပြင်၏ ဂျပန်အမည်မှာ (Hana-Saka JiJii) ဟန်ဆကဂျီဂျီ ဖြစ်သည်။ ထိုပုံပြင်သည် သူတစ်ပါးအား တုပသူအား သတိပေးရန် ရည်သန်၍ ရေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုပုံပြင်တွင် သုံးပိုင်းခြားထားရာ နောက်ဆုံးပိုင်းတွင် ညှိုးနွမ်းနေသော သစ်ပင်များ ရှင်သန်၍ ပန်းများ ပွင့်လာသည့်အကြောင်း ရေးသားထားသည်။ သစ်ပင်ချုံနွယ်များမှ ပန်းများ ဝေဆာမြိုင်ဆိုင်စွာ ပွင့်လန်းလာသည့်အချိန်မှာ ဂျပန်နိုင်ငံ၏ နွေဦးပေါက်ရာသီ ဖြစ်လေသည်။

လောဘဇနိဂုံး

“The old couple and the Sparrow”

ရှေးရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာ၌ အဘိုးအိုလင်မယားနှစ်ဦး နေထိုင်ကြလေသည်။ တစ်နေ့သော် အဘိုးအိုသည် တောင်ယာ ခုတ်ရန် တောင်ပေါ်တောသို့ သွားလေသည်။

တောင်ပေါ်တောသို့ ရောက်သောအခါ သူ၏ထမင်းဘူး ကို သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားပြီး အလုပ်လုပ်နေသည်။ နေ့မွန်းတည့်ချိန်ရောက်သောအခါ အလုပ်မှ အနားယူပြီး ထမင်း စားရန် ထမင်းဘူးကို ဖွင့်လိုက်ရာ ထမင်းဟင်းများ မရှိတော့ချေ။ ထမင်းဘူးထဲတွင် စာကလေးတစ်ကောင်သည် ထမင်းကို ဝမ်းပြည့် အောင် စားပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ မွေးအိပ်နေသည်ကိုသာ အံ့ဩစွာ တွေ့ရသည်။

အဘိုးအိုသည် ထိုစာကလေးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ထမင်းဆာလွန်း၍ ဝမ်းဗိုက်ဟာနေသည်ကိုပင် မေ့လျော့သွားတော့ ၏။ ထို့နောက် သူသည် “လှလိုက်တဲ့ ငှက်ကလေး”ဟု ဆိုကာ စာ ကလေးကို အဝတ်နှင့်ထုပ်ပြီး အိမ်သို့ ယူဆောင်ခဲ့လေသည်။

သူသည် စာကလေးကို အလွန်ချစ်ခင် ကြင်နာယုယစွာ နှေးမြူထားလေသည်။

နောက်ရက်များမကြာမီ အဘိုးအိုသည် တောင်ပေါ်တော သို့ တစ်ဖန် တောင်ယာခုတ်ရန် သွားခဲ့သည်။ အိမ်၌မူ သူ့ဇနီးနှင့် ငှက်ကလေး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အဘွားကြီးသည် လျှော်ဖွပ်ပြီးသည့် အင်္ကျီများကို ကော် တင်ရန် ကော်များပြုလုပ်၍ အိမ်တွင် ထားခဲ့ပြီး ရေတွင်းသို့ သွား ရောက်ကာ အဝတ်လျှော်သည်။

စာကလေးသည် ပန်းကန်ထဲရှိ ကော်များကို နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဆိတ်၍ စားကြည့်ရာ အရသာတွေ့သွားသည်။ သို့နှင့် စာကလေး သည် ကော်များကို တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဆိတ် စားရာ မကြာမီ ကော်များကုန်သွားသည်။ ပြောင်စင်အောင် စား ထားသော ပန်းကန်လုံးသာ ကျန်လေသည်။ စာကလေးသည် ကော် များကို အကုန်စားလိုက်ပြီး နောင်တရလျက် “အင်း - နောက်က သွားပြီ”ဟု ညည်းညူလေသည်။

အဘွားအိုသည် အဝတ်များ လျှော်ဖွပ်ပြီး ကော်ပန်းကန် လုံး ထားခဲ့သော ဝရန်တာသို့ ပြန်လာရာ ကော်ပန်းကန်လုံးကို မတွေ့ရပေ။

အဘွားအိုသည် အံ့ဩလျက် ကော်ပန်းကန်လုံးကို ရှာဖွေ ပါသော်လည်း မည်သည့်နေရာတွင်မှ မတွေ့ရတော့ချေ။ သူမသည် စိတ်လည်းရှုပ်၊ စိတ်လည်းပျက်လာကာ ဝရန်တာတစ်လျှောက်ကို အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိ၏။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်စွာ

ရပ်လျက်ရှိသော စာကလေးကို တွေ့ရလေသည်။ အသနားခံ
တောင်းပန်သည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်၏။

အဘွားအိုသည် စာကလေးကို လက်ဝါးဖြင့် မတင်လိုက်
ပြီး မျက်နှာကို အနီးကပ်ကြည့်ရှုရာ နှုတ်သီးတွင် ကော်စားထား
သော သဲလွန်စကို တွေ့ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် စာကလေး၏
နှုတ်သီးကို ဖြဲကြည့်ရာ စားကြွင်းစားကျန် ကော်များကို တွေ့ရှိလေ
သည်။

အဘွားအိုသည် မိမိအလွန်ချစ်ခင်မြတ်နိုး၍ ယုယစွာ
ကျွေးမွေးခဲ့သော စာကလေးက ကော်များကို ယူစားလိုက်သည့်
အတွက် ဒေါသထွက်လာ၏။ သူမသည် ထိုဒေါသကို မထိန်းသိမ်း
နိုင်ဘဲ ရုတ်တရက် ကတ်ကြေးတစ်လက်ကို ဆွဲယူကာ စာကလေး၏
လျှာကို ဖြတ်လိုက်လေသည်။

စာကလေးသည် အလွန်နာကျင်လှသောကြောင့် ကြောက်
လန့်ကာ အသံကုန် အော်မြည်လျက် ရုန်းကန်ပျံသန်းသွားလေ
သည်။ အဘွားအိုကြီးသည် ဒေါသအလျောက် မိမိပြုမူလိုက်သည်
ကို ချက်ချင်းပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ တွေဝေငေးငိုင်ကာ
ဒုက်ကလေးကို ကြည့်နေမိသည်။

စာကလေးသည် မည်သည့်နေရာသို့ ပျံသန်းသွားသည်
ကို အဘွားအို မသိရှိလိုက်ပေ။ မကြာမီအချိန်တွင် အဘိုးအိုသည်
အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ဇနီးသည်
အား “ငါတို့စာကလေး ဘယ်လိုလဲ” ဟု မေးလေသည်။ အဘွားအို
သည် စာကလေး၏ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အဘိုးအိုက “သနားစရာကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ငါ လိုက်
ရှာဦးမယ်” ဟု ပြောဆိုပြီး လေးကန်နွမ်းလျှာဖြင့် တောင်ပေါ်
တောသို့ ပြန်သွားလေသည်။

အဘိုးအိုသည် တောင်ပေါ်တောတစ်လျှောက် ဖြတ်သန်း
သွားလာကာ “စာကလေးရေ . . . မင်းအိမ်ဘယ်မှာလဲ၊ လျှာပြတ်
နေတဲ့ သနားစရာ စာကလေးရေ၊ မင်း ဘယ်မှာလဲ” ဟု ထပ်မံ
တလဲလဲ သီချင်းညည်းသကဲ့သို့ ညည်းကာ ရှာဖွေနေတော့သည်။

လမ်းတွင် နွားကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို တွေ့၍ စာ
ကလေး၏ အိမ်နေရာကို မေးသည်။ ထို့နောက် မြင်းထိန်းတစ်
ယောက်ကို တွေ့၍ မေးမြန်းစုံစမ်းပြန်သည်။ သို့သော် အဖြေမရဘဲ
ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင်မူ စာကလေးနေထိုင်ရာသည် ဝါးရုံတော
ဖြစ်သည်ဟု သိရလေသည်။ သူသည် ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် ဝါး
တောသို့ သွားလေသည်။

စာကလေးနေထိုင်ရာအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အဘိုးအို
သည် ရက်ကန်းရက်နေသော စာကလေးကို တွေ့ရလေသည်။
အဘိုးအိုက စာကလေးအား “မင်း လျှာပြတ်သွားတာ ငါ စိတ်
မကောင်းပါဘူးကွာ” ဟု ပြောလေသည်။ စာကလေးက အဘိုးအို
အား “ဦးကြီးကို ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ၊ လာပါ၊ လာပါ” ဟု ပြောလိုက်
ရာ သူ၏မိသားစုကလည်း အဘိုးအိုအား ကြိုဆိုရန် အိမ်ထဲ
ထွက်လာကြလေသည်။

က
ပါ
န
တ
မ
ပ
တ
ဝ
ထ
က
း
န
ပ
တ
န
တ
ပ

စာကလေးမိသားစုက အဘိုးအိုအား အကောင်းဆုံး စား
သောက်ရောများဖြင့် လှိုက်လှဲပျူငှာစွာ ညစာစားပွဲကြီးဖြင့် ဧည့်ခံ
၏။ အခြားစာကလေးများကလည်း ကခုန်ကာ ဖျော်ဖြေလေသည်။
ထို့ပြင် ထူးထွေဆန်းပြားသည့် အမျိုးမျိုးသော ပစ္စည်းများကို ပြသ
လေသည်။

ညအချိန်ရောက်သော် အဘိုးအိုက သူ့အိမ်သို့ ပြန်မည်။
သူ့ဇနီးက စိုးရိမ်နေလိမ့်မည်ဟု ပြော၏။ စာကလေးက “ဦးကြီး
ပြန်မှာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”ဟု ပြောဆိုပြီး အဘိုးအိုအတွက်
လက်ဆောင်များပါသော သေတ္တာနှစ်လုံးကို ယူရန် ပြောကြားလေ
သည်။

လက်ဆောင်သေတ္တာနှစ်လုံးအနက် တစ်လုံးမှာ အကြီး၊
တစ်လုံးမှာ အငယ်ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ အဘိုးအိုက “ငါလဲ အို
မင်းပါပြီ၊ သေတ္တာငယ်ကိုပဲ ယူပါမယ်”ဟု ဆိုကာ နှုတ်ဆက်လိုက်
သည်။ ထို့နောက် သေတ္တာကို သူ၏ကျောကုန်းထက်သို့ တင်ကာ
သယ်ဆောင်ခဲ့လေသည်။

အဘိုးအိုသည် မိမိအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သော် သူ့ဇနီးသည်
အား စာကလေးကို တွေ့ခဲ့ကြောင်းနှင့် လက်ဆောင်များ ရခဲ့ကြောင်း
ပြောပြလေသည်။ သူ့အား “သေတ္တာကြီးနှင့် သေတ္တာငယ်ကို ဘယ်
သေတ္တာယူမလဲ”လို့ မေးသေးတယ်”ဟု ပြောရင်း သေတ္တာကို ဖွင့်
ကြည့်လိုက်သည်။ သေတ္တာထဲ၌ ဘာတွေပါမလဲဟု ကြိုတင် စိတ်
လှုပ်ရှားနေကြသည်။

အဘိုးအိုသည် သေတ္တာထဲတွင် ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာများကို တွေ့ရ၍ အလွန်အံ့ဩသွားသည်။ ရွှေဒင်္ဂါးပြား အကြီးအသေး၊ ရွှေတုံး၊ ငွေတုံးများနှင့် အခြားကျောက်သံပတ္တမြား ရတနာမျိုးစုံ တို့နှင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အဘွားအိုသည် ထိုအဖိုးတန်ရတနာများကို တွေ့ရ၍ ပထမတွင် အံ့ဩခြင်းဖြစ်ခဲ့သော်လည်း နောက်တွင်မူ ဝိသမလောဘ တက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူမက “သူသာ အဘိုးအိုနေရာ၌ နေရ ရင် သေတ္တာကြီးကို ယူလိုက်မည်” ဟု ပြောဆိုပြစ်တင်၏။ နောက် တစ်နေ့တွင် အဘွားအိုသည် စာကလေးနေထိုင်ရာနေရာကို အဘိုး အိုအား မေး၍ စာကလေးထံ လည်ပတ်ရန် တောင်ပေါ်တောသို့ သွားခဲ့လေသည်။

“စာကလေးရေ . . . မင်းအိမ်ဘယ်မှာလဲ၊ စာကလေးရေ . . . မင်းအိမ်ဘယ်မှာလဲ” ဟု ထပ်တလဲလဲပြောကာ စာကလေး နေထိုင်ရာ ဝါးရုံတောသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

စာကလေးအိမ်ရောက်သော် “ချစ်စရာ စာကလေး၊ ငါ မင်းဆီ အလည်လာတာကွ” ဟု အဘွားအိုက ဆိုလေသည်။ စာ ကလေးက “အဘွားအိုကြီးရယ် . . . ကြိုဆိုပါတယ်၊ လာပါ၊ လာပါ” ဟု ပျူငှာစွာ ဧည့်ခံလေသည်။ စာကလေးမိသားစုကလည်း ယခင် အဘိုးအိုကို ဧည့်ခံဖျော်ဖြေသည့်အတိုင်း အကောင်းဆုံး ညစာ စားပွဲကြီးဖြင့် ကျွေးမွေးဧည့်ခံကာ စာကလေးများက အကဖြင့် ဖျော်ဖြေလေသည်။

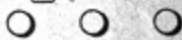
ထို့ပြင် ထူးထွေဆန်းပြားသည့် အမျိုးမျိုးသော ပစ္စည်းများကို ပြုလေသည်။ ဤသို့နှင့် အဘွားအို ပြန်မည့်အချိန်တွင် သေတ္တာအကြီးတစ်လုံးနှင့် သေတ္တာအငယ်တစ်လုံးတို့ကို ထုတ်၍ အဘွားအိုနှစ်သက်ရာ သေတ္တာတစ်လုံးကို ယူရန် ပြောဆိုလေသည်။ အဘွားအိုက “ငါ ကြီးတဲ့သေတ္တာကိုပဲ ယူမယ်” ဟု ဆိုကာ စာကလေးများ အကူအညီနှင့် သူ၏ကျောကုန်းပေါ်သို့ သေတ္တာကြီးကို တင်ခဲ့လေသည်။

အဘွားအိုသည် တောင်ပေါ်တောလမ်းမှ ခြေလျင်ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်အပြန်လမ်းတွင် ကျောကုန်းပေါ်မှ သေတ္တာကြီးသည် အလွန်လေးလံသည်။ ထိုအထဲတွင် မည်သည့်ပစ္စည်းများ ရှိမည်ကို သိလိုသောစိတ်ဆန္ဒသည် တဖြည်းဖြည်း ပြင်းပြလာသဖြင့် သေတ္တာကြီးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သေတ္တာကြီးထဲတွင် “ဘာတွေထွက်လာလေမလဲ” ဟူသော သိလိုစိတ် ပြင်းပြနေသော အဘွားအိုသည် မျှော်လင့်တောင့်တသည်များကို မတွေ့ရပေ။

သေတ္တာကြီးထဲမှ မြွေများသည် အခွေလိုက်၊ အိမ်မြှောင်များသည် အထွေးလိုက်၊ တစ္ဆေများသည် အစုလိုက်အပြုံလိုက် ထွက်လာလေသည်။

အဘွားအိုသည် အလွန်အမင်း ကြောက်လန့်ပြီး ခုန်ပေါက်နေ၏။ သူမသည် စိတ်ချောက်ချားသွားကာ အိမ်သို့ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ပြန်ခဲ့လေတော့သတည်း။

ရှင်းလင်းချက်

ဤပုံပြင်၏ ဂျပန်အမည်မှာ (Shita Kiri, Suzume) ရှိတ ခိရိ စူဇုမဲ ဖြစ်သည်။ ရှေးဂျပန်ရိုးရာပုံပြင်များတွင် မကြာခဏ ပါဝင်လေ့ရှိသည့် စိတ်ကောင်းရှိသော အဘိုးအိုနှင့် စိတ်ယုတ်မာရှိသော အဘွားအိုတို့ကို ယှဉ်တွဲဖော်ပြထားပါသည်။ ပုံပြင်၏ အဆုံးသတ်တွင် စိတ်ကောင်းရှိသော အဘိုးအိုသည် ပျော်ရွှင်သွား၍ စိတ်ယုတ်မာသော အဘွားအိုသည် စိတ်ဆင်းရဲသွားရလေသည်။

ထိုလျှာဖြတ်ခံရသော စာကလေးပုံပြင်သည် စိတ်ကောင်းရှိသော အဘိုးအို၏ ရုပ်လုံးကို ဖော်ပြရာ၌ စံနမူနာ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် စိတ်ယုတ်မာရှိသော အဘွားအို၏ သရုပ်ကို ဝိသမလောဘကြောင့် ဆိုးကျိုးများ ဖြစ်ပေါ်လာပုံနှင့် ရုပ်လုံးဖော်ထားလေသည်။ ထိုပုံပြင်သည် ဂျပန်နိုင်ငံတွင် အလွန်ကျော်ကြားသော ရိုးရာပုံပြင် ငါးပုံအနက် တစ်ပုံဖြစ်ပါသည်။

ငလက်ပကလေး

“The midget who defeated Goblins”

ရှေးရှေးအခါက ဂျပန်နိုင်ငံ၏ တစ်နေရာတွင် ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦး ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြလေသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့၌ သား သမီး မထွန်းကားပေ။ တစ်နေ့သော် သူတို့သည် သားသမီးရစေ ရန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွား၍ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် သား ဆုပန်ကြသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့တွင် သားသမီး မထွန်း ကား၍ သားသမီး ရလိုပါသည်။ ကူညီပိုင်းမတော်မူပါဘုရား၊ ကလေး သည် လက်ညှိုးထိပ်ဖျားလောက် ငယ်သည့် အရွယ်ဖြစ်လျှင်လဲ ကျေနပ်ပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

မကြာမီကာလတွင် သူတို့အတွက် ချောမောလှပသော သားငယ်တစ်ယောက် မွေးဖွားလာသည်။ ထိုသားကလေးမှာ လူကြီး လက်ညှိုးထိပ်ဖျားအရွယ်ထက်ပင် သေးငယ်၏။ သူတို့သည် ထို သားငယ်ကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုးကြ၍ ကြင်နာယုယစွာ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

မြသိတာစာပေ

ထိုသားငယ်ကလေးသည် အမြော်အမြင်ရှိ၍ သဘောကောင်းသော်လည်း သူ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ အနည်းငယ်မျှ ကြီးထွားခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ ထိုကလေးငယ်သည် အလွန်ထင်ပေါ်ကျော်ကြား လူသိများ၍ သူ၏အိမ်နီးနားချင်းများက ချစ်ခင်နှစ်သက်ကြလေသည်။ သူ့အား “အစ်ဆန်ဘိုရှီ”ဟု ချစ်စနိုးခေါ်ကြ၏။ “အစ်ဆန်”၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ၃. ၃ စင်တီမီတာခန့်ရှိ ‘နေ’ ဖြစ်၏။ ဘိုရှီ (သို့မဟုတ်) ဟိုရှီမှာ ရဟန်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

ရှေးအခါက ဂျပန်နိုင်ငံတွင် လူငယ်ကလေးများသည် ရဟန်းကဲ့သို့ ဦးခေါင်းမှ ဆံပင်ကို ရိတ်ထားကြ၍ ဟိုရှီ (ရဟန်း) ဟု ခေါ်ကြ၏။ ကာလရွေ့လျားလာသော် ‘ဟိုရှီ’ ဆိုသော အခေါ်အဝေါ်သည် ယောက်ျားကလေးများ၏ အမည်ကို မှည့်ခေါ်ရာတွင် လူကြိုက်များသောအမည် ဖြစ်လာလေသည်။

တစ်နေ့သော် အစ်ဆန်ဘိုရှီသည် ဘုရင့်နေပြည်တော် ကျိုတိုမြို့ကို သွားရောက်ရန် စဉ်းစားမိလေသည်။ ထိုဘုရင့်နေပြည်တော်တွင် အဆင့်မြင့်သော ရာထူးနေရာ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏မိဘနှစ်ပါးအား “ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ရယ် မင်းနေပြည်တော်ဖြစ်တဲ့ ကျိုတိုမြို့မှာ ကြည့်ရှုလေလာစရာ အများကြီး ရှိပါတယ်။ အဲဒီကိုသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်မြို့ကို သွားပြီး ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ရရင် ကြီးပွားချမ်းသာလာလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါ”ဟု ရိုသေစွာ ပန်ကြားလေသည်။ မိဘနှစ်ပါးမှာ သားချစ်၍ သဘောတူလိုက်လေသည်။ သူတို့သားမှာ အမြော်အမြင်ကြီး၍ ယုံကြည်စိတ်ချရသူ ဖြစ်သည်။

မိခင်သည် ချုပ်အပ်ကလေးတစ်ချောင်းကို ဓားအဖြစ် ပြုလုပ်ကာ ကောက်ရိုးဓားလွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လျက် ခါးတွင် ပတ်ပေးလိုက်သည်။ ထမင်းစားရန် တူတစ်စုံနှင့် ပန်းကန်လုံး တစ်လုံးကိုပါ ပေးလိုက်သည်။

ဘိုရှိုသည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကျိုတိုသို့ ခရီးနှင့်ခဲ့လေသည်။ ကျိုတိုသို့ သွားရာလမ်းတွင် မြစ်ကို ဖြတ်ကူးရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့တွင်ပါလာသော ပန်းကန်လုံးကို လှေ၊ တူနှစ်ချောင်းကို လှော်တက်သဖွယ်ပြုကာ ရက်ပေါင်းများစွာ လှော်ခတ်လာရလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မြို့တော် ကျိုတိုသို့ ချောမောစွာ ရောက်ခဲ့လေသည်။

သူသည် မြို့တော်သို့ရောက်ပြီးနောက် လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေသည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အိမ်ကြီးကို တွေ့ရ၏။ ထိုအိမ်မှာ ဩဇာရှိသည့် ဝန်ကြီးတစ်ဦး၏ နေအိမ်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအိမ်ကြီး၏ အဝင်ဝသို့ရောက်သော် သူက “ဒီမှာ . . . အိမ်ရှင်တို့၊ အိမ်ရှင်တို့” ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ အိမ်ဖော်တစ်ဦး ထွက်ပေါ်လာ၏။ သို့သော် အိမ်ဖော်သည် အသံကြားရသော်လည်း အိမ်ပေါက်ဝတွင် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရ၍ စိတ်ရှုပ်သွားပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်မည်အပြုတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ခေါ်သံကို ကြားရပြန်သည်။

“အိမ်ရှင်တို့ . . . အိမ်ရှင်တို့” ထိုခေါ်သံမှာ တံခါးဝရှိ ခုံဖိနပ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ဖော်သည် ဖိနပ်ကို ရွှေ့လိုက်ရာ ဘိုရိုကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေသည်။

“ကျွန်ုပ်အမည် ဘိုရိုပါ။ ကျွန်ုပ်သည် မင်းနေပြည်တော် သို့ ပညာသင်ကြားရန် လာရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဝန်ကြီး၏ ကိုယ်ရေးပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တွေ့ခွင့်ပေးပါ” ဟု အိမ်ဖော်အား လှမ်း ပြောလိုက်သည်။ အိမ်ဖော်သည် ထိုသေးငယ်၍ ထူးဆန်းဖွယ် ကောင်းလှသော လူပုဂ္ဂလေး ဘိုရိုကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားကာ လက်နှစ်ချောင်းနှင့် မချီ၍ ဝန်ကြီးထံ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

သူမသည် ဝန်ကြီး၏လက်ဖဝါးပေါ်သို့ ဘိုရို (ငလက်မ ကလေး)ကို တင်လိုက်သောအခါ သူသည် ဝန်ကြီး၏ရှေ့တွင် ကောင်းမွန်ရှိသေစွာ ထိုင်၍ လေးစားစွာ ဦးညွတ်လေသည်။ ဝန်ကြီးနှင့် အခြွေအရံတို့သည် ငလက်မကလေး၏ ရှိသေလေးစားစွာ ပြုမူခြင်းကို သဘောကျ ကျေနပ်ကြသည်။ ဝန်ကြီးက သူ့အား ကိုယ်ရေးပုဂ္ဂိုလ် (အခြွေအရံ) အဖြစ် ခန့်ထား၍ သူ့အိမ်တွင် နေထိုင်ခွင့် ပြုထားလိုက်လေသည်။

ငလက်မကလေး ဘိုရိုသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးငယ်သော်လည်း ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိ၍ မည်သည့်အရာကိုမဆို သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်သော အရည်အချင်းရှိသူ ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ငလက်မကလေး ဘိုရိုသည် ချောမောလှပသူလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဝန်ကြီးအိမ်ရှိ လူကြီးလူငယ်မရွေး အားလုံးတို့၏ ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့် နှင်းဆီခိုင် ဖြစ်လာလေတော့သည်။ အထူးသဖြင့် ဝန်ကြီး၏ သမီးတော်က သူ့အား အလွန်နှစ်သက်သဖြင့် သူမ၏အနီးတွင် အမြဲခစားနေရလေသည်။

© 1911
1911

တစ်နေ့သော် ဝန်ကြီး၏သမီးတော်သည် ကိရိမီမူမြို့ရှိ ကန်းနွန်နတ်ကွန်း (ကရုဏာရှင်နတ်သမီး)ကို ပူဇော်ရန် ငလက်မကလေးနှင့် အတူသွားကြလေသည်။ နတ်ကွန်းမှ အိမ်သို့အပြန်လမ်းခရီးတွင် သမီးတော်နှင့် ငလက်မကလေးတို့ကို ပြန်ပေးဆွဲရန် အကြံနှင့် ပုန်းအောင်း၍ စောင့်နေကြသော မှင်စာနှစ်ကောင်သည် သူတို့အပေါ် ရုတ်တရက် ခုန်အုပ်ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ငလက်မကလေး ဘိုရိုသည် သမီးတော်၏ အင်္ကျီလက်ထဲသို့ ဝင်ကာ တွဲလွဲခို၍ လိုက်ပါလာခဲ့၏။ သူသည် အင်္ကျီလက်ထဲမှ မြေပေါ်သို့ ချက်ချင်းခုန်ချကာ အပ်နှင့် ထုလုပ်ထားသော သူ၏ဓားကို ဆွဲထုတ်၍ “ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှတ်လို့လဲ၊ ကျုပ်ဟာ ဝန်ကြီးသမီးကို စောင့်ရှောက်နေရတဲ့ ကိုယ်ရံတော် ဘိုရိုဖြစ်တယ်”ဟု အော်ဟစ်ပြောလိုက်သည်။ မှင်စာကလေးတစ်ကောင်က သူ့ကို ဖမ်းကာ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်၍ မျိုချလိုက်၏။ ဘိုရိုသည် အံလွန်သေးငယ်၍ မှင်စာ၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲတွက် ပတ်ချာလှည့်လျက် လွတ်လပ်စွာ ရွေ့လျားသွားလာလေသည်။

ဘိုရိုသည် မှင်စာ၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် သူ၏ဓားကို ထုတ်ကာ ဘယ်ပြန်ညာပြန် ဝင့်လျက် ဝှေ့ယမ်းနေသောကြောင့် မှင်စာ၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းပိုင်းကို စူးဝင်ထိရှုစေတော့၏။ မှင်စာလေးသည် နာကျင်၍ ကြောက်ရွံ့လာပြီး ဘိုရိုအား ပါးစပ်ထဲမှ အန်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အခြားမှင်စာကလေးတစ်ကောင်က ဘိုရိုအား ဖမ်း၍ ထုရိုက်ချေပစ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မရချေ။ သူသည်

မှင်စာ၏ မျက်ခုံးပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ သူ၏စားဖြင့် မှင်စာ၏ မျက်လုံးကို ထိုးဖောက်လေသည်။ မှင်စာသည် အလွန်နာကျင်သွားပြီး မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ ကျလာသည်။ မျက်စိလည်း ကန်းသွားသည်။ ထို့နောက် သူ၏အဖော် မှင်စာနှင့်အတူ ထွက်ပြေးသွားကြလေ၏။

ဘိုရှိုသည် လမ်းဘေးတွင် ငိုနေသော ဝန်ကြီး၏ သမီးတော်အား အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်ရန် စီစဉ်နေစဉ် မှင်စာကလေးများ ကျန်ရစ်ခဲ့သော လက်ရိုက်တင်းပုတ်ငယ်လေးတစ်ခုကို တွေ့ရှိလေသည်။ ထိုလာဘ်ရွှင်သော လက်ရိုက်တင်းပုတ်သည် “အူချိုဒီနိုကိုဇူချို” ဖြစ်သည်။ မှင်စာတို့၏ ရတနာသိုက် ဖြစ်၏။ ထိုလက်ကိုင်တင်းပုတ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲကိုင်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရုံမျှနှင့် မိမိနှစ်သက်ရာ အရာဝတ္ထုများကို ရစေနိုင်သည့်တန်ခိုး ရှိလေသည်။

ကြောက်ရွံ့စွာ ထွက်ပြေးသွားကြသော မှင်စာများသည် အဖိုးတန်၍ မှော်အတတ်စွမ်းသော လက်ကိုင်တင်းပုတ်ကို မေ့လျော့ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဘိုရှိုသည် ထိုလက်ကိုင်တင်းပုတ်ကို ကောက်ယူ၍ ဝန်ကြီးသမီးတော်အား ပြသလေသည်။

ထိုအခါ ဝန်ကြီးသမီးက “ချစ်သော ဘိုရှို၊ အခု မင်းပြတဲ့ အူချိုဒီနိုကိုဇူချို လာဘ်ကောင်းသော လက်ကိုင်တင်းပုတ်ဟာ မင်းလိုချင်တဲ့ ငွေ၊ အစားအသောက်နဲ့ မင်းကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ အရာအားလုံးကို ပေးစွမ်းနိုင်တယ်”ဟု ပြောလေသည်။ ဘိုရှိုက “ကျွန်ုပ်သည် ငွေနှင့် အစားအသောက်များကို အလိုမရှိပါ။ ကျွန်ုပ် အရပ်မြင့်လာဖို့ပဲ အလိုရှိပါတယ်”ဟု ပြန်ပြော၏။

ထိုအခါ ဝန်ကြီးသမီးက လက်ကိုင်တင်းပုတ်ကို လွှဲကိုင်၍

ဝေ့ယမ်းလိုက်ပြီး “ဘိုရှီရဲ့အရပ်ကို မြင့်အောင်လုပ်တော့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဘိုရှီသည် ပို၍ပို၍ အရပ်မြင့်လာကာ လှပပျိုမျှစ်သော စစ်သည် (ဆာမူရှိုင်း) ကလေး ဖြစ်လာ၏။

ယခုအခါ ဘိုရှီသည် လူကြီးအရွယ် သန်မာထွားကျိုင်းသော စစ်သည် (ဆာမူရှိုင်း) ဖြစ်လာသောကြောင့် ဝန်ကြီးသမီးကို လက်ထပ်ကာ မိမိ၏ချစ်သော မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ အသက်ထက်ဆုံး နေထိုင်သွားကြလေတော့သတည်း။

ရှင်းလင်းချက်

ဤပုံပြင်၏ ဂျပန်အမည်မှာ (Issun-Boshi) အစ်ဆွန်ဘိုရှီ ဖြစ်သည်။

ဂျပန်ရှေးရိုးရာပုံပြင်များတွင် ပါဝင်သော လူပုကလေးများသည် ကလေးသူငယ်တို့၏နေရာမှ ရပ်တည်သရုပ်ဆောင်ကာ မြင့်မြတ်သော ဝိညာဉ်ဖြင့် လူလောကကို ပျော်ရွှင်အောင် ဖန်တီးခဲ့ကြသည်။ အစ်ဆွန်ဘိုရှီ (ငလက်မလေး) ပုံပြင်သည် လူပုကလေးပုံပြင်အမျိုးအစားတွင် ပါဝင်၏။

အစ်ဆွန်ဘိုရှီ၏အရပ်သည် ၃. ၃ စင်တီမီတာ ရှည်၏။ သူ့ထက် အရပ်ပိုပူသော ၁. ၃ စင်တီမီတာရှိ လူပုဇာတ်ဆောင်များပင် ရှိလေသည်။ သို့သော် လူပုကလေးပုံပြင်များထဲတွင် အစ်ဆွန်ဘိုရှီသည် ဘီလူးကြီးများအပေါ် အောင်ပွဲခံနိုင်သူဖြစ်၍ အားကျဖွယ် ပုံပြင်ကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်လေသည်။

ပြာ
ချစ်
ငါး
မီး
စွာ
ဂွန်
လေး
ကာ
တီး
လေး
နှစ်
၁၆
၁၆
၁၆

အံ့စွယ်ရေငွေးကရား

“The grateful Raccoon dog”

ရှေးရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာတွင် အလွန်ဆင်းရဲသော အဘိုးအိုလင်မယား နေထိုင်ကြသည်။ အဘိုးအိုသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တောင်ပေါ်တောသို့ သွားကာ ထင်းခွေပြီး မြို့၌ ထင်းရောင်း၍ အသက်မွေးရလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့မှာ မလောက်မင စားသောက်နေထိုင်ကြရ၏။

တစ်နေ့သော် အဘိုးအိုသွားရာ တောင်ပေါ်တောလမ်းတွင် ရွာမှ လူငယ်သုံးယောက်သည် သူတို့ ဖမ်းဆီးတုပ်နှောင်ယူခဲ့သော ခွေးတူဝက်တူတစ်ကောင်အား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုအနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းကို မြင်ရသော အဘိုးအိုသည် ထိုလူငယ်များအား “သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ကောင်ကို မင်းတို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မနှိပ်စက်ရဘူးကွ၊ ဒီခွေးတူဝက်တူကို ရောင်းမလား” ဟု မေးမြန်းလေသည်။ လူငယ်များက ရောင်းရန် သဘောတူ၍ အဘိုးအိုက တန်ဖိုးငွေကို ပေးလိုက်ရာ လူငယ်တို့သည် ဝမ်းမြောက်

မြသီတာစာပေ

ခမ်းသာ ဖြစ်သွားကြ၏။ ခွေးတူဝက်တူကို အဘိုးအိုအား ပေးအပ်၍ တစ်နေရာသို့ ထွက်သွားကြလေသည်။ အဘိုးအိုသည် ခွေးတူဝက်တူ၏ လည်ပင်း၌ ချည်နှောင်ထားသောကြိုးကို ဖြေကာ ၎င်းအား “မင်းအဖြစ်က သနားစရာကောင်းလိုက်လေကွာ၊ နောင်အခါ နေ့လယ်ဘက်မှာ ဒီရွာနားကို ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့၊ လာရင်တော့ မင်းကို ဖမ်းပြီး ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ကြဦးမှာပဲ၊ ကဲ . . . မင်းနေတဲ့ နေရာကို မြန်မြန်သာ ပြန်ပေတော့” ဟု ပြောဆိုလွှတ်လိုက်လေသည်။

အချိန်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။ အဘိုးအိုသည်လည်း ခွေးတူဝက်တူအား ကယ်တင်ခဲ့သည်ကို မေ့လျော့နေပြီ ဖြစ်သည်။ နှစ်ကုန်ဆုံးတော့မည့် နေ့တစ်နေ့တွင် အဘိုးအိုသည် ထင်းခွေရန် တောင်ပေါ်သို့သွားစဉ်တွင် နှစ်သစ်ကူးပွဲ ကျင်းပရန် ငွေရရှိရေးအတွက် စဉ်းစားနေမိသည်။ ထိုသို့ စဉ်းစားနေခိုက် ရုတ်တရက် တောထဲမှ ထွက်လာသော ခွေးတူဝက်တူတစ်ကောင်နှင့် ပက်ပင်းတွေ့ဆုံလေသည်။

ခွေးတူဝက်တူက အဘိုးအိုအား “ချစ်ခင်လေးစားအပ်တဲ့ အဘိုးခင်ဗျား . . . တစ်ခါက ကျွန်တော့်ကို အကြင်နာတရားနဲ့ ကယ်ဆယ်ခဲ့တာကို မှတ်မိပါသလား၊ အခု အဘိုးကို ကြည့်ရတာ ဝိတ်ညစ်နေပုံရပါတယ်၊ ဘာအကြောင်းကြောင့်ပါလဲ၊ ကျွန်တော် ကူညီပါရစေခင်ဗျား” ဟု ပြောဆိုမေးမြန်းလေသည်။

ထိုအခါ အဘိုးအိုက “နှစ်သစ်ကူးဖို့အချိန်လဲ နီးကပ်နေပြီ၊ အဲဒီပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ဖို့ ဘာမှမဝယ်ခြမ်းရသေးဘူးကွာ” ဟု ညည်းညူကာ ပြောဆိုလေသည်။

ခွေးတူဝက်တူသည် “ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ အဘိုးခင်ဗျား ကျွန်တော် ကူညီပါမယ်” ဟု ပြော၏။ “အခု ကျွန်တော် ရေခွေးကရား အဖြစ် ဖန်ဆင်းလိုက်မယ်၊ ဒီရေခွေးကရားဟာ အလွန်ထူးဆန်း ပါတယ်၊ နောက်ပြီး ဒီကရားက လေးလံပေမယ့် ရွာဦးဘုန်းကြီး ကျောင်းကို ယူသွားပါ။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးကို သုံးသို့ (တန်ဖိုးအမြင့်ဆုံး ရှေးဂျပန်သုံးငွေ)နဲ့ ရောင်းလိုက်ပါ” ဟုလည်း ဆက်လက်မှာကြားလေ၏။

အဘိုးအိုသည် ခွေးတူဝက်တူပြောနေသည်ကို ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် စဉ်းစားနေမိ၏။ သို့သော် ခွေးတူဝက်တူ၏ အဖန်တလဲလဲ ပြောဆိုတိုက်တွန်းမှုကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ထိုရေခွေးကရားကို ယူရန် သဘောတူလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ခွေးတူဝက်တူသည် အမြီးကို ခွေဝိုက်ပြီး တစ်ပတ် ကျွမ်း ပစ်လိုက်ရာ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပင် လှပသော ကြေးရေခွေးကရားကလေးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလေ တော့သည်။

အဘိုးအိုသည် ထိုကြေးရေခွေးကရားကို အဝတ်နှင့် ထုပ် ကာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ယူသွားလေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းသို့ ရောက်သော် အဘိုးအိုက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် အား “အရှင်ဘုရား . . . တပည့်တော်မှာ ရှားပါးလှတဲ့ ပစ္စည်း တစ်ခု ပါလာပါတယ်၊ ဒီပစ္စည်းဟာ ကြေးရေခွေးကရား ဖြစ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ထံမှ အရှင်ဘုရား ဝယ်ယူလိုပါသလား” ဟု ရိုသေစွာ လျှောက်ထားလေသည်။

မြသိတာစာပေ

ဆရာတော်သည် ကြေးရေနွေးကရားကို ယူပြီး သေချာစေ့စပ်စွာ စစ်ဆေး၏။ ကရား၏နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးနှင့် တောက်ကြည့်၏။ ကရားသံသည် ဒေါင်ဒေါင်မြည်၍ နှစ်သက်သွား၏။ ဆရာတော်သည် ရေနွေးကရားကို လိုချင်စိတ် ထက်သန်နေ၍ အဘိုးအိုအား တန်ဖိုးမည်မျှ ပေးရမည်ကို မေး၏။ အဘိုးအိုက “ငွေသုံးသျှို အလိုရှိပါသည်” ဟု ပြန်လျှောက်ထား၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကြေးရေနွေးကရား၏တန်ဖိုးမှာ အနည်းငယ် ဈေးကြီးသော်လည်း အလွန်ကောင်းပြီး တန်ရာတန်ဖိုးဖြစ်သောကြောင့် အဘိုးအိုတောင်းသည့် ဈေးအတိုင်း ပေးလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ ငွေကို ယူ၍ အိမ်တွင် သူ့ကို စောင့်မျှော်နေမည့် ဇနီးထံ လျှင်မြန်စွာ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူ့စိတ်ကြိုက်လှပသည့် ကြေးရေနွေးကရားကို ရရှိခဲ့လေပြီ။

တစ်နေ့သော် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုရေနွေးကရားနှင့် ရေနွေးကျို၍ လက်ဖက်ရည်သောက်လို၏။ ထို့ကြောင့် ကိုရင်လေးအား ကရားကို တိုက်ချွတ်ဆေးကြောရန် တာဝန်ပေးလိုက်ရ၏။ ကိုရင်ကလေးသည် မီးဖိုထဲသွားပြီး ကရားပေါ်သို့ သဲဖြူးကာ ပွတ်တံနှင့် ပွတ်လိုက်လေ၏။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ရေနွေးကရားက “အမယ်လေး . . . နာလိုက်တာဗျာ၊ ကိုရင်လေးရယ် ဖြည်းဖြည်းတိုက်ပါ။ နာလွန်းလို့ပါဗျာ” ဟု အော်ဟစ်လေသည်။

ကိုရင်ကလေးသည် အလွန်အံ့ဩသွားကာ ဘုန်းတော်ကြီးထံ ပြေးသွားပြီး “အရှင်ဘုရား . . . ကြေးကရားက စကားပြောနေပါတယ်၊ သူ့ကို ပွတ်တိုက်တာ နာလွန်းလို့ ဖြည်းဖြည်း

သက်သာ တိုက်ချွတ်ဖို့ ပြောနေပါတယ် ဘုရား”ဟု လျှောက်ထား
လေသည်။

ကိုရင်ကလေး လျှောက်ထားချက်ကို ဘုန်းတော်ကြီး ကြား
ရ၍ စိတ်ချောက်ချားလာပြီး “ဒီကရားက လှပပြီး ထူးဆန်းတယ်၊
လူလိုစကားပြောတယ်ဆိုတော့ ထူးခြားနေတာပေါ့ကွ”ဟု မှတ်ချက်
ချ၏။ ထို့နောက် “ရေနွေးကရားကို မတိုက်ချွတ်နဲ့တော့ကွာ၊ ဒီ
ကရားနဲ့ ရေနွေးတည်ကြည့်စမ်း”ဟု ခိုင်းမြန်လေသည်။

ကိုရင်လေးသည် ကရားထဲသို့ ရေထည့်ကာ မီးဖိုပေါ်
တင်၍ မီးမွှေးလေသည်။ “အို . . . သိပ်ပူတာပဲ၊ သိပ်ပူတာပဲဗျာ၊
ကိုရင်လေး မီးမမှုတ်ပါနဲ့”ဟု ရေနွေးကရားက ရုတ်တရက် စကား
ပြော၍ တောင်းပန်ပြန်လေသည်။ ထိုအခါ ကိုရင်လေးသည် ကြောက်
လန့်ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးထံ ပြေးသွားကာ “တပည့်တော် စိတ်ကူး
ယှဉ်ပြီးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ အမှန်တကယ်ပါ၊ သိပ်ပူပါ
တယ်၊ မီးကို လျှော့ထိုးပါလို့ ကရားက တောင်းပန်နေပါတယ်”ဟု
လျှောက်ထားပြန်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကိုရင်လေးပြောသည်ကို ယုံကြည်မှု
မရှိသေးသော်လည်း ထိုရေနွေးကရားနှင့် လက်ဖက်ရည် ဖျော်
သောက်လို၏။ ထို့ကြောင့် ကိုရင်လေးအား မီးကို ငြိမ်းလိုက်ရန်နှင့်
ကရားထဲမှ ရေနွေးများကို ယူခဲ့ရန် ခိုင်းလိုက်လေသည်။

ကိုရင်လေးသည် မီးဖိုချောင်ထဲရှိ ကြေးကရား၌ ရုတ်
တရက် လက်မောင်းများ၊ ခြေထောက်များနှင့် အမြီးပါ တပ်ဆင်
ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ အလွန်အံ့ဩကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
လဲကျသွားပြီး “ကယ်တော်မူပါဘုရား”ဟု ငယ်သံပါအောင် အော်
ဟစ်လေသည်။

ဆရာတော်လည်း မီးဖိုချောင်သို့ ပြေးဝင်သွားရာ ကြေး
ကရားကို တွေ့ရမည့်အစား ကရားသည် ခွေးတစ်ကောင်အသွင်
ပြောင်းပြီး ထွက်ပြေးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးလည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လျက် ဘာလုပ်
ရမည်ကို မသိတော့ချေ။ ခွေးတူဝက်တူသည် ကျယ်လောင်စွာ အူ၍
ကိုယ်ကို ပွတ်သပ်လျက် တောင်ပေါ်ရှိ ၎င်း၏မြေတွင်းထဲသို့ ဒရော
သောပါး ပြေးဝင်သွားလေတော့သတည်း။

ရှင်းလင်းချက်

ဤပုံပြင်၏ ဂျပန်အမည်မှာ (Bunbuku-Chagama)
(ဘွန်းဘုကုချဂမ) ဖြစ်သည်။ မြေခွေးနှင့် ခွေးတူဝက်တူတို့သည်
လူသားများအား ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် လိမ်လည်လှည့်ဖြား၍ ကောက်
ကျစ်သည်ဟု ရှေးလူကြီးများက ယုံကြည်ထားကြ၏။ ထို့ကြောင့်
ထိုတိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်ကို လူတွေက ကြောက်ရွံ့မုန်းတီးကြ၏။
ကျေးဇူးသိသော ခွေးတူဝက်တူပုံပြင်မှာ ရှားပါးလှပေသည်။

ကျေးဇူးသိသော ကြိုးကြာငှက်

“The Story of a Grateful Crane”

ရှေးရှေးအခါက ဂျပန်နိုင်ငံ၏ တောရွာတစ်ရွာတွင် အလွန်
မိုးသားသော လူငယ်တစ်ဦး နေထိုင်လေသည်။

တစ်နေ့သော် ထိုလူရွယ်သည် လယ်ကွင်းထဲ၌ လယ်ထွန်
စဉ် ကြိုးကြာငှက်တစ်ကောင်သည် မိုးကောင်းကင်မှ လယ်ကွင်း
ဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ တောင်ပံခတ်ပြီး ဆင်းသက်လာလေသည်။
ဖြူဖွေးကြော့ရှင်းသည့် တောင်ပံပိုင်ရှင် ထိုကြိုးကြာသည် လှပ
တင့်တယ်သော ငှက်တစ်ကောင်ဖြစ်၏။ လယ်ကွင်းထဲသို့ ဆင်း
သက်လာသော ကြိုးကြာငှက်သည် ဒဏ်ရာရထား၍ အဝေးသို့
မပျံသန်းဘဲ လယ်ထွန်နေသော လူရွယ်ဆီသို့ မူးဝေယိမ်းယိုင်လျက်
ပျံသန်းလာ၏။ ထို့နောက် အင်အားချည့်နဲ့စွာဖြင့် မြေကြီးပေါ်သို့
ကျသွားလေတော့သည်။

လူရွယ်သည် အလွန်အံ့ဩသွားကာ ကြိုးကြာငှက်၏
အတောင်များကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ အတောင်၏အောက်ခြေတွင်
မြားတစ်စင်း စူးဝင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ “သနားစရာ

မြသီတာစာပေ

ငှက်ကလေးပါလား။ ဒါကြောင့် မယုံသန်းနိုင်တာကိုး” ဟု ပြောဆိုကာ စူးစူးဝင်နေသော မြားကို ဆွဲနုတ်၍ ဒဏ်ရာကို ရေဖြင့် စင်ကြယ်အောင် ဆေးကြောပေးလိုက်သည်။

မကြာမီ ကြီးကြာငှက်၏ ဒဏ်ရာများ ပျောက်ဟင်းသွား၍ အတောင်များကို ခတ်ကာ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်လျက် ရှိလေသည်။ ထိုအခါ လူရွယ်တ ကြီးကြာငှက်အား “နောင်ကို မုဆိုးတို့ရဲ့ ဘေးရန်မှ ကင်းဝေးအောင် သတိပြုနေပါ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ကြီးကြာငှက်သည် ကျေးဇူးတင်သည့်အနေဖြင့် လူရွယ်၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် သုံးကြိမ်လှည့်ပတ် ယုံသန်းပြီး စူးရှကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်၍ မိုးကောင်းကင်ဆီသို့ ယုံတက်သွားလေသည်။

လူရွယ်သည် ကြီးကြာငှက်အား ကယ်တင်လိုက်ရသည့် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်ကာ ဆက်လက်၍ လယ်ထွန်နေလေသည်။ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်များ ထွန်းတောက်လာသည့် ညအချိန်ရောက်သော် သူသည် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

အံ့ဩခြင်းသည် လူရွယ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ယုံ့နဲ့ သွားလေတော့သည်။

အကြောင်းမှာ သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော ပျိုမျှစ်နုနယ် လှရေးကြွယ်သည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို သူ့အိမ်ပေါက်ဝတွင် တွေ့ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုမိန်းမပျိုက လူရွယ်အား ခရီးဦးကြိုပြုကာ “တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းကြီးစွာလုပ်ခဲ့တဲ့ သင့်အလုပ်အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

ထိုမိန်းမပျိုသည် မိမိအိမ်ကို အခြားအိမ်နှင့် မှား၍ရောက်လာသည်ဟု လူရွယ်က ထင်မှတ်၍ အံ့ဩလျက်ရှိသည်။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုက ပြုံးပြကာ “ဒီအိမ်ဟာ သင့်အိမ်အမှန်ပါ။ ကျွန်မဟာ သင့်အတွက် သတို့သမီး ဖြစ်ပါတယ်”ဟု ပြောလေရာ လူရွယ်က သူ မယုံကြည်ကြောင်း အော်ဟစ်ပြော၏။ လူရွယ်က သူသည် အလွန်ဆင်းရဲမွဲတေ၍ မည်သည့်အမျိုးသမီးကမှ လက်ထပ်ရန် သဘောတူမည်မဟုတ်ကြောင်းနှင့် သူသည် လူတစ်ဦးအတွက်သာ ကျွေးရန် ဆန်ရှိပါသည်ဟု ပြောလေသည်။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုက “မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ ဆန်တွေ သယ်လာတယ်”ဟု ပြောရင်း အိတ်ငယ်တစ်အိတ်အတွင်းမှ ဆန်များထုတ်ကာ ညစာချက်ရန် ပြင်ဆင်လေ၏။

လူရွယ်သည် “ကျွန်ုပ်ကို လက်ထပ်ဖို့ တိုက်တွန်းတာတော့ ထူးဆန်းတယ်ဗျာ၊ အမိကြိုက်သလိုသာ စီမံပေတော့”ဟု မိန်းမပျိုအား ပြော၍ သဘောတူလိုက်လေသည်။ သို့နှင့် မိန်းမပျိုသည် ဆင်းရဲသော လူရွယ်နှင့် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းကာ နေထိုင်ကြလေသည်။

မိန်းမပျို သယ်ဆောင်လာသော ဆန်အိတ်သည် သူတို့နှစ်ဦး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်ရန် ဖြည့်ဆည်းလျက်ရှိသည်မှာ အံ့ဩစရာပင် ဖြစ်လေသည်။

အချိန်ကြာသော် မိန်းမပျိုက လူရွယ်အား ရက်ကန်းရုံတစ်ရုံ တည်ထောင်ရန် တိုက်တွန်းလေသည်။ သူသည် လိုအပ်သော ငွေကို ချေးယူကာ သီးသန့်ရက်ကန်းရုံတစ်ရုံကို ဆောက်

လေ၏။ ထို့နောက် မိန်းမပျိုသည် ရက်ကန်းရုံထဲသို့ ဝင်ကာ “ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီနေရာကို ခုနစ်ရက်တိုင် မကြည့်ရှုဘဲ နေပါ” ဟု ဆိုလေသည်။

ခုနစ်ရက်တိတိပြည့်သောအချိန်တွင် ရက်ကန်းရက်သံများကို နေ့ရောညပါ ကြားရလေသည်။

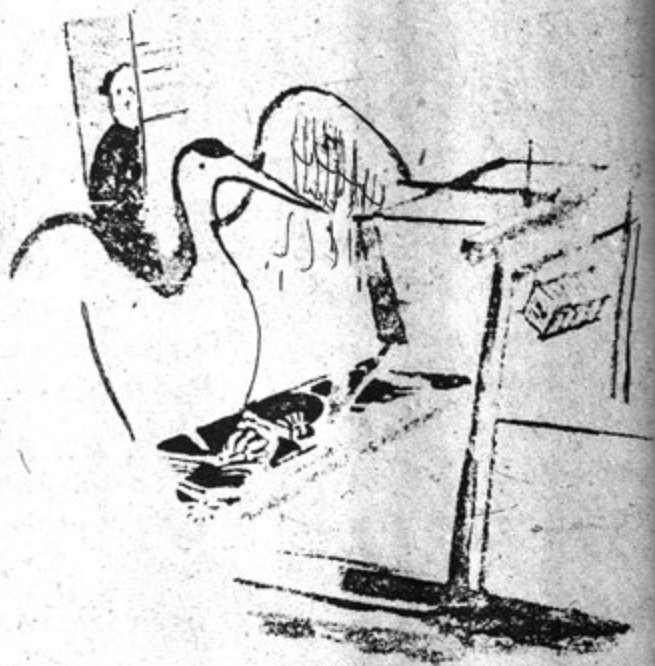
လူရွယ်သည် ထိုခုနစ်ရက်တာ စောင့်နေရသည်ကို တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် စောင့်နေရသကဲ့သို့ ထင်မှတ်သည်။ သို့သော် မိန်းမပျို၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ဖြစ်သည့် ရက်ကန်းအလုပ်ရုံထဲသို့ ချောင်းမကြည့်ရန်ကိုမူ သတိထားရလေသည်။

ခုနစ်ရက်လွန်မြောက်သောအခါ ပိန်ချုံး၍ မျက်တွင်းကျနေသည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။ သူမ၏ လက်ထဲတွင် လူရွယ်မမြင်ဖူးသည့် လှပသစ်လွင်၍ တောက်ပသော အထည်အလိပ်တစ်လိပ်ကို ကိုင်ထားပြီး “ဒီအထည်လိပ်ကို ကျွန်မ ရက်တာပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး မြို့ဈေးကို ယူသွားပြီး တစ်ရာ “လရော့” (ရှေးသုံးဂျပန်ဒင်္ဂါး)နှင့် ရောင်းပေးပါ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် လူရွယ်သည် အထည်လိပ်ကို ဈေးသို့ သွားရောင်းရာ သူ့ဇနီးပြောသည့်အတိုင်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဈေးကောင်းရလေသည်။

သူသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်သော်လည်း အံ့ဩစွာနှင့် အိမ်သို့ အလျင်အမြန် ပြန်ခဲ့လေသည်။

အိမ်ရောက်သောအခါ သူ့ဇနီးသည်မှာ ရက်ကန်းရုံထဲတွင် လုံခြုံစွာနေပြီး ရက်ကန်းရက်သည့်အသံ ကြားရလေသည်။

Gospić
3002

သူသည် ချည်ခင်မပါဘဲ အလွန်လှပသော အထည်များ ရက်နေသည်ကို အံ့ဩနေလေသည်။

လူရွယ်သည် သူ၏ဇနီးသည်အား ပေးထားခဲ့သော ကတိကို ဖောက်ဖျက်၍ ရက်ကန်းရုံတွင်းသို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ချောင်းကြည့်ခဲ့၏။ သူမ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိလိုသော ပြင်းပြသည့် သူ့ဆန္ဒကို ကြာရှည်စွာ မထိန်းသိမ်းထားနိုင်တော့ဘဲ ယခုကဲ့သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ရက်ကန်းရုံထဲတွင် သူ့ဇနီးချောကို မတွေ့ရချေ။ ဖြူဖွေးသော အတောင်များနှင့် ရက်ကန်းရက်နေသော ကြိုးကြာငှက်ကိုသာ အလွန်အံ့ဩစွာဖြင့် တွေ့ရလေသည်။

ရက်ကန်းရုံထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာသည်ကို ရုတ်ခြည်း တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ ကြိုးကြာငှက်သည် ရက်ကန်းရက်နေသည်ကို ချက်ချင်းရပ်တန့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကြိုးကြာငှက်သည် ဒယီးဒယိုင်နှင့် ထိုလူထံလာပြီး “ကျွန်မဟာ အမှန်တော့ လူမဟုတ်ဘဲ ရှင်ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကြိုးကြာငှက်ပါ။ အခု ရှင်တွေ့မြင်တဲ့အတိုင်း ကြိုးကြာငှက်ဘဝက မလွတ်သေးပါဘူး။ ကျွန်မ ဒီနေရာမှာ ဆက်ပြီးမနေနိုင်တော့ဘူး။ ဒီနေရာက ထွက်ခွာရမှာ အင်မတန် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါတယ်”

“သင်၏ကြင်နာမှုကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ အမျိုးသမီးပုံသဏ္ဍာန် ဖန်ဆင်းပြီး အလုပ်အကျွေးပြုနေတာပါ။ ကျွန်မကိုယ်စား ဒီတစ်ဝက်တစ်ပျက် ရက်ထားတဲ့ အဝတ်စကို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ယုယုယယ သိမ်းဆည်းထားပါ” ဟု ပြောပြီး ကောင်းကင်သို့ ပြန်တက်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ထိုမှစ၍ ကြိုးကြာငှက်သည် သူ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူထံသို့ ပြန်မလာတော့ချေ။

ဤပုံပြင်၏ ဂျပန်အမည်မှာ (Tsuruno Qn-gaeshi) (ဆုရုနေ့အွန်းဂအဲရှို) ဖြစ်သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ငှက်ပုံပြင်များစွာ ရှိပါသည်။ ထိုပုံပြင်များတွင် လူက ငှက်ကို ကယ်တင်၏။ ငှက်က လူ၏ကျေးဇူးကို သိပြီး လူ၏ဇနီးအဖြစ် ဟန်ဆောင်ကာ ကျေးဇူး ဆပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုပုံပြင်များထဲတွင် ဂျပန်ငှက်ကျား၊ တောဘဲ၊ တင်ကျည်းငှက်နှင့် ကြိုးကြာငှက် အပါအဝင် ငှက်မျိုးစုံလင်စွာ ပါဝင်သည်။ ပုံပြင်အများစုတွင် လူနှင့် သူ့ဇနီး (ငှက်) ပေါင်းသင်း ကြပြီး ကြေကွဲစွာ ခွဲခွာခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှေးဂျပန်တို့သည် ငှက် တို့၏ အံ့ဖွယ်ကောင်းသော စွမ်းရည်ကို ယုံကြည်ကြ၏။ ထိုယုံကြည် ချက်ဖြင့် ငှက်တို့၏ စွမ်းရည်ကို ပုံပြင်များတွင် ဖော်ပြခဲ့လေသည်။

ပင်လယ်ရေ အာကြောင့်ငန်ရသလဲ
“The Japanese Cornucopia”

ရှေးရှေးအခါက ဂျပန်နိုင်ငံတွင် လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးသော ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသည် ရွာတစ်ရွာတွင် နေထိုင်ကြ၏။ အစ်ကိုကြီးသည် သူ့ညီအား မိမိအိမ်မှ ခွဲထွက်၍ အိမ်ထောင်ပြုစေလိုသည်။ သို့သော် ညီငယ်သည် ပါးနပ်လိမ္မာ၍ မိမိအိမ်ကို လွတ်လပ်သောအိမ်အဖြစ် ဆောက်ရန် စိတ်အားထက်သန်လျက် ရှိ၏။

မကြာမီ ညီငယ်သည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်၍ အခန်းငယ်တစ်ခန်းတွင် ငှားရမ်းနေထိုင်ကြလေသည်။ သူတို့သည် စားဝတ်နေရေးအတွက် တောက်တိုမယ်ရပစ္စည်းများ မျောင်းချသော အလုပ်ကိုသာ ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရသည်။

ဆောင်းဦးပေါက်ရောက်သော် သူတို့၏ဝင်ငွေမှာ တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းလာ၏။ နှစ်သစ်ကူးအကြိုနေ့တွင်မူ သူတို့လင်မယား၌ စားစရာ ဆန်တစ်စေ့မျှပင် မရှိတော့ချေ။ ညီငယ်သည် အစ်ကိုကြီးထံ ဆန် (တစ်ရှော်) (၁. ၆၃၈ ကွက်) ချေးရန်သွားရာ

ဆန်မရခဲ့သည့်အပြင် အစ်ကိုကြီးသည် သူ့အား “မင်းနှယ်ကွာ
စားစရာ ဆန်မှမရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုများ သားမယားကို လုပ်ကျွေး
မှာလဲ”ဟု သရော်လိုက်လေသည်။

ညီငယ်သည် အလွန်ရှက်သွားကာ တောင်ပေါ်သို့ မရွှင်
သော နှလုံး၊ မပြုံးနိုင်သော မျက်နှာနှင့် လမ်းလျှောက်လာခဲ့၏။

တောင်ကြားလမ်းတစ်လမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ထင်းခွေ
နေသော မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူနှင့် အဘိုးအိုတစ်ဦးကို တွေ့လေသည်။
အဘိုးအိုက လူရွယ်အား “ဘယ်ကိုသွားမလို့တုန်း”ဟု နှုတ်ဆက်၏။
လူရွယ်က “ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်မှာ နှစ်သစ်ကူးအကြို
ညကို ကြိုဆိုဖို့ ဆန်မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ဒီနေရာမှာ
ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ လမ်းသလားနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”ဟု ပြန်
ပြော၏။ အဘိုးအိုက “သနားစရာပဲကွာ”ဟု ညည်းညူကာ လူရွယ်
အား “ဒါတွေ ယူသွား”ဟု ပြောရင်း မုယောစပါးနှင့် ဂျုံများကို
ပေးလိုက်၏။

“ဒီမုယောစပါးနဲ့ ဂျုံတွေကို ယူပြီး တောထဲမှာရှိတဲ့ ဘုရား
ရုပ်ပွားတော်ဆီ သွားပါ။ ရုပ်ပွားတော်နောက်မှာ လူပုကလေးတွေ
နေတဲ့ ဂူတစ်လုံး ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ ဒီဂျုံတွေကို အလွန်စားချင်
နေကြတယ်။ မင်းဆီက တောင်းကြလိမ့်မယ်။ သူတို့တောင်းရင်
ဒီဂျုံတွေကို ပေးလိုက်ပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော် ငွေကို မလိုချင်
ပါဘူး။ ဒီဂျုံတွေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာရှိတဲ့ ကျောက်ဆုံနဲ့ လှဲလှယ်ချင်
ပါတယ်”လို့ ပြောဟု သင်ပေးလိုက်လေ၏။ လူရွယ်သည် အဘိုးအို
အား ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ ပြန်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် လူရွယ်သည် အဘိုးအိုပြောလိုက်သည့်အတိုင်း တောထဲရှိ ရုပ်ပွားတော်ဆီသွားရာ ၎င်းနောက်တွင် ဂူတစ်လုံးကို ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ပျာလောင်ခတ်ကာ လုပ်ကိုင်နေကြ၏။ သူသည် ဂူထဲသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ လူပုကလေးများသည် အလွန်ကြီးမားသော ကျွန်းကျွန်းပင်များကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေကြသည်ကို သတိပြုမိသည်။

ထို့ကြောင့် လူရွယ်သည် လူပုကလေးများအတွက် ကျွန်းပင် ကျွန်းများကို သယ်ဆောင်ကာ ဂူထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ လူပုကလေးများသည် ကျွန်းများကို သယ်ဆောင်လာသော လူရွယ်အား “သိပ်အားသန်တဲ့လူပဲ” ဟု ဝမ်းသာအားရ ချီးမွမ်းကြ၏။

လူပုကလေးတစ်ယောက်က လူရွယ်လက်ထဲရှိ မုယောစပါးနှင့် ဂျုံများကို သတိပြုမိ၍ လူရွယ်အား ရွှေများနှင့် ဂျုံများကို လဲလှယ်ရန် တောင်းဆို၏။ သို့သော် လူရွယ်သည် အဘိုးအိုမှာလိုက်သည့်အတိုင်း “ကျွန်တော် ရွှေတွေ မလိုချင်ပါဘူး၊ လိုချင်တာက ကျောက်ဆုံပါ” ဟု ပြန်ပြော၏။

လူပုကလေးများက ထိုကျောက်ဆုံသည် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ မည်သည့်အရာနှင့်မျှ အစားမထိုးနိုင်သော ရတနာတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ပြော၏။ “သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုကျောက်ဆုံကို ဂျုံမုယောစပါးနှင့် လဲလှယ်မည်” ဟု ဆိုကာ ထိုလူရွယ်လက်ထဲသို့ ကျောက်ဆုံကို လွှဲပေးလိုက်လေသည်။

လူရွယ်သည် တောင်ကြားသို့ ပြန်လာရာ ထင်းခွေနေဆဲဖြစ်သော အဘိုးအိုကို တွေ့ရှိရပြန်သည်။ “ကျောက်ဆုံနဲ့ မုယော

စပါးကို မင်း လဲလှယ်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား၊ ဒီကျောက်ဆုံကို ဘယ်လို အသုံးပြုရမလဲဆိုတာ မင်းကို ငါ နည်းလမ်းပေးခဲ့မယ်၊ ကျောက်ဆုံ ညာဘက်ကို လှည့်လိုက်ရင် မုယောစပါးမှအပ မင်းလိုချင်တာတွေ အားလုံး အဆက်မပြတ် ထွက်လာလိမ့်မယ်၊ ဆုံကို ရပ်တန့်ချင်ရင် ဘယ်ဘက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်ရမယ်၊ မှတ်ထား"ဟု အဘိုးအိုက ပြောလေသည်။

လူရွယ်သည် အလွန်စိတ်ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့စွာဖြင့် တောင်ကြားရှိ သူ့အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာရာ အိမ်၌ အလိုမကျသဖြင့် နှုတ်ခမ်းစုနေသော ဇနီးသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဇနီးသည်က "နှစ်သစ်ကူးအကြိုနေ့နီးကာမှ ဘယ်ကိုများ သွားနေတာလဲ၊ ရှင့်အစ်ကိုကြီး ဆီကကော ဘာတွေများ ရခဲ့သလဲ"ဟု အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလေတော့သည်။

ထိုအခါ လူရွယ်က "အေးပါ မိန်းမရာ . . . ဒီလောက်လဲ စိတ်ညစ်ပြီး ညည်းညူမနေပါနဲ့၊ ကဲ . . . ကောက်ရိုးဖျာတစ်ချပ် ချက်ချင်း ဖြန့်ခင်းစမ်းပါကွာ၊ ငါ ပြစရာရှိတယ်"ဟု ချော့မော့၍ ပြောဆိုလေ၏။

သူသည် ကျောက်ဆုံကို ဖျာပေါ်တွင်ချ၍ လက်ယာရစ် လှည့်ရင်း "ဆန်တွေ ထွက်လာလော့၊ ဆန်တွေ ထွက်လာလော့" ဟု ရေရွတ်နေသည်။ ကျောက်ဆုံထဲမှ ဆန်များသည် လောင်းချ လိုက်သကဲ့သို့ ဒလဟော ထွက်လာလေသည်။

ထို့နောက် လူရွယ်က ဆယ်လမွန်ငါးတွေ ထွက်လာခဲ့လော့၊ ဆယ်လမွန်ငါးတွေ ထွက်လာခဲ့လော့"ဟု ရေရွတ်ပြန်၏။ ကျောက်

ဆုံထဲမှ ငါးများ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ထွက်လာလေသည်။ လူရွယ်အတွက် အလိုရှိသောအရာများနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ကျောက်ဆုံကြီးက ဖြည့်ဆည်းပေးနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့လင်မယားသည် သူတို့တစ်သက်တာတွင် နှစ်ကူးအကြိုနေ့ကို မကြုံဖူးအောင် အပျော်ရွှင်ဆုံး ကျင်းပနိုင်ခဲ့လေသည်။

နှစ်သစ်ကူးသောနေ့တွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာချိန်၌ လူရွယ်သည် သူ့ဇနီးအား “မိန်းမရယ် . . . အခု ကျုပ်တို့ သူဌေးဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် အခုလို အိမ်ငှားနေရဦးမှာလား” ဟု ပြောဆိုပြီး ကျောက်ဆုံကို လှည့်လိုက်ရာ အလွန်လှပသော အိမ်တစ်လုံး၊ ဂိုထောင်ကြီးတစ်လုံး၊ မြင်းဇောင်းတစ်ခုနှင့် လှပ၍ လိမ္မာသော မြင်းခုနစ်ကောင်ကို ရရှိလေသည်။

ထို့နောက် ကျောက်ဆုံကို မိုးချီ (ဆန်ကိတ်မုန့်)နှင့် ဆာကေးအရက်များ ထုတ်ပေးရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်လေ၏။ ဆွေမျိုးများနှင့် အိမ်နီးနားချင်းများကို မိုးချီကိတ်မုန့်နှင့် ဆာကေးအရက်များ ပါသော စားသောက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးလိုက်လေသည်။

ထိုစားသောက်ပွဲကြီး ကျင်းပပြီးနောက် နေ့ချင်းညချင်းချမ်းသာလာသည့် လူရွယ်ကို လူရွယ်၏အစ်ကိုကြီး အပါအဝင် ရွာသားများက အလွန်အံ့ဩနေကြ၏။ အစ်ကိုကြီးသည် သူ့ညီဘာအလုပ်တွေ လုပ်သည်၊ မည်သို့ချမ်းသာလာသည်ကို အနီးကပ်စောင့်ကြည့်လေ့လာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

တစ်နေ့သော် ညီငယ်သည် သူ့အိမ်ခန်းနှင့် ဘေးချင်းကပ် အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်ကာ ကျောက်ဆုံကို လှည့်ပြီး “သကြားလုံးတွေ ထွက်ခဲ့ကြ၊ သကြားလုံးတွေ ထွက်ခဲ့ကြ” ဟု ရေရွတ်လိုက်ရာ သကြားလုံးများ ထွက်လာ၏။ ညီငယ်သည် ထိုသကြားလုံးများကို ဧည့်သည်များအား လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်သည်။

ညီငယ်၏ လုပ်ကိုင်နေပုံများကို အစ်ကိုကြီးသည် တစ်နေရာမှ ပုန်းအောင်း၍ စောင့်ကြည့်ခဲ့၏။ ဧည့်သည်များ ပြန်သွားကြပြီး သူ့ညီလင်မယားလည်း အိပ်ရာဝင်သွားကြသည့်အခါ အစ်ကိုကြီးသည် ကျောက်ဆုံထားရာအခန်းထဲသို့ ပုန်းလှိုးကွယ်လှိုးနှင့် ဝင်ရောက်ခဲ့၏။

သူသည် ကျောက်ဆုံကိုသာမက ကျန်ရှိနေသေးသော သကြားလုံးများနှင့် မိမိချီကိတ်မုန့်များကို ခိုးယူ၍ ထွက်ပြေးခဲ့လေသည်။

ဤကဲ့သို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရာ ကမ်းခြေတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဆိုက်ကပ်ထားသော လှေတစ်စင်းကို တွေ့ရသည်။ သူသည် လှေပေါ်သို့တက်၍ ပင်လယ်ပြင်သို့ လှော်ခတ်သွားလေသည်။ သူ၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဝေးကွာလှစေဘော တစ်နေရာသို့ လှော်ခတ်သွားကာ ကျောက်ဆုံကို လှည့်၍ သူ့အလိုရှိသောအရာများကို တောင်းဆိုရရှိပြီး ချမ်းသာလာစေရန် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် လှေကကို အတန်ကြာမျှ လှော်ခတ်လာရ၍ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာကာ သကြားလုံးနှင့် မိမိချီကိတ်မုန့်များကို အားရ

ပါးရ ဝမ်းဗိုက်ပြည့်အောင် စားလိုက်လေသည်။ ထိုသို့ ချိုသော မုန့်များ၊ သကြားလုံးများကို စားသောက်ပြီးနောက် ဆားအနည်းငယ်ကို လျက်လိုပြန်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကျောက်ဆုံကို လက်ယာရစ်လှည့်ကာ “ဆားတွေ ထွက်လာခဲ့ကြ” ဟု ရေရွတ်၏။ ထွက်လာသည့် ဆားထဲမှ အနည်းငယ်ကို လျက်လိုက်၏။ ထို့နောက် လည်ပတ်နေသော ကျောက်ဆုံကို ရပ်တန့်သွားအောင် သူ မလုပ်တတ်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ကျောက်ဆုံသည် လည်ပတ်မြဲ လည်ပတ်နေ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဆားများသည်လည်း အဆုံးမသတ်နိုင်အောင် ထွက်မြဲထွက်လျက် ရှိနေ၏။ မကြာမီ သူ၏ လှေသည် တောင်ပုံကြီးပမာ များပြားလှသော ဆားများဖြင့် ပြည့်မောက်လာကာ နောက်ဆုံးတွင် လှေပါ နစ်သွားလေတော့သည်။ အစ်ကိုကြီးသည်လည်း လှေနှင့်အတူ နစ်မြုပ်သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ထိုကျောက်ဆုံရှိရာ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ကျောက်ဆုံလည်နေ၍ ဆားများထွက်နေခြင်းကို ရပ်တန့်သွားအောင် မည်သူမျှ မလုပ်နိုင်ကြချေ။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ဆုံသည် ဆက်လက်၍ အဆက်မပြတ် လည်ပတ်လျက်ရှိရာ ဆားများသည်လည်း မရပ်မနား ထွက်မြဲထွက်နေသောကြောင့် ပင်လယ်ရေသည်လည်း ငန်သည်ထက် ငန်လာလေသည်။ ထိုအဖြစ်ကြောင့် ပင်လယ်ရေသည် ငန်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု လူများက ပြောစမှတ် ပြုခဲ့ကြလေသတည်း။

ဤပုံပြင်၏ ဂျပန်အမည်မှာ (Shio-Fuki Usu) (ရှိဖု
ဖုကီအုစု) ဖြစ်သည်။ ထိုပုံပြင်သည် ပင်လယ်ရေ ဘာကြောင့်
ငန်ရသလဲဆိုသည့်သဘောကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်အောင် ဖော်ပြ
ပါသည်။ ထို့ပြင် ဝိသမလောဘဖြင့် အကောက်ကြံသူ၏ ဆိုးကျိုး
ရလဒ်ကို ထိမိအောင် ဖော်ဆောင်ပါသည်။ ထိုပုံပြင်နှင့် အလားတူ
အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သော ပုံပြင်များသည် ဂျပန်နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံလုံး၌
ပျံ့နှံ့လျက်ရှိပါသည်။ ထိုပုံပြင်နှင့် အဓိပ္ပာယ်တူသော ပုံပြင်များ
သည် ကိုရီးယား၊ ဥရောပနှင့် တရုတ်ပြည်များတွင်လည်း ရှိနေ
သည်မှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်လေသည်။

အို
ဝင့်
ပြ
အို
တ
း၌
ျား
နေ

ခေါင်းစွပ်နီတန်ခိုး

“The Magic Hood”

အလွန်ရှေးကျသော တစ်ခေတ်တစ်ခါတုန်းက ဂျပန်နိုင်ငံ ရှိ ရွာတစ်ရွာတွင် အဘိုးအိုတစ်ဦး နေထိုင်သည်။ သူသည် ဆင်းရဲသော်လည်း ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့သော် ရွာဦးစေတီတွင် ဘုရားအာရုံပြုနေစဉ် ရာသီဥတု ပူပြင်းလာမှုကြောင့် အိပ်ချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်ကာ ငိုက်မျဉ်းလျက် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

အိပ်ပျော်နေစဉ် အိပ်မက်ထဲ၌ မုတ်ဆိတ်ဖြူအရှည်ကြီးနှင့် တန်ခိုးရှင်တစ်ဦး ပေါ်ပေါက်လာကာ သူ့အား “အဘိုးအို၊ သင်သည် အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ပြီး ရိုးသားသောကြောင့် သင့်အား ကောင်းမြတ်ခြင်း တစ်စုံတစ်ရာကို စွန့်ကြဲမည်။ ယခု ကျွန်ုပ်ပေးသော ခေါင်းစွပ်နီကို ဆောင်းလိုက်လျှင် ငှက်တို့ တစာစာ မြည်သံများနှင့် သစ်ပင်များ၏ တီးတိုးစကားပြောသံများကို လူသားများ စကားပြောနေဘိအလား သင်ကြားရလိမ့်မည်” ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

မြသီတာစာပေ

အဘိုးအို တစ်စုံတစ်ရာပြောဆိုမည်အပြုတွင် “ကောင်း ပါပြီ၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”ဟု ပြောဆိုသံ ကြားရပြီး နောက် ရုတ်တရက် နိုးလေသည်။

အဘိုးအိုသည် သူ့အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်မက်ခဲ့သော ခေါင်း စွပ်နီကို သူ၏ပေါင်ပေါ်တွင် တွေ့ရ၍ အလွန်အံ့ဩနေသည်။ သူသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး သူ့ဝတ်ဆင်ထားသော ကီမိုနီ အင်္ကျီထဲသို့ ထိုခေါင်းစွပ်ကို ရင်ဘတ်ထိတိုင် ထိုးထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့အိမ်သို့ ခရီးနှင့်ခဲ့လေသည်။ သူသည် အိမ်သို့ ရောက်ပြီး သူ့ဝတ်ယူ လာခဲ့ရသောကြောင့် မောပန်းလာလေသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းဘေးရှိ ထင်းရှူးပင်အောက်တွင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အရှေ့ဘက်အရပ်ဆီမှ ကျီးတစ်ကောင် ပျံသန်းလာပြီး ထင်းရှူးပင်၏အကိုင်းပေါ်တွင် နားလေသည်။ ထို့ နောက် အနောက်ဘက်အရပ်ဆီမှ ကျီးတစ်ကောင်သည်လည်း ပျံသန်းလာပြီး ထိုထင်းရှူးပင်၏ အကိုင်းပေါ်တွင် နားသည်။ ကျီးနှစ်ကောင်သည် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ကျီးတို့သဘာဝ အလျောက် စကားပြောဆိုကြလေ၏။

အဘိုးအိုမှာ ခေါင်းစွပ်နီ (ဒီဒီမီမီလူကင်း)၏ အစွမ်းကို စမ်းသပ်ရန် အခွင့်အရေးရ၍ သဘောကျလျက်ရှိ၏။ သူသည် ထိုခေါင်းစွပ်နီကို ဦးခေါင်းတွင် စွပ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအခါ ငှက် များ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် တီးတိုးစကား ပြောဆိုနေကြသည် ကို လုံးဝနားလည်နေလေသည်။ အလွန်အံ့ဩစရာပင် ဖြစ်သည်။

“အနောက်ရွာက အဆွေတော်ကျီး၊ သင်နဲ့ နောက်ဆုံး
တွေ့ပြီးကတည်းက မတွေ့တာကြာပြီနော်၊ ဒါနဲ့ မင်းတို့အနောက်
ရွာမှာ ဘာသတင်းများထူးသလဲ”ဟု အရှေ့ရွာကျီးက မေးသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ အရှေ့ရွာက အဆွေတော်ကျီးရယ်၊ အဆွေ
တော်နဲ့ မတွေ့ဘဲ ကွဲကွာနေတာ ကြာပါပြီ၊ အထူးအထွေတော့
ပြောစရာမရှိလှပါဘူး၊ ဪ... ဒါနဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောစရာ
ရှိတယ်ဗျ”

အနောက်ရွာက သတင်းကို ပြောပြလေသည်။

“အနောက်ရွာသူကြီး ဖျားနေလို့ အိပ်ရာထဲ လဲနေတာ
အတော်ကြာသွားပြီ၊ ဒီလိုဖျားနာနေရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့
သူကြီးရဲ့အိမ်မှာ ပစ္စည်းသိုလှောင်ရုံတစ်ရုံ ဆောက်တယ်၊ ပျဉ်ပြား
ကြားက အဲဒီတုန်းက မြွေတစ်ကောင် ပိတ်မိနေခဲ့တယ်၊ ခုအချိန်
အထိ ထိုမြွေဟာ အနာတရဖြစ်ပြီး လွတ်အောင်ကြိုးစားနေတယ်
တကယ်တော့ လူတွေဟာ မိုက်မဲတဲ့သတ္တဝါတွေပဲဗျာ၊ အဆွေတော်
လဲ သိပါတယ်၊ ဒီလို မြွေရဲ့သနားစရာအဖြစ်ကို လူတွေက ခုထိ
နားမလည်ကြသေးဘူး”ဟု ပြောပြလေ၏။

ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်းပင် ...

“ဒါနဲ့ အဆွေတော်ရယ် ... အဆွေတော်တို့ အရှေ့
ရွာမှာကော ဘာသတင်းထူးတွေများ ကြားသလဲ”ဟု မေးပြန်လေ
သည်။

“ရှိတယ် အဆွေတော်၊ ကျွန်ုပ်တို့ အရှေ့ရွာမှာလဲ အဆွေ
တော်ပြောတဲ့အဖြစ်နဲ့တူတဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒါ

ကတော့ အရှေ့ရွာသူကြီးရဲ့သမီး ဖျားလို့ အိပ်ရာထဲ လဲနေပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ သူကြီးဟာ သူ့အိမ်မှာ ဧည့်ခန်းတစ်ခန်း ဆောက်ပါတယ်။ အခန်းဆောက်မယ့်နေရာပေါ်မှာ ဆိုက်ပရပ်ပင် လဲကျခဲ့တယ်။ ဒီသစ်ပင်ငုတ်တို့ပေါ်ကို အိမ်တံစက်မြိတ်က မိုးရေမိုးပေါက်တွေက တစ်စက်တစ်စက် ကျလာတယ်။

ကြာတော့ ဒီငုတ်တို့ဟာ ဆွေးမြည့်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် သစ်ပင်ဟာလဲ မသေဘဲ ရှင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သစ်ငုတ်တို့ဟာ အပြင်းအထန် နာကျင်ပြီး ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ခံစားနေရတယ်။ နေရမလို သေရမလိုနဲ့ ဖြစ်နေတယ်။ သူကြီးသမီး ဖျားနာတာဟာ ဒီသစ်ငုတ်တို့ကြီးရဲ့ ကျိန်စာကြောင့်ဖြစ်တယ်။ ဒါကို မိုက်မဲတဲ့ လူသားတွေက နားမလည်ပါဘူးဗျာ”ဟု ပြောပြလေသည်။

အဘိုးအိုသည် ကျီးနှစ်ကောင် အချီအချ ပြောနေကြသည်ကို နားထောင်ပြီး အိမ်သို့ ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်ခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့သော် အဘိုးအိုသည် အနောက်ရွာသို့ သွားပြီး အိမ်ရှေ့တွင် . . .

“ဗေဒင်တွေ မှန်တယ်။ ဟောစာတမ်းတွေ ရမယ်။ လူတိုင်း အဖို့ ဗေဒင်အမှန် ဟောနိုင်တယ်”ဟု အော်လေသည်။

သူ့မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း အိမ်ဖော်ကလေးတစ်ဦးသည် အပြင်သို့ ထွက်လာကာ . . .

“ဒီမှာ ဗေဒင်ဆရာကြီး၊ ကျုပ်တို့သခင် သူကြီးမင်း ဖျားနေတာ နည်းနည်းတော့ သက်သာလာပါပြီ။ ဘာတွေများ အမှားအယွင်းရှိတယ်ဆိုတာ ဟောကြားနိုင်ပါ့မလား”ဟု မေးလေသည်။

မြသီတာစာပေ

အဘိုးအိုသည် သူကြီးအိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကာ တစ်ခဏမျှ မျက်စိမှိတ်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်ဟန်ဆောင်ပြီး သူကြီးမင်းအား . . .

“သူကြီးဟာ မကြာသေးမီက အိမ်အတွက် သိုလှောင်ရုံ တစ်လုံး ဆောက်ခဲ့တယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီသိုလှောင်ရုံကို ဆောက်တော့ မြွေတစ်ကောင် သစ်သားပြားထဲမှာ ပိတ်မိနေခဲ့တယ်၊ မြွေဟာ ခုထိ သစ်သားပြားထဲမှာ နေရပြီး အပြင်းအထန်ဆုံး ဝေဒနာကို ခံစားနေရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီသတ္တဝါကို သစ်သားပြားတွေ ကြားက ထုတ်ပြီး လွှတ်လိုက်ပါ၊ ဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် သူကြီးရဲ့ ဝေဒနာဟာ အမှန်ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မယ်” ဟု အတပ်ဟောလိုက်လေသည်။

သူကြီးသည် ချက်ချင်းဆိုသလို လက်သမားအား ခေါ်စေပြီး သစ်သားပြားကို ဖယ်ရှားခိုင်းလိုက်သည့်အခါ ပိန်လှီ၍ အသားအရေ ဖျော့တော့နေသည့် မြွေတစ်ကောင်ကို တွေ့ရလေသည်။ မြွေကို လွှတ်လိုက်သောအခါ သူကြီး၏ ဝေဒနာမှာလည်း မှော်အတတ်နှင့် ကုသလိုက်သကဲ့သို့ လုံးဝပျောက်ကင်းသွားလေသည်။

သူကြီးသည် အလွန်အလွန် ပျော်ရွှင်သွားကာ အဘိုးအိုအား ဆုလာဘ်အဖြစ် ငွေအမြောက်အမြား ပေးလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်မူ အဘိုးအိုသည် အရှေ့ရွာသို့ သွားလေသည်။ လွန်ခဲ့သောနေ့က အသုံးပြုခဲ့သည့် နည်းအတိုင်းပင် ဗေဒင်ဆရာဟန်ဆောင်၏။ ထိုရွာသူကြီးသမီး ဖျားနာနေသည့် အကြောင်းကို ဖော်ထုတ်ကုသရန် သူကြီးက အဘိုးအိုအား အိမ်သို့ ပင့်ခေါ်ခဲ့လေသည်။

က
င်း

င်
က်
မြ
နာ
တွ
နာ
က်

ေ
ား

ည်။

မှတ်

ည်။

းအို

ည်။

ွား

ပင်

ည်

်သို့

၆၀၀၇၆
၁၉၅၉

ထိုည၌ သူသည် ဧည့်ခန်းဆောင်အပေါ်ထပ်တွင် ရှိနေသည်။ သန်းခေါင်ချိန်တွင် လေမတိုက်ဘဲ တချွတ်ချွတ်မြည်သံများ ကြားရလေသည်။

သူသည် ခေါင်းစွပ်နီကို ဦးခေါင်းဆောင်း၍ တံခါးကို တိတ်တဆိတ် ဖွင့်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုသည် ဥယျာဉ်ထဲတွင် တောင်ပေါ်မှ ထင်းရှူးပင်သည် ဆိုက်ပရပ်ပင်ငုတ်တို့အား စကားပြောနေသည်ကို ကြားရ၏။

“အဆွေတော် ဆိုက်ပရပ်၊ ဒီနေ့ သင် ဘယ်လိုခံစားရသလဲ၊ ကျုပ်တော့ ဒီဆောင်းဦးပေါက်ချိန်မှာ ကောင်းမွန်တာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် စိတ်ပျက်ခြင်းမရှိဘဲ သည်းခံပြီး စောင့်ပါ”ဟု ထင်းရှူးပင်ပြောသံကို ကြားရ၏။

နောက် ဝက်သစ်ချပင်က ဆိုက်ပရပ်ပင်ကို အားပေးစကားများ ပြောသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ သစ်ပင်မျိုးစုံက တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ဆိုက်ပရပ်ပင်အား ညလုံးပေါက် နှစ်သိမ့်စကား ပြောကြားလေသည်။

ခေါင်းစွပ်နီကို ဆောင်းထားသော အဘိုးအိုသည် သစ်ပင်များပြောကြသည့် စကားများအားလုံးကို နားလည်၏။

နံနက်မိုးသောက်သော် အဘိုးအိုက သူကြီးမိသားစုအား “ဥယျာဉ်အတွင်း ကျယ်ဝန်းသောနေရာတစ်နေရာတွင် ပြန်စိုက်လိုက်ပါ။ ဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် သူကြီးသမီး ဖျားနာနေတာ ချက်ချင်း ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

သူကြီး၏ အိမ်သူအိမ်သားတို့သည် အဘိုးအို အကြံပြု
သည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြသည်။ သူကြီးသမီး၏ ဝေဒနာမှာ
အံ့ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ယူပစ်သလို လုံးဝပျောက်ကင်းသွား
လေသည်။

သူကြီးသည် အကြီးအကျယ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ
အဘိုးအိုအား မြောက်မြားစွာသော ငွေများနှင့် လက်ဆောင်များ
ကို ပေးလိုက်လေသည်။

‘ဒီဒီမိမိဇူကင်း’ ခေါင်းစွပ်နီကြီး၏ ကျေးဇူးတော်အနတ္တ
ကြောင့် အဘိုးအိုသည် မိမိ၏တစ်သက်တာဘဝတွင် ပေဒင်ဆရာ
အကျော်အမော်အဖြစ် ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး အေးချမ်းစွာ နေထိုင်
သွားရလေတော့သတည်း။

ရှင်းလင်းချက်

ဤပုံပြင်၏ ဂျပန်အမည်မှာ (Kiki - mimi - Zu Kin) (ခိခိမိမိဇူကင်း) ဖြစ်သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် လူတို့တွေ့ကြုံရသည့် အခက်အခဲကို ကျော်လွှားရန် (သို့) အလုပ်တစ်ခုကို ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်ရန် တိရစ္ဆာန်များက လူကို ကူညီသော တိရစ္ဆာန်ပုံပြင် ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးဂျပန်တို့သည် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်စီ၌ လည်းကောင်း၊ အပင်တစ်ပင်စီ၌ လည်းကောင်း ဝိညာဉ်ရှိ၍ စကားပြောနိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ခေါင်းစွပ်နီပုံပြင်ပါ ခေါင်းစွပ်သည် တိရစ္ဆာန်နှင့် အပင်တို့ ပြောစကားကို လူတို့ နားလည်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်လေသည်။ ထိုအချက်သည် ပုံပြင်၏ ထူးခြားသော ဝိသေသဖြစ်သည်။ ထိုပုံပြင်မှာ လူ၊ တိရစ္ဆာန်နှင့် အပင်တို့ အချင်းချင်းပြောသော စကားများကို နားလည်ရန် ဆက်သွယ်ပေးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ပိုးနတ်မယ်ကို လက်ထပ်သူ

“The man who married a heavenly Maiden”

ရှေးအခါက ဂျပန်နိုင်ငံရှိ ရွာကြီးတစ်ရွာတွင် လယ်လုပ်၊
ထင်းခွေ၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရသော လုလင်ပျိုတစ်ဦးသည်
အဖော်တစ်စုနှင့်အတူ ထင်းခွေရန် တောင်ပေါ်သို့ သွားရောက်
လေသည်။

လုလင်ပျိုသည် ထင်းများကို စုဆောင်းအပြီးတွင် တောင်
ခြေရင်းရှိ ချောင်းသို့ ရေချိုးရန် ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။ သူသည်
နေ့စဉ် ရေချိုးနေကျနေရာ၌ မချိုးလိုသဖြင့် ချောင်း၏ အထက်
ပိုင်းသို့ လျှောက်ခဲ့လေ၏။ ချောင်းဖျားအရောက်တွင် အလွန်တရာ
ကြီးမားသော ရေအိုင်ကြီးတစ်အိုင်ကို လုလင်ပျို တွေ့ရှိလေသည်။

ထိုအိုင်ကြီးထဲတွင် အလွန်လှပသော လှပျိုဖြူတစ်စုသည်
အချင်းချင်း ကျီစယ်လျက် ပျော်မြူးစွာ ရေကစားနေသည်ကို အံ့ဩ
ဖွယ် တွေ့ရှိရလေသည်။

လုလင်ပျိုသည် သူ့တစ်သက်တာတွင် ဤမျှလောက် လှပသော လှပျိုဖြူများကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ သူသည် ချက်ချင်း ဆိုသလို သူ့ကိုယ်သူ ထင်းရှူးပင်တစ်ပင်နောက်တွင် ကွယ်၍ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေလိုက်သည်။

လုလင်သည် ထင်းရှူးပင်နားအရောက်တွင် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်ဝယ် အမျိုးသမီးဝတ်စုံများ တွဲလဲကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အလွန်လှပသော ထိုအမျိုးသမီး ဝတ်စုံများသည် ငှက်မွေးကလေးများကဲ့သို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြင့် လေထဲတွင် ပျံ့လွင့်နေကြသည်။ သူသည် ဝတ်စုံတစ်စုံကို ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် လှပျိုဖြူတစ်စု မမြင်နိုင်အောင် မိမိကိုယ်ကို နေရာပြောင်းရွှေ့ရန် ပုန်းနေလိုက်သည်။ လှပျိုဖြူများသည် ရေအိုင်အတွင်းတွင် ပျော်မြူးနေကြဆဲပင် ဖြစ်သည်။

လှပျိုဖြူများသည် ရေချိုးပြီးသောအခါ ဝတ်စုံများ ချိတ်ဆွဲထားရာ ထင်းရှူးပင်သို့ ရောက်လာပြီး အဝတ်အစားများ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ဝတ်ဆင်ကြသည်။ ထို့နောက် လှပျိုဖြူ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မည်သည့်ဒေသသို့ ထွက်ခွာပျောက်ကွယ်သွားသည်ကိုမူ မသိရချေ။

ထိုရေအိုင်နားတွင် လှပျိုဖြူတစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သူမခမျာ ချွတ်ထားခဲ့သော ဝတ်ရုံလွှာကို ရှာမတွေ့၍ ထင်းရှူးပင်အောက်တွင် တစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကာ ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးနေလေသည်။

လုလင်ပျိုသည် ပုန်းအောင်းစောင့်ကြည့်နေရာမှ လှပျိုဖြူ
ကလေးထံ ထွက်လာပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မေးလိုက်သည်။

“ဒီက နှမကလေးရယ် . . . ဘာကြောင့် ရှိုက်ကြီးတင်
ငိုကြွေးနေရတာလဲ”

လုလင်ပျို၏စကားကို ကြားရသောအခါ လှပျိုဖြူကလေး
က အဖြေပေးသည်။

“မောင်ကြီးနှမဟာ . . . ဟို မိုးကောင်းကင်ပေါ်က ဆင်း
သက်ပြီး လူ့ပြည်ကို လာရောက်ရေကစားတဲ့ မိုးနတ်မယ်ကလေး
တစ်ဦးပါ။ ရေချိုးအပြီး ဝတ်ဆင်ရန် ဝတ်ရုံပျောက်နေလို့ နေရပ်
ကို မပြန်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ငိုကြွေးနေရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

လှပျိုဖြူကလေး၏အကြောင်းကို သိလိုက်ရလျှင် လုလင်
သည် “အို . . . သနားစရာလေးပါကလား”ဟု ရေရွတ်ပြီး နတ်
ပြည်သို့ မပြန်နိုင်လျှင် သူ့အား လက်ထပ်ပါရန် ပြောကြားလေ
သည်။

လုလင်ပျို၏ ချိုသာစွာ ပြောဆိုဖြားယောင်းမှုကြောင့်
လှပျိုဖြူကလေးက သဘောတူခဲ့သည်။ လူရွယ်လည်း အပျော်ကြီး
ပျော်ကာ လှပျိုဖြူကလေးနှင့်အတူ လက်တွဲလျက် အိမ်သို့ ပြန်
လေသည်။

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်ခဲ့သည်။

လုလင်ပျိုနှင့် လှပျိုဖြူကလေးတို့၏ သားဦးရတနာသည်
ပင် သုံးနှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

တစ်နေ့သော် လှပျိုဖြူကလေးသည် မိမိ၏ရင်နှစ်သည်းချာ သားငယ်အား ချောသိပ်ရင်း လဲလျောင်းနေရာမှ အိမ်ခေါင်မိုး ထုပ်တန်းတစ်နေရာသို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနေရာတွင် စက္ကူ ထုပ်တစ်ထုပ် ဝှက်ထားသည်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမသည် ထိုအထုပ်ကို ယူပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို အထုပ်တွင် တစ်ချိန်က သူ ရေကူးနေစဉ် ချွတ်ထားသော ဝတ်ရုံ လွှာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ခင်ပွန်းဖြစ်သူသည် မည်သူမျှ မသိ အောင် ဝှက်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

သူမသည် ဝတ်စုံကို ကိုင်ထားရင်း ဒေါသထွက်လာသည်။ နတ်ပြည်ကို လွမ်းဆွတ်လာသည်။ မွေးရပ်ဌာနေသို့ ပြန်လိုစိတ်များ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာသည်။

တစ်နေ့သော် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ခရီးဝေးသို့ သွားနေခိုက်တွင် လှပျိုဖြူကလေးသည် နတ်ဝတ်စုံနက်ကို အမြန်ဝတ်ဆင်ကာ ရင်နှစ် သည်းချာကို ခေါ်ပြီး နတ်ပြည်သို့ ပြန်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်လေသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မိုးတိမ်တိုက်ကြီးတစ်တိုက်သည် ကောင်းကင်မှ ကျဆင်းလာပြီး လှပျိုဖြူကလေးအား တင်ဆောင်၍ နတ်ပြည်သို့ ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်သည် သူမ၏ ခင်ပွန်းသည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက် လာချိန်နှင့် ကြုံကြိုက်နေသည်။

ဇနီးသည်သည် မိုးနတ်မယ်အသွင်ဖြင့် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၍ အလွန်အံ့ဩကာ “ချစ်ဇနီးရယ်၊ ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”ဟု အော်မေးသည်။

ထိုအခါ လှပျိုဖြူကလေးက “ကျွန်မ ရှင့်ကို ချစ်ပေမယ့် ကျွန်မဝတ်စုံပြန်ရလို့ နတ်ပြည်ကို ပြန်ရတော့မယ်၊ ကျွန်မကို ရှင် လွမ်းဆွတ်တဲ့အခါ ‘ဇိုးရီ’ (ကောက်ရိုးခြေညှပ်ဖိနပ်) အရန် တစ် ထောင် ပြုလုပ်ပြီး နတ်ပြည်သို့ တက်ခဲ့ပါ”ဟု ပြောရင်း တိမ်လိပ် ပေါ်သို့ တက်ကာ မိုးကောင်းကင်ထဲ၌ ပျောက်သွားလေတော့သည်။

လုလင်ပျိုခမျာ အထီးကျန်ဘဝနှင့် လွမ်းဆွတ်လျက် ကျန် ရစ်လေတော့သည်။ ဇနီးဖြစ်သူ မှာကြားသွားသော ကောက်ရိုး ခြေညှပ်ဖိနပ်များကို တစ်နေ့ဝင် တစ်နေ့ထွက် အဆက်မပြတ် ပြုလုပ်နေ၏။ နတ်ပြည်သို့လည်း အမြန်နိုင်ဆုံးနည်းဖြင့် လိုက်သွား ရန် စိတ်စောကာ ရင်မောနေမိ၏။

တစ်ထောင်မျှ အရေအတွက်ရှိသည့် များပြားလှသော ကောက်ရိုးခြေညှပ်ဖိနပ်များ ရရှိအောင် ကြိုးစားလုပ်နေရ၍ အချို့ မှာလည်း ကြာလှပေသည်။

လုလင်ပျိုသည် ကိုးရာကိုးဆယ့်ကိုးရန်မြောက်ဖိနပ် ပြုလုပ် နေစဉ် စိတ်အားလျော့ကာ ကြိုးစားချင်စိတ် ပျောက်သွားတော့ သည်။

ထိုအချိန်တွင် လုလင်ပျိုအား ခေါ်ဆောင်မည့် တိမ်ညို တိမ်လိပ်များသည် မိုးကောင်းကင်မှ ကျဆင်းလာလေ၏။ လုလင်ပျို သည် တိမ်လိပ်ပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ နတ်ပြည်သို့ လိုက်ပါလာ လေသည်။

ထိုသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရာ လုလင်ပျိုသည် နတ်ပြည်သို့ ရောက် လုနီးအချိန်တွင် သတ်မှတ်ထားသည့် ကောက်ရိုးခြေညှပ်ဖိနပ် အ

တစ်ထောင်ပြည့်ရန် တစ်ရန်လိုနေသေး၍ ကောင်းကင်သို့ နောက်ထပ် ဆက်လက်မတက်နိုင်တော့ပေ။

လုလင်ပျိုအား စောင့်ကြည့်နေသော ဇနီးသည် မိုးနတ်မယ်သည် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ခါနီးမှ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရသော မိမိခင်ပွန်းသည်ကို အလွန်သနားမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် သစ်သားတုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ဆွဲတင်လိုက်လေ၏။

လုလင်ပျိုသည် နတ်ပြည်သို့ရောက်ရန် ကြိုးစားပြီးမှ ရောက်ခဲ့ရသော်လည်း မိုးနတ်မယ်၏ မိဘများက လုလင်ပျိုအား မနှစ်သက်ချေ။ မိုးနတ်မယ်၏ မိဘများသည် လုလင်ပျိုအား ခက်ခဲပြီး မဖြစ်နိုင်သည့်အလုပ်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်ခိုင်း၏။

တစ်နေ့သော် သူတို့သည် လုလင်ပျိုအား ခြင်းတောင်းတစ်လုံးကို ပေးပြီး ရေခပ်ရန် တာဝန်ပေး၏။ သို့သော် ဇနီးဖြစ်သူ နတ်မိမယ်က သူ့ခင်ပွန်းသည် ရေခပ်နိုင်ရန် ခြင်းတောင်းထဲတွင် ဆီစိမ့်စက္ကူကို မသိမသာ လျှို့ဝှက်စွာ ဖြန့်ခင်းထားပေး၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် မိဘနှစ်ပါးက သူ့အား လယ်ကွက်ထဲတွင် နွဲစားပြောင်းမျိုးစေ့များကို ကြခိုင်းပြန်သည်။ သူသည် မျိုးစေ့များ ကြချပြီး အိမ်ပြန်အရောက်တွင် မျိုးစေ့များကို နောက်တစ်ခါ ပြန်ကောက်ခိုင်းပြီး ပြန်ယူလာရန် အမိန့်ပေးလေသည်။

ထိုသို့စေခိုင်းသည်ကို လုလင်ပျို မလုပ်နိုင်ဘဲ ကြံရာမရ ဖြစ်နေကြောင်း ဇနီးသည်က သိ၏။ ထို့ကြောင့် မျိုးစေ့များကို ကောက်ရန် ချိုးငှက်အမြောက်အမြား လွှတ်လိုက်လေသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် ဇနီးသည်၏ အကူအညီကို ရယူကာ ခက်ခဲသော ပြဿနာကို ကျော်နင်းလွတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။

சென்னை
1952

သို့သော် လုလင်ပျိုသည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိလေသည်။

နတ်ပြည်တွင် ဖရဲသီးခွဲစားခြင်းကို တားမြစ်ထားသည်။ ဖရဲသီးကို ခွဲ၍ ထွက်လာသော ရေများသည် နတ်ပြည်တစ်ဝှမ်းလုံးကို ရေလွှမ်းမိုးပြီး အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု အယူရှိလေသည်။

အလွန်ပူပြင်းသော နေ့တစ်နေ့တွင် လုလင်ပျိုသည် မခံနိုင်လောက်အောင် ရေငတ်လှ၍ နတ်ပြည်၌ တားမြစ်ထားခြင်းကို ဂရုမပြုနိုင်တော့ဘဲ ဖရဲသီးတစ်လုံးကို ခွဲစိတ်၍ စားမည်အပြုတွင် ဖရဲသီးမှ ရေများသည် မြစ်ရေစီးဆင်းသကဲ့သို့ မရပ်မနား ပန်းထွက်လျက်ရှိရာ နောက်ဆုံးတွင် နတ်ပြည်တစ်ပြည်လုံးကို ရေလွှမ်းမိုးသွားလေ၏။

လုလင်ပျိုသည် ရေလွှမ်းမိုးမှုဒဏ်ကြောင့် ရေနှင့်အတူ မျောပါသွားကာ သူ့ဇနီးနှင့် ကွဲကွာခဲ့ရလေသည်။

ထိုသို့ ရေကြီးခြင်းကြောင့် ဆောင်းဦးည အခါသမယများ၌ မိုးကောင်းကင်တွင် နဂါးငွေ့တန်း ဖြစ်ပေါ်လာနေသည်ကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်သည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။

လုလင်ပျိုသည် (အော်လ်တိုင်ယာ) ခေါ် နွားကျောင်းသားကြယ်စု ဖြစ်လာ၍၊ သူ၏ ဇနီးသည်မှာ (ဗီဂါ) ခေါ် ရက်ကန်းသည်မကြယ်စုအသွင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေသည်။ ချစ်ကြင်သူ ဇနီးမောင်နှံသည် ကိန္နရာမောင်နှံ ချောင်းခြားသည့်အလား တကွတပြား ဖြစ်ကာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လွမ်းဆွတ်ပူဆွေး ရတက်မအေးနိုင်အောင် ရှိနေရှာတော့သတည်း။

ဤပုံပြင်၏ ဂျပန်အမည်မှာ (Hagoromo) (ဟဒိုရိုမို) ဖြစ်သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် နတ်ပြည်မှ နတ်မိမယ်များသည် လူ့ပြည်သို့ ဆင်းလာကာ လူသားများနှင့် ချစ်ကြိုက်၍ လက်ထပ်ကြသည်။ နတ်မိမယ်တို့ ဝတ်ဆင်သော ဝတ်ရုံများသည် ပေါ့ပါးပြီး ငှက်မွေးများသဖွယ် အလွန်နူးညံ့၍ ရှေးလူကြီးများက ထိုငှက်မွေးဝတ်ရုံကို (ဟဒိုရိုမို)ဟု ခေါ်ကြသည်။

ခက်ခဲသော ပြဿနာသုံးရပ်

“The old man and his affectionate son”

ရှေးရှေးအခါက ဖခင်အိုအား အလွန်ချစ်ခင်၍ ဝတ္တရား ကျေပွန်သော သားတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ ထိုအချိန်အခါက ဂျပန်နိုင်ငံတွင် အလုပ်မလုပ်နိုင်ကြသော အိုမင်းမစွမ်း မိဘများ အား လူအများက ဝိုင်းပယ်ကာ တောင်ပေါ်သို့ သွားပစ်ထားကြ သည့် အစဉ်အလာတစ်ရပ် ရှိခဲ့လေသည်။

သားဖြစ်သူ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသော ဖခင်သည် အိုမင်း မစွမ်းဖြစ်လာကာ အလုပ်လည်း မလုပ်နိုင်ချေ။ တစ်နေ့သော် ရှေး ထုံးတမ်းအစဉ်အလာအရ သားဖြစ်သူသည် ဖခင်အား စွန့်ပစ်ရန် အချိန်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ဖခင်အား ကျောပိုးကာ တောနက်ကို ဖြတ်၍ တောင်ပေါ်သို့ ခရီးနှင်ခဲ့သည်။ ဖခင်ကလည်း သားဖြစ်သူ အား အလွန်ချစ်ခင်သည်။ သား၏ ကျောကုန်းပေါ်တွင် လိုက်ပါ လာစဉ် သူ့သား အိမ်အပြန်တွင် လမ်းမှားမည်ကို စိုးရိမ်၍ လမ်း တစ်လျှောက်ရှိ သစ်ပင်များမှ သစ်ခက်ကလေးများကို ချိုးလျက် မြေပေါ်သို့ ချကာ အမှတ်အသားပြုခဲ့သည်။

မြသီတာစာပေ

சென்னை
1992

တောင်ပေါ်ရှိ အလွန်ဝေးကွာသောနေရာသို့အရောက်
တွင် သားဖြစ်သူသည် မိုးလွတ်ကင်းသောတစ်နေရာ၌ သစ်ရွက်
များ ခင်းကျင်းကာ ဖခင်အား ချထားလိုက်၏။ ထို့နောက် သား
ဖြစ်သူက ဖခင်အား “ချစ်လှပါသော အဖေ၊ ကျွန်တော် ဒီနေရာ
ကပဲ နှုတ်ဆက်ပါတယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဖခင်က အနီးရှိ
သစ်ပင်မှ သစ်ခက်ကိုချိုးကာ သားကို ပြု၍ “ချစ်သော သားငယ်၊
မင်း အိမ်အပြန် လမ်းမှားမှားစိုးလို့ ဒီသစ်ခက်ကလေးတွေကို ချိုးပြီး
မြေပေါ်မှာ ချခဲ့တယ်၊ ဒီသစ်ခက်တွေက မင်းအိမ်အပြန်လမ်းကို
ပြသွားပါလိမ့်မယ် သားရယ်၊ မင်းသွားပေတော့၊ အဖေ နှုတ်ဆက်
ပါတယ်” ဟု ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ပြောလေသည်။

ဖခင်ကြီးပြောလိုက်သောစကားကို ကြားရသော သား
ခမျာသည် ဖခင်ကြီး၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အလေးအနက်သိပြီး
မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျကာ ငိုယိုနေလေသည်။ သူ့ဖခင်ကိုလည်း
တောင်ပေါ်မှာ မထားရက်နိုင်တော့ဘဲ တောင်အောက်သို့ ပြန်
ခေါ်ခဲ့လေသည်။

သားသည် ဖခင်အား တောင်ပေါ်တွင် မစွန့်ပစ်ခဲ့ဘဲ ပြန်
ခေါ်လာသည့်အကြောင်းကို မြို့ဝန်မင်း သိသွားပါက သူတို့နှစ်ဦး
စလုံးအား ရက်စက်စွာ ကြီးလေးသည့် အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း ခံရ
ပေမည်။ ထို့ကြောင့် သားဖြစ်သူသည် အိမ်နောက်ရှိ ခြံဝင်းတစ်
နေရာတွင် လိုဏ်ဂူတူးကာ သူ့ဖခင်အား ဝှက်ထား၏။ တစ်ခါ
တစ်ရံ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ ရှိပါကလည်း ဖခင်ကြီးအား
ကျွေးမွေးရန် မပျက်ကွက်ခဲ့ချေ။

တစ်နေ့သော် မြို့ဝန်မင်းသည် မြို့သူမြို့သားများအား ဆင့်ခေါ်၍ မီးလောင်ထားသော ပြာများဖြင့် ကြီးတစ်ချောင်း ကျစ်ပေးရန် အမိန့်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်သည်။ အဘယ်သို့ ပြာနှင့် ကြီးကို ကျစ်၍ရပါမည်နည်း။ မည်သူမျှ မသိကြချေ။ ထိုအခါ ဖခင် အပေါ် ဝတ္တရားကျေပွန်လှသော သားရော၊ ရွာသူရွာသားများပါ ခက်ခဲသော ပြဿနာကို မည်သူမျှ မဖြေရှင်းနိုင်ကြပေ။

ထိုအကြောင်းကို ကြားသိရသောဖခင်သည် သားဖြစ်သူ အား “မာကျစ်နေအောင် ကျစ်ထားသော ကြီးတစ်ချောင်းကို သစ် သားပြားတစ်ခုပေါ်တွင် တင်ပြီး မီးရှို့ပါ”ဟု ပြော၏။ ဖခင်ပြော သည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ရာ ပြာဖြင့် ပြုလုပ်သော ကြီးတစ်ချောင်း ဖြစ်လာ၏။ သားငယ်သည် ထိုခက်ခဲလှသော ကြီးပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်၍ မြို့ဝန်၏ အမြင့်မားဆုံးဆုကို ခိုးမြှင့်ခြင်း ခံရလေ သည်။

တစ်ဖန် မြို့ဝန်မင်းသည် တုတ်တစ်ချောင်းကို ပြုပြီး အရင်း နှင့် အဖျား ခွဲခြားရန် အမိန့်ပေးပြန်သည်။

သားဖြစ်သူသည် မြို့ဝန်ပေးလိုက်သော တုတ်ချောင်းကို ဖခင်ထံ ယူလာပြီး အရင်းနှင့် အဖျား ခွဲခြားပေးပါရန် ပြောကြား လေသည်။ ဖခင်က သားအား “တုတ်ချောင်းကို ရှေ့ထဲသို့ တဖြည်း ဖြည်း ချကြည့်ပါ။ အဖျားပိုင်းက ပေါ့ပါးတဲ့အတွက် ရေပေါ်မှာ ပေါ်နေလိမ့်မယ်၊ အရင်းပိုင်းက လေးလံနေတဲ့အတွက် နစ်သွား လိမ့်မယ်”ဟု ပြောဆိုညွှန်ကြားလိုက်လေသည်။

သားသည် ဖခင်ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း စမ်းသပ်ပြုလုပ်ပြီး အဖြေကို မြို့ဝန်ထံ အစီရင်ခံလိုက်လေသည်။ မြို့ဝန်၏ ဒုတိယခက်ခဲသော ပြဿနာကို သားငယ်က ပါးနပ်စွာ ဖြေရှင်းနိုင်သဖြင့် သဘောကျ၍ ငွေများကို ထပ်မံချီးမြှင့်ပြန်လေသည်။

အဖြေနှစ်ခုပေးနိုင်သည်ကို မြို့ဝန်မင်း မကျေနပ်သေးပေ။ ယခင်က ပေးခဲ့သော ပြဿနာနှစ်ခုထက် ပိုမိုရှုပ်ထွေးခက်ခဲသည့် တတိယပြဿနာတစ်ခုကို ဖြေရှင်းရန် သားငယ်အား တာဝန်ပေးပြန်လေ၏။ ထိုပြဿနာမှာ မတီးခတ်ဘဲ အသံမြည်သော ဝှံ့တစ်လုံး လုပ်ပေးရန် ဖြစ်၏။

သားငယ်သည် ထိုပြဿနာကို ဖခင်နှင့် တိုင်ပင်ရပြန်လေသည်။ ဖခင်က ချက်ချင်းဆိုသလို အဖြေကို ပေးလေသည်။ “သားရယ် . . . ဒီပြဿနာထက် လွယ်ကူတာ ဘာရှိမလဲ၊ အလွယ်လေးပါ သားရယ်၊ သားရေပါးပါးတစ်ချပ် သွားဝယ်ပါ။ ဒီနောက်တောင်ပေါ်တက်ပြီး ပျားအုံတစ်အုံကို ယူခဲ့”ဟု ပြောလေသည်။

သားငယ်သည် ဖခင်ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း လိုက်နာ၍ ဆောင်ရွက်၏။ ဖခင်က သားအား ဝှံ့တစ်လုံးပြုလုပ်ပေးပြီး ပျားအုံကို ထိုဝှံ့အတွင်းသို့ ထည့်သွင်းပေးလိုက်၏။ သားသည် ဝှံ့ကို ချက်ချင်း ယူကာ မြို့ဝန်ထံ သွားရောက်ပြသလေသည်။

မြို့ဝန်သည် ဝှံ့ကို လက်ဖြင့် တီးလိုက်ရာ ဝှံ့ထဲရှိ ပျားများသည် လန့်ဖျပ်ပြီး ထပျံကြလေသည်။ ထိုပျားများသည် အတွင်းဘက်ကို ဝင်တိုးမိကြ၍ မည်သူမျှ မတီးရဘဲ မြည်နေပေ၏။

6077
2002

ထို့နောက် မြို့ဝန်သည် ဤမျှလောက် ခက်ခဲသည့် ပြဿနာများကို ဘာကြောင့် လွယ်ကူစွာ ဖြေရှင်းနိုင်သလဲ”ဟု လုလင်ငယ်အား မေးမြန်းလေ၏။

မြို့ဝန်သည် ထိုဘဝိယပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်၍ သဘောကျ နှစ်သက်လေသည်။ မြို့ဝန်သည် ခက်ခဲသော ပြဿနာသုံးခုကို ထူးထူးကဲကဲ ဆက်တိုက်အောင်မြင်စွာ ဖြေရှင်းနိုင်သည့် လုလင်ငယ်အား ဆုတော်ငွေများ ထပ်မံချီးမြှင့်လေသည်။

လုလင်ငယ်က “ကျွန်ုပ်သည် အသက်ငယ်ရွယ်သူဖြစ်၍ အတွေ့အကြုံရော၊ အသိဉာဏ်ပါ ပြည့်စုံခြင်း မရှိသေးသဖြင့် မည်သည့်ပြဿနာများကိုမှ မိမိကိုယ်တိုင် မဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ပါ။ အမှန်ဆိုရသော် အတွေ့အကြုံနှင့် အသိဉာဏ် ပြည့်ဝရင့်သန်သော ကျွန်တော်မျိုးဖခင်အိုကြီးထံမှ ပြဿနာများ၏ အဖြေများကို ရယူခဲ့ပါသည်”ဟု ဖြေကြားလေသည်။

ထို့နောက် သားငယ်သည် မျက်ရည်များကျလျက် “ကျွန်ုပ်ဖခင်ကို အရာရာမှာ ယုံကြည်အားကိုးနေရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဖခင်ကြီးကို တောင်ပေါ်မှာ စွန့်ပစ်ထားနိုင်ဘဲ အိမ်ဝင်းထဲမှာပင် ဝှက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”ဟု ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ လျှောက်ထားလေသည်။

မြို့ဝန်သည် လုလင်ငယ်အဖြစ်ကို သိရှိသွားပြီးနောက် စိတ်ထိခိုက်သွားကာ အိုမင်းသော လူကြီးများသည် အမြော်အမြင်ရှိ၍ တန်ဖိုးရှိကြောင်း ရှေးယခင်က မသိခဲ့ပေ။ ယနေ့ကစပြီး မည်သူမျှ အိုမင်းသောမိဘများကို တောင်ပေါ်တွင် စွန့်ပစ်ထားရန် မလိုကြောင်း” အမိန့်ချမှတ်လေသည်။

ထိုအချိန်ကစ၍ အိုမင်းမစွမ်းသော လူကြီးများသည် ၎င်းတို့ သားမြေးများနှင့် အတူတကွ သက်ဆုံးတိုင် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြလေသည်။

ရှင်းလင်းချက်

ဤပုံပြင်၏ ဂျပန်အမည်မှာ (Oya Sute Yama) (အိုယ စုတုယာမ) ဟု ခေါ်သည်။ ထိုပုံပြင်တွင် အကြောင်းအရင်း နှစ်ချက် ပါဝင်သည်။ ပထမအချက်မှာ ဖခင်ကို သစ္စာရှိပြီး အလွန်ချစ်ခင်လေးစားသော သားအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအချက်မှာ ခက်ခဲသော စကားထားများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု အောင်မြင်စွာ ဖြေရှင်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုံပြင်ကို ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် စတင်ခဲ့သော်လည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အဆုံးသတ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် ပုံပြင်၏ အဓိကအကြောင်းရင်းမှာ လူအိုများ၏ ပြဿနာပင် ဖြစ်သည်။

ထိုပြဿနာသည် ယနေ့ထက်တိုင် ဂျပန်လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် ကြီးမားသော ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေပေသည်။ လူအိုများသည် ကြွယ်ဝသော ဉာဏ်ပညာနှင့် ရင့်ကျက်သော အတွေ့အကြုံ ရှိသူများဖြစ်၍ သူတို့အား တန်ဖိုးထားရမည်ဟူသော ယူဆချက်ကို ရေးထားသည်။ လူ့ကျင့်ဝတ်ကို လိုက်နာရန် သင်ခန်းစာ ပေးသည်ကို တိုက်ရိုက်မပေးဘဲ ပါးနပ်စွာ တင်ပြထားလေသည်။ ဤသည်မှာ ပုံပြင်၏ အကောင်းဆုံးနှင့် အဆွဲဆောင်နိုင်ဆုံးအချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

တန်ခိုးကြီးသော ဝံ့နှင့် နှာခေါင်းရှည်

“Gengoro's ascent to Heaven”

ရှေးအခါက ဂျပန်နိုင်ငံရှိ ရွာတစ်ရွာတွင် ဂင်းငေါရီ ဆိုသော လူရွယ်တစ်ဦး နေထိုင်သည်။

တစ်နေ့သော် သူသည် မြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်လာရာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်း၍ ဆန်းကြယ်လှပသော ဝံ့တစ်လုံးကို ကောက်ယူရရှိလေသည်။ သူသည် ထိုဝံ့ကို တီးပြီး “နှာခေါင်းရှည်ထွက်လော့၊ နှာခေါင်းရှည်ထွက်လော့” ဟု ရေရွတ်နေလေသည်။ ထိုအခါ သူ၏နှာခေါင်းသည် ရှည်ထွက်လာလေသည်။ တစ်ဖန် “နှာခေါင်းတိုလော့၊ နှာခေါင်းတိုလော့” ဟု ဆိုလိုက်ပြန်ရာ သူ၏နှာခေါင်းမှာ ရှုံ့တွန့်သွားလေသည်။ “အလွန်အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ဝံ့ပါကလား” ဟု ရေရွတ်လျက် သူသည် အလွန်ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ကာ ဝံ့ကို ယူပြီး အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။ ဂင်းငေါရီသည် သူ၏ ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းနှင့် တိုင်ပင်ကာ ထိုဝံ့နှင့်အတူ ခရီးရှည်ထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

မြသိတာစာပေ

1921
1921

သူတို့နှစ်ဦးသည် ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်လာသည်။ လမ်းပေါ်၌ လှပသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး လမ်းလျှောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဂင်းငိုရိုသည် “ဒီအမျိုးသမီးနှာခေါင်း ရှည်ထွက်လော့” ဟု တီးတိုးရေရွတ်ကာ လူသူမမြင်အောင် သတိပြုပြီး ဗုံကို တီးလိုက်လေသည်။ အမျိုးသမီး၏နှာခေါင်းသည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ရှည်ထွက်လာလေတော့သည်။ အမျိုးသမီးသည် အလွန်အံ့ဩသွားကာ ရှက်သွေးဖြာလျက် မျက်နှာကို လက်နှင့်အုပ်ကာ အိမ်သို့ ပြန်ပြေးလေတော့သည်။

သူမသည် ထိုရွာရှိ အချမ်းသာဆုံးမိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ အမျိုးသမီး၏ မိဘနှစ်ပါးသည် ကောက်ရိုးဖျာပေါ်တွင် ရှည်လျားသောနှာခေါင်းကို ဖြန့်လျက် ငိုကြွေးနေသော သမီးကို တွေ့ရ၍ အလွန်စိတ်ပူပန်လျက် ရှိနေကြသည်။

သူမ၏ ထူးဆန်းသောရောဂါအတွက် စိုးရိမ်လျက်ရှိသော မိဘနှစ်ပါးသည် ဓာတ်ပိန္နဲဆရာကြီးများ၊ ပယောဂဆရာများကို ပင့်ခေါ်ကာ ကုသ၏။ ထို့ပြင် သူတို့ဉာဏ်မီသမျှ ကုသနိုင်သည့် နည်းမျိုးစုံကို ကြိုးစားရှာဖွေကြသည်။ မည်သို့ပင် ကြိုးစားကုသပါသော်လည်း ရှည်ထွက်နေသော နှာခေါင်းမှာ ရှုံ့တွန့်သွားရန် အရိပ်အယောင်ပင် မပေါ်ချေ။

သူမ၏ မိသားစုသည် စိတ်သောတရောက်ကာ စိုးရိမ်ပူပန်လျက် ရှိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဂင်းငေါရို၏ ကြံရာပါမိတ်ဆွေ

သည် ရှင်တိုဘုန်းကြီး အယောင်ဆောင်၍ သူမအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။ အိမ်ရှေ့တွင် နှာခေါင်းရှည်ထွက်နေသော သမီးအတွက် ကောင်းချီးထောပနာပြု၍ ဆုတောင်းပေးသည်။

ထို့နောက် သူသည် မိဘနှစ်ပါးအား “ဒီရောဂါမှာ ထူးဆန်း၍ ရှင်တိုဘုန်းကြီးများ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာရဟန်းများနှင့် သမားတော်ကြီးများ မကုသနိုင်ကြောင်း၊ သမီး၏ နှာခေါင်းကို မူလအရွယ်အတိုင်း ပြန်လည်လုပ်ပေးနိုင်သူအား ထိုက်သင့်သော ဆုငွေများ ပေးမည်” ဟု ကြေညာသင့်ကြောင်း အကြံပေး၏။

“ရေနစ်နေသည့်လူသည် ကောက်ရိုးမျှင်လေးတစ်ချောင်းကိုပင် လှမ်းဆွဲသည်” ဟူသော ဆိုရိုးအတိုင်း အယောင်ဆောင်ရှင်တိုဘုန်းကြီး၏ အကြံပေးချက်ကို လိုလိုချင်ချင်နှင့်ပင် လက်ခံလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူတို့သမီးကိစ္စကို တစ်ရွာလုံး အနံ့အပြား သိရှိအောင် ကြေညာမောင်းခတ်လေသည်။

မကြာမီအချိန်တွင် ဂင်းငေါရီသည် ထိုချမ်းသာသည့် မိသားစုအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာပြီး “ရှည်ထွက်နေသော နှာခေါင်းကို ကုသနိုင်သည့် ဆေးဝါးကောင်းများ ရနိုင်ပါတယ်၊ ရှည်ထွက်နေသော နှာခေါင်းကို ကုသနိုင်သည့် ဆေးဝါးကောင်းများ ရနိုင်ပါတယ်” ဟု ရေရွတ်နေလေသည်။ မိဘများမှာ စိတ်အား အလွန်တက်လာပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို ဂင်းငေါရီအား အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

သူတို့သမီး၏ နှာခေါင်းသည် အိမ်၏မျက်နှာကြက် ထိန်းပါးမျှ ရှည်လျားလျက် ရှိသည်။ ဂင်းငေါရီသည် အရေးတကြီး

ဆောင်ရွက်ရမည့်ဟန်ဖြင့် “နှာခေါင်းက အတော်ရှည်ထွက်နေတာပဲ၊ လွယ်လွယ်နဲ့ ကုမရနိုင်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွန်တော်ကြိုးစားကုသရမှာပဲ” ဟု ပြောလေသည်။

ထို့နောက် သူ့အား မည်သူမျှ မမြင်နိုင်ရန်အတွက် သူ့တွင် ပါလာသော ခေါက်ထားသည့် လိုက်ကာကြီးကို မိန်းကလေး ခုတင်ပတ်လည်တွင် ကာရံထားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် ဗုံကို ခပ်ဖွဖွတီးကာ . . .

“နှာခေါင်းကြီး ရှုံ့တွန့်လော၊ နှာခေါင်းကြီး ရှုံ့တွန့်လော့” ဟု တီးတိုးပြောလေသည်။

ထိုသို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် မိန်းကလေး၏ နှာခေါင်းသည် ရှုံ့တွန့်စပြုလာလေသည်။

ဂင်းငေါရိုသည် ဗုံကို ရုတ်တရက် အတီးရပ်လိုက်သည်။ ခုနစ်ရက်မျှထား၍ အေးဆေးစွာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မူလနှာခေါင်းပုံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသည်အထိ ကုသသွားမည် ဖြစ်လေသည်။

မိဘနှစ်ပါးက အလွန်တရာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး ဂင်းငေါရိုအား ဆုဇွေအမြောက်အမြား ပေးလိုက်လေသည်။

ဂင်းငေါရိုနှင့် မိတ်ဆွေတို့သည် အိမ်သို့ပြန်ကာ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြလေသည်။ တစ်နေ့သော် ဂင်းငေါရိုသည် အပန်းဖြေအနားယူရန်အတွက် လယ်ကွင်းထဲတွင် လဲလျောင်းနေစဉ် သူ့နှာခေါင်းသည် မည်မျှလောက်ထိ ရှည်မည်ကို စမ်းသပ်ရန် စဉ်းစားမိလေသည်။

Small signature or mark, possibly reading "Goonie" or similar, located in the bottom right corner of the drawing.

စဉ်းစားမိသည့်အတိုင်း လက်တွေ့ပြုလုပ်လေရာ၊ သူ၏ မိတ်ဆွေသည် ဗုံကို မရပ်မနားဘဲ တီးနေ၍ သူ၏နှာခေါင်းသည် ဆက်လက်၍သာ ရှည်ထွက်လာလေသည်။

မည်မျှအထိ ရှည်ထွက်လာသနည်းဟူမူ တောင်ထိပ်ဖျားပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ ထိုထက် မြင့်မားသော တိမ်လိပ်များပေါ်သို့ လည်းကောင်း ရှည်ထွက်လာလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ သူ၏ နှာခေါင်းဖျားသည် မြေကြီးမှ မမြင်နိုင်လောက်အောင် မိုးပေါ်ထိ ရှည်ထွက်လာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် နတ်ပြည်မှ လက်သမားသည် နတ်ပြည်ရှိ မြစ်တစ်မြစ်ကို ဖြတ်လျက် တံတားဆောက်လုပ်နေလေသည်။ သူသည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို သစ်သားချွန်တစ်ခုနှင့် အလွန်တူသော ထူးဆန်းသည့်အရာတစ်ခုသည် ကမ္ဘာမြေလမ်းကြောင်းမှ လွင့်ယုံတက်လာပြီး ချက်ချင်းပင် တံတားဘောင်အား ထိုးစိုက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်ကို လုံးဝသတိမမူမိသော လူ့ပြည်မှ ဂင်းငေါရီ၏ မိတ်ဆွေသည် ဗုံကို ဆက်လက်တီးခတ်နေလေသည်။

နှုတ်ကလည်း “မူလနှာခေါင်းအတိုင်း ပြန်ရောက်လာအောင် နှာခေါင်းရှုံ့တွန့်လော့”ဟု ရေရွတ်နေပြန်သည်။

ထိုထူးဆန်းသည့်အရာကား ဂင်းငေါရီ၏ နှာခေါင်းကြီးပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏နှာခေါင်းထိပ်ဖျားသည် နတ်ဘုံမှ မြစ်ကို ဖြတ်ထားသော တံတား၌ သံမှိုနှုတ်ထားသကဲ့သို့ မြဲမြံစွာ ရှိနေသည်။

ဂင်းငေါ့၏ နှာခေါင်းသည် ရှုံ့တွန့်နေသောကြောင့် သူ့အား နတ်ဘုံဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ဆွဲတင်လျက် ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ သူသည် နတ်ပြည်သို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကောင်းကင်မှ မိုးကြိုးနတ်သည် သူ့အနားမှ ဖြတ်ကျော်သွားကာ သူက ဂင်းငေါ့၏နှာခေါင်းကို တံတားဘောင်မှ ခွာပေးလိုက်ပြီး “ငါ့အတွက် ဘာတွေအကျိုးပြုမလဲ” ဟု မေးလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဂင်းငေါ့သည် မိုးကြိုးနတ်၏ လက်ထောက်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

သူသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တိမ်လိပ်များပေါ်တွင် ပြေးလွှားကာ နေလေသည်။ တိမ်ညိုတိမ်မည်းများကိုလည်း ယုံ့နဲ့လွင့်စင်အောင်သော် လည်းကောင်း၊ မိုးကို ရွာစေရန် လည်းကောင်း ဆောင်ရွက်ရလေသည်။

ဂင်းငေါ့သည် မိုးကို သွန်ချလိုက်သကဲ့သို့ ရွာစေသော အခါ လူ့ပြည်မှ အိမ်ရှင်မများသည် လျှော်စရာအဝတ်များကို ရေးကြီးသုတ်ပျာ လျှော်ဖွပ်ကြလေသည်။

ထိုသို့ လျှော်ဖွပ်ရင်း “ရေစက်တွေ . . . ရေစက်တွေ” ဟု ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်နေကြ၏။ ဂင်းငေါ့သည် လူ့ပြည်၌ တွေ့ရသော မြင်ကွင်းကို အလွန်သဘောကျကာ တိမ်လိပ်များပေါ်တွင် ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာ ပြေးလွှားနေပြန်လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင်မူ သူသည် နတ်ပြည် ‘အိုမီ’ ဒေသရှိ (ပင်လယ်) ဘီဝါရေအိုင်ကြီးထဲသို့ ခြေချော်ကာ တလိမ့်ခေါက်ကွေးကျသွားလေတော့သည်။

သူသည် ရေအိုင်ကြီးထဲသို့ ကျပြီး ရေနှင့် ထိတွေ့လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငါးသိုင်းငါးတစ်ကောင်အသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ယနေ့တိုင် ဘီဝါရေအိုင်ထဲ၌နေကြသော ငါးသိုင်းများကို 'ဂင်းငေါရီ'ဟု ခေါ်ဆိုကြ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုငါးသိုင်းများသည် ဂင်းငေါရီ၏ သားမြေးများဖြစ်သည်ဟု အများက ဆိုစမှတ်ပြုနေကြသောကြောင့်ပင်တည်း။

ရှင်းလင်းချက်

ဤပုံပြင်၏ ဂျပန်အမည်မှာ (Gengoro Buna) 'ဂင်းငေါရီဘုန' ဖြစ်သည်။

ဤပုံပြင်သည် ဂျပန်နိုင်ငံ၌ နှစ်လို့ဖွယ်ကောင်းသော ဟာသပုံပြင်များထဲတွင် စံပြုထိုက်သော ပုံပြင်ဖြစ်ပါသည်။ ထူးဆန်းသောပုံသည် နှာခေါင်းကို ရှည်စေရန်၊ တိုစေရန် တတ်နိုင်စွမ်းရှိ၍ ပုံပြင်ထဲတွင် အဓိကအရေးပါသည့်အခန်းမှ ပါဝင်လေသည်။ ထိုပုံပြင်နှင့် ဆင်တူသော ပုံများသည် လယ်ယာစိုက်ပျိုးသော အချို့ဒေသများ၌ ရှိလေသည်။ ရက်ကန်း၏ ရစ်တံဘီးသည် ချည်ကို ရစ်ထုတ်ရာ နှာခေါင်းသည် ရှည်ထွက်လာ၍၊ ဘီးကို ရစ်သွင်းလျှင် နှာခေါင်းသည် ရှုံ့သွားလေသည်ဟူ၍ မူကွဲ၏။

1952
G. G. G.

စန္ဒာဒေဝီ လှကေဂို

“The Princess from the Moon”

ရှေးရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာတွင် အဘိုးအိုတစ်ဦး နေထိုင်လေသည်။ သူသည် နေ့စဉ် ဝါးပင်ခုတ်၍ ရောင်းရသောအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရသူ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သော် ဝါးပင်များကို ခုတ်လှနေစဉ် ဝါးပင်တစ်ပင်၏ အမြစ်ဆုံကြီးထဲမှ အလင်းရောင်များ တလက်လက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို အံ့ဩဖွယ် တွေ့ရ၏။ အဘိုးအိုသည် အလွန်အံ့ဩပြီး အနီးကပ် ကြည့်လိုက်ရာ လှပသော မိန်းကလေးငယ်တစ်ဦးကို တွေ့လေသည်။ ထိုမိန်းမလှကလေးသည် အရပ် ဆယ်စင်တီမီတာခန့်သာ ရှိသည်။ သူမသည် အလင်းရောင်များ တလက်လက် ထွက်နေသည့် ဝါးပင်၏ ပင်စည်ခေါင်းပေါက်ထဲတွင် ထိုင်နေလေသည်။

အဘိုးအိုလင်မယားတွင် သားသမီး မထွန်းကားချေ။ ထို့ကြောင့် အဘိုးအိုသည် ထိုမိန်းကလေးကို အိမ်သို့ ချက်ချင်း ခေါ်ဆောင်လာပြီး သမီးအဖြစ် ချစ်ခင်ယုယစွာ မွေးစားလိုက်လေ

မြသီတာစာပေ

သည်။ ထိုသို့ မိန်းကလေးကို မွေးစားပြီးနောက်ပိုင်းတွင် အဘိုးအို ခုတ်လှဲသော ဝါးပင်စည်များထဲမှ ရွှေဒင်္ဂါးပြားများကို မကြာခဏ ဆိုသလို တွေ့ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် အဘိုးအိုသည် နေ့ချင်းညချင်း ကြီးပွားချမ်းသာလာခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့် သုံးလကြာသော် မိန်းကလေးမှာလည်း ကြီးပြင်း အရွယ်ရောက်လာလေသည်။ မိန်းကလေးသည် အလှသရဖူဆောင်း နိုင်လောက်အောင် လှပသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ အဘိုးအို လင် မယားမှာ သမီးကို အလွန်ချစ်ခင်မြတ်နိုးကာ ပျော်ရွှင်နေကြ၏။ သမီးအား “ကာဂူယမင်းသမီး” ဟု အမည်ပေးထားသည်။ (ကာဂူယ ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ အလင်းဆောင်နိုင်သူ ဖြစ်၏။) အဘိုးအို လင် မယားသည် သမီးကလေးကို အလွန်ချစ်ခင်ကြသည်။ သူမကို တွေ့ မြင်ရုံနှင့် သူတို့၏ နာကြည်းဖွယ်ရာ၊ ရင်နာစရာဘဝကိုပင် မေ့ ပျောက်ခဲ့ကြ၏။

ကာဂူယ၏ ချီးမွမ်းဖွယ်ရာ အလှဂုဏ်သတင်းမှာ တစ် နိုင်ငံလုံးသို့ တောမီးပမာ ယုံ့နံ့သွားလေတော့သည်။ လူပျိုလူရွယ် များသည် မိန်းကလေးအား အပြိုင်အဆိုင် ချစ်ရေးဆိုနိုင်ရေး အတွက် ရောက်ရှိလာကြသည်။ မိန်းကလေးသည် မိမိအား ချစ်ရေး ဆိုရန် လာသူများကို မနှစ်သက်၍ ထိုသူတို့ လက်လျော့ကာ ပြန် ကြရလေသည်။

သို့သော် စိတ်ဓာတ်မလျော့ဘဲ ဇွဲရှိသူ ငါးဦးတို့သည် သူမ အား လက်ထပ်နိုင်ရေးအတွက် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြိုးစားအားထုတ် နေကြလေသည်။ သူတို့၏ ကြိုးစားမှုမှာလည်း မအောင်မြင်၍ ပြန်ကြရလေသည်။

အဘိုးအိုသည် လူပျိုလှည့်လာသူ ငါးဦးထဲမှ ဇွဲရှိသူ တစ်ဦးဦးကို သတို့သားအဖြစ် ရွေးချယ်ရန် လိုလား၏။ သို့သော် မိန်းကလေးသည် အဘိုးအို၏ စကားကို နားထောင်ရုံမက လူပျိုလှည့်ရန် လာသူ ငါးဦးအား ခက်ခဲသော တာဝန်တစ်ခုစီ ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်သူအား လက်ထပ်မည်ဟု ကတိပေးလေသည်။ ထိုတာဝန်မှာ အလွန်ရှားပါးသည့် လက်ဆောင်တစ်ခုစီကို ရှာဖွေပေးရန် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလက်ဆောင်ငါးခုမှာ . . .

- (၁) ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူပြီး သမ္မညုတ ရွှေဉာဏ်တော် ရစဉ်တ အသုံးပြုခဲ့သော သပိတ်တစ်လုံး။
- (၂) သမုဒ္ဒရာအဆုံးမှ ကျွန်းပေါ်ရှိ တောင်တွင် ပေါက်နေသော ငွေရောင်သစ်မြစ်၊ ရွှေရောင်ပင်စည်တွင် အဖြူရောင် ပတ္တမြားအသီးသီးနေသည့် သစ်ပင်မှ သစ်ခက်တစ်ခက်။
- (၃) တရုတ်နိုင်ငံမှ မီးကွင်းသော ခွေးသားရေနှင့် ရက်ထားသည့် အဝတ်စတစ်စ။
- (၄) အရောင်ငါးမျိုးတောက်ပသော ကျောက်မျက်ရတနာများ ရှိသည့် နဂါးဦးခေါင်း။
- (၅) ပျံလွှားငှက်တံဆိပ်ပါသော ခရုခွံပြားတစ်ခုတို့ ဖြစ်လေသည်။

မြသီတာစာပေ

ကာဂူယမင်းသမီးအား လက်ထပ်ရန် စိတ်အားထက်သန်
နေကြသူ မှူးကြီးမတ်ရာ၊ သူဌေးသူကြွယ်တို့မှာ သူတို့၏ ရာထူး
ဂုဏ်ထူးကို လည်းကောင်း၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို လည်းကောင်း စွန့်လွှတ်
ကာ သတ်မှတ်ထားသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ကြိုးစား
ရှာဖွေကြသည်။ သို့သော် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို မည်သူမျှ
ရှာဖွေ၍ မတွေ့နိုင်ကြပေ။ အမှန်ဆိုရသော် လက်ဆောင်ပစ္စည်း
ဆန်းများမှာ လူ့လောက၌ တွေ့ရှိနိုင်သည့် ပစ္စည်းများ မဟုတ်ချေ။

ထိုအချိန်တွင် မိန်းမလှကလေးက မည်သူ့ကိုမှ လက်
မထပ်နိုင်ကြောင်း စကားသည် ဘုရင်ကြီးနားသို့ပင် ပေါက်ကြား
လေ၏။ ဘုရင်ကြီးကလည်း ထိုအလှပဂေးမိန်းကလေးကို လက်ထပ်
လို၍ သူ့ကို ဆက်သရန် အဘိုးအိုအား အမိန့်ဆင့်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုသည် အမိန့်ကို ကြားရသောအခါ အလွန် ဝမ်း
မြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သော်လည်း မင်းသမီးကမူ ဘုရင်ကြီးအား
လက်ထပ်ရန် ငြင်းသည်။ အကယ်၍ ဘုရင်ကြီးအား အတင်းအဓမ္မ
တိုက်တွန်းပါက မိမိကိုယ်ကို သတ်သေမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို
လေ၏။

တစ်နေ့သော် ဘုရင်ကြီးသည် ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီး
မိန်းမလှကလေး “ကာဂူယ” ကို နန်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားရန်
ကြိုးစားလေသည်။ သို့သော် မင်းသမီးကလေးသည် ဘုရင်ကြီး၏
မြင်ကွင်းမှ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ မင်းသမီးမှာ သာမန်
လူသားတစ်ဦး မဟုတ်သည်ကို ဘုရင်ကြီးသိ၍ မိဖုရားမြှောက်ရန်
အကြံ လက်လျှော့လိုက်လေသည်။

သူမသည် ဆောင်းဦးပေါက်ကာလ လသာသောညများ၌ ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီ တမ်းတကာ လွမ်းရမည်ကို မသိ။ စိတ်ကူးယဉ် ကာ ဝမ်းနည်းမှု အရိပ်အယောင်များကို ပြသခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တွင် ဖိုးရွှေလမင်းကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း သူမ၏ ပါးပြင်ပေါ်ဝယ် မျက်ရည်စက်များ စီးဆင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အချိန်ကာလ ကြာညောင်းခဲ့သည်နှင့်အမျှ သူမ၏ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုများမှာလည်း ပိုမို၍ နက်ရှိုင်းလာလေတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အဘိုးအိုသည် သူမ၏ ပူဆွေးတမ်းတ နှမ်းလျှ နေသည့်အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်နိုင်တော့ချေ။ အဘိုးအိုက “အို . . . သမီးလေးရယ်၊ လမင်းကို ကြည့်နေတဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ ဘာကြောင့် အခုလို မျက်ရည်တွေ ကျနေရတာလဲ၊ ဖေဖေ သိချင်လှပါတယ်” ဟု မေးမြန်းလေသည်။

ထိုအခါ မင်းသမီးက “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေရယ်၊ ကျွန်မ ဘဝအမှန်ကို ပြောပြချင်တာ ကြာပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ပြောပြဖို့ နှောင့်နှေးခဲ့ပါတယ်၊ အခုတော့ ကျွန်မဘဝအကြောင်းကို ပြောပြပါတော့မယ်” ဟု ဆိုကာ ဆက်လက်ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်မဟာ လကမ္ဘာက လာခဲ့သူပါ။ ကျွန်မဟာ မကောင်းမှု တစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့မိပါတယ်၊ ကျွန်မကို ပြစ်ဒဏ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့ လူ့ပြည်ကို ခေတ္တခဏ သွားရောက်နေထိုင်ဖို့ စေလွှတ်လိုက်တာပါ။ အခု ကျွန်မဟာ ဒီအပြစ်က ကင်းလွတ်သွားပါပြီ၊ ဒါကြောင့် လကမ္ဘာက အထူးစေလွှတ်လိုက်တဲ့အဖွဲ့က လသာတဲ့ ဒီနှစ် ဩဂုတ်လ (၁၅)ရက်နေ့ညမှာ ပြန်ခေါ်ကြပါလိမ့်မယ်”

မြသိတာစာပေ

(မှတ်ချက်။ ။ ပြက္ခဒိန်အဆိုအရ ဩဂုတ်လ (၁၅)ရက်နေ့သည် လပြည့်နေ့ညဖြစ်၍ အလွန်လှပသည်။)

“ဒါကြောင့်မို့ လူ့ပြည်မှာ နေခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မအပေါ် ကြင်နာယုယစွာ ပြုစုကျွေးမွေးပေးခဲ့တဲ့ ဖေဖေနဲ့ အခြားမိတ်ဆွေများကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မမှာ မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်ဆိုသလို အမြဲတမ်း ငိုကြွေးနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်” ဟု သနားစဖွယ် ပြောရှာလေသည်။

အဘိုးအိုသည် မင်းသမီးလေး၏ ဘဝဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ကြားသိရသောအခါ အလွန်တရာ ထိတ်လန့်အံ့ဩ ဝမ်းနည်းသွားလေသည်။

အဘိုးအိုသည် မင်းသမီးလေးအား “သမီးကို မခွဲနိုင်ပါဘူး။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဝါးပင်စည်ထဲက ကောက်ယူကျွေးမွေးလာခဲ့တာ၊ အခု လကမ္ဘာဆီသို့ သမီး ပြန်သွားမယ်ဆိုတော့ ဖေဖေတို့ ဝမ်းနည်းလို့ ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ဘူးကွယ်” ဟု ရင်ထုမနာပြောလေသည်။

အဘိုးအိုသည် ကြံရာမရဖြစ်လာကာ သမီးကလေး၏ အကြောင်းကို ဘုရင်ကြီးထံ လျှောက်ထားလိုက်လေသည်။

ထိုသတင်းကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဘုရင်ကြီးသည် မင်းသမီးကလေး “ကာဂူယ” အား လကမ္ဘာဆီသို့ ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်ခြင်းကို တားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ သူ၏နန်းတော်ရှိ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်အတူ စစ်သည်တော်နှစ်ထောင်ကို ဩဂုတ်လ (၁၅)ရက်နေ့ညတွင် အဘိုးအို၏ အိမ်ကို ဝိုင်းဝန်းစောင့်ကြပ်ရန် တာဝန်ချထားလိုက်သည်။

အဘိုးအို၏ အိမ်ခေါင်မိုးနှင့် ခြံဝင်းထဲတွင် လေးသည် တော်တပ်များကို ပြည့်နှက်အောင် ချထားလိုက်လေတော့သည်။ ထိုလေးသည်တော်များသည် မိုးကောင်းကင်တွင် ညဘက်၌ ရွေ့လျားသွားလာနေသည့် အရာဝတ္ထုမှန်သမျှ ပစ်ချရန် အဆင်သင့် ရှိနေကြလေသည်။

မင်းသမီးကလေး “ကာဂူယ” အား သီးသန့်အခန်းထဲတွင် လျှို့ဝှက်ထားကာ အနီးကပ် အစောင့်ချထားလေသည်။ ထိုနေ့ညက ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန် ဖြစ်သော်လည်း အိမ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည် နေကဲ့သို့ အလင်းရောင်များ တောက်ပနေလေသည်။ ထိုစဉ် မိုးကောင်းကင်တစ်နေရာမှ လူ့ပြည်တွင် မမြင်ဖူးသည့် ထူးဆန်းသော အဝတ်တန်ဆာများ ဝတ်ဆင်ထားသူ လူတစ်စုသည် တိမ်လိပ်ပေါ်မှ ဆင်းသက်လာကြ၏။ ထိုအခါ စစ်သည်တော်များသည် ထိုလူတစ်စုကို မြားများဖြင့် ပစ်ခတ်ရန် ကြိုးစားကြသော်လည်း သူတို့တွင် တိုက်ခိုက်လိုစိတ် မရှိသည်မှာ အံ့ဖွယ်ရာဖြစ်လေသည်။

စစ်သည်တော်များသည် ထိုလူထူးလူဆန်းများကို ကြည့်၍ အံ့အားသင့်ကာ ပစ်ခတ်ရန် မလှုပ်ရှားဘဲ မတ်တတ်ရပ်လျက် နေကြ၏။ လကမ္ဘာမှ လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်လာသောလူများသည် ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို ဆိတ်ငြိမ်စွာ ဖြတ်သန်းလာသကဲ့သို့ပင် အဘိုးအို၏ ဥယျာဉ်ကို ဖြတ်သန်းလာကြ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ မင်းသမီးကလေး ကာဂူယအား လျှို့ဝှက်အခန်းထဲမှ ခေါ်ဆောင်ပြီး ပန်းရထားတစ်စီးပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုပန်းရထားပေါ်တွင် မင်းသမီးကလေးသည် မူလဝတ်ဆင်ထားသည့် အဝတ်အစားများကို ချွတ်ကာ နတ်ပြည်မှ ယူဆောင်ခဲ့သည့် ဝတ်စုံကို ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်လိုက်လေသည်။ “ကာဂူယ” သည် သူမ ချစ်ခင်မြတ်နိုးသူများကို ခွဲခွာရသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ငိုကြွေးနေလေသည်။

မင်းသမီးကလေးမှာ ကမ္ဘာတွင် ပြိုင်ဖက်ကင်းလောက်အောင် လှပသောအသွင်သို့ ပြောင်းသွားတော့သည်။

ပန်းရထားသည် လကမ္ဘာဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

အဘိုးအိုလင်မယားမှာ ကြေကွဲစွာ ငိုကြွေးလွမ်းဆွတ်ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သတည်း။

ရှင်းလင်းချက်

ဤပုံပြင်၏ ဂျပန်အမည်မှာ (Kaguya Hime) (ကဂဲယ
ဟိမဲ) ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ရိုးရာပုံပြင်များထဲတွင် စာပေရသ အကြွယ်ဝ
ဆုံး ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မှာ ထိုပုံပြင်ကို အလွန်
စွဲမက်ကြ၏။ ထို့ပြင် ဂျပန်နိုင်ငံရှိ အထက်တန်းလွှာများအား ပြောင်
လှောင်သရော်ထားသည့် ပုံပြင်လည်း ဖြစ်လေသည်။

၁၉ ရာစုခန့်တွင် ထိုပုံပြင်ကို ရေးသားခဲ့သည်။ ဂျပန်
ဝတ္ထုတိုများ၏ အခြေခံဟု ဆိုနိုင်ရ၏။

မင်းသူဟိန်း (ပညာ)